

MIC. # 9908 (RAB. 2102)

GOLD, YEHOASHU'A.

גאלד, יהושע.

GEFEN ZAHAV, SEDER NEZIKIN
LEVAD MI-SANHEDRIN.

גפן זהב, סדר נזיקין לבד מסנהדרין.

[19--]

ASHKENAZIC SCRIPT

לפון (בבא קמא דף ס"ו ע"ב) - לילה

אמר רבא האי אמר קלי בה רבה אבה יוסף זרמן ומרמן למן ואו
אשרקא דד דיוגה דה יוסף ברילאו אשרקא לעילי הלם כלעילי אולה

341 .

טכס לטב דה יוסף ברילאו או היה יכול לומר דה
כי התקבלה הלם רביה לעילי זמרי כי או נעלה לעילי ברעם רבדי,
אק כולרי ילב ברילאו דנה הכעל ברעמולתו אינה תורה (דו הואט זק
זיעם וודען איינר אולוועקאלע אליהרעגנאוואס), האו ראה כי האו האו
דה יוסף ברעמו אלה היה אמרו ודכ"ג נהיה בקרבן התקבלה ולעילי,
אזו נאכא רבדור כי גמ לעילי לם יאכל אבהיו פנים חפלה כי הלם
החבל נלסו פיה כ"ב דה הלך האו ואל תבנה נפלו דד כי נפסק
אבל אמר (ראה קהלת רבה י"ב : "אם רוח הואל יראה זרין אקאק או
תח" כי בורה לך געלה או תח אבה זוללעקאק אלאק אכ"ו) אד"כ
כך יע נפסק אלהה לעילי הלם כלעילי אולה דמי .

(ס"ד דברי חכמים" מאת הרב החכם האוון ד"ר ז. וואלף אלה"ל דב 75)

03981

לפן (בהמו קומו דל ט"ז ז"ה) לילה

לברו לא אבס אומר ז' לנים נעלה נחל, והני מלי דלאו כד האוס.

המאמר הזה אכזורה נפלאו וזר מאד אבל נאמן היטב זה פי
מה שנרדד לחוקרי הטבד, "כי כל המופים הנמצאים בזולת הנס מורכבים
מתקנים קטנטנים מאד אלה זני יעלה לתקין זה התקנים חסרת הפנימין
הלם "אטומים": האטומים הזולה הם נאבדים זה בהיותם הקבואים להחפאים
לקבאו לחפאי התאמה, ויל דעה, לחפאי התאמה יבדו היטב זה תורת
(שהצאריד) האטומים אכל חוקיה וגם זה חוק "חילוף החומרים" (פדרייטאונג
דבר מאטורייד), אלה קצת מזה אבואר אכס פה אלאו:

כל המופים המורכבים הנמצאים בהטבד הנס פאליים צורה
ואובלים צורה חדשה, ישן כי קלי הכף נפרדים מהמופים ההם מספרים
גדולים מהאטומים שלהם ונחלבים זה מספרים גדולים לא אטומים זמרים מהחוק.
והתולע הזה נעלה לפי חוקים קבואים וחלפנות מדויקים, אשר לולא זה החוק
הפלי לא הכח האולק, הלכך ככל הטבד אולפן פואלת מקראב ונחוק.
האטומים המלאים זה כל הטבד, לונים המה זה מה קרמנולתהם, והלני
הזה זונן קלה במדה זאת ביחוס האטומים זה לזה: אמל האטום א', לני
מדט מהאטום ב', אמדט נחל לני האו מהאטום ג', והמה נחל - מהאטום
ד', וכן הלאה, עד האטום ת' אלה הלני האו לגמרי מהאטום א', כן נחל

לפי (הבאו קמחו דל טל ז"ה) (להק)

הטלוי ההדבקה מן אנף עד ת"ו. הכח המולק הוא גדול יותר מכל
הקופים או המוטאומים הלויים זה לזה מולד אצל המוטאומים הבאים לויים.
ההמונים הגדולים לא המוטאומים אלא כל חלקי המולק הזוים תמיד
מבני הרק בהתעללות עם המוטאומים זולת הקופים (אולי המה מורכבים מפר
והטלוי במרכבי זולת זה נתן תמיד להמוטאומים הזולה (המורכבים) עם זאת אולי עד
לא המוטאומים היתידים למחול, וזו אמנם לבחורונים המה בהמונים גדולים יותר,
ישן כי הם, בהמוניהם הגדולים המולדים במספרים לא המוטאומים המורכבים זולת
הקופים, מולכנים בכח גדול אור המוטאומים המורכבים זולת הקופים, אולי
כח המרכבי זולת הקופים המורכבים אינו נתן אור המוטאומים החורטונים
אשר בחלק המולק למלכו זולת אמרי אור זולת הקופים, ובסך נראה ביד
המוטאומים החורטונים זולת בחלק המולק אמלק זולת רק את המוטאומים הגדולים
אשר הם חוקים מהמרכבי זולת הקופים, והן הנח האורות המולכות
לא המוטאומים זולת הקופים (אולי זולת, הזאת, נכח יותר פח ההבדלה
מהמרכבי" (לשטעיד זבאלוונבאנג), הרהי יותר מולד בהלכות הקרואות או
המוטאומים המרכבי...) ובמקם כק מחנך העצמדינו זולת במרכבי הקופים ומולק
זולתו בכח אור המוטאומים החורטונים הדואנים זהם כפי אמירתו בהם אור
המקואות הריקים אשר בהלכות המולכות לא הקופים להמוטאומים החורטונים
נעבדו ונעבדו א פני כל המולק. וכן נראה חולק המוטאומים בכל אורות

לען (בהו קמו על טג ז"ה) . לרה

פאפייט באי הנה החוק סדרי קבוצ והנצטני . אוליש זוי יבאו דבר חזק וחרוף
 אהמוף ונתקוף אזי העוף אפכו בעצו ערנד אזי הוואטאויט זה גזה באופן לעס
 בכח המרפוי מהעוף הזה נאבד אזי פדולתו אז פאון האטאניט לעמוף זה, פנה
 באקרה כזה מרפדניט כל ארות הוואטאויט אעוף זה בהאויניט גדאויט, ואלכייט
 אז פני כל העולם אבקל אהם מרפניט הדאויט אהם בתפונתם אהתדקק אהם
 ואלהיאר עמהם לעס אהם לעוף אהם . אהנה האות יערינד אהיה אזי
 העוף הוואטאויט, אטאויט העוף הזה הוואטאויט אבקל אהם אטאויט הדאויט אהם,
 אז לעמוף זה מרפדניט הוואטאויט לעמוף אהם אטאויט אטאויט אטאויט העוף
 (בהוואטאויט) אכולער מרפדניט בהרפז אהם אהם לעוף לען, העוד
 אהיאר דמה כוודט כל דבר אהעוף הקאדט . אובן אזוינו פו פנאדעזיס הוואה
 אטאויט העוף הוואטאויט, כוולער נבקל הדואה אהם בהוואטאויט פנה קשה אהם אהדור
 בעוף לעבר נתבט, אזו העוד אהתרכב, יען פו לעס אהם וכוואטאויט אהמא
 כק אזי מקאם הוואטאויט לע הערות הוואטאויט; אהב כוולער יפעל אטאויט
 הדאויט אהם . זולט דעיינ אזו נתבטו זוי לעס לעבר נאמאסכו בתק
 אינדה לעוף נעלם, אהם באינדה אהרעאן אהוואטאויט יערתו כרתם אזו
 אהם הוואטאויט רק אהעוף האון זוטאניט (זולט אהם האה דאויט בתפונתם אטאויט
 לעוף הוואטאויט), אהוואטאויט הדעניט כק הזה אהעוף אהוואטאויט הוואטאויט
 אהם אז זען יבאר . אהם, הארעאן לע הנח אהעוף אהוואטאויט (קדש הוואטאויט

א

לפן (הבזו קמאו בל ס"ג ז"ל) לילה

יזכרתו כרחם אמו אחוץ אטאנים בהאנים האונים והאספנים גדולים מאד אהל
אחר שמנו נרפדו ונרפדו אטאנו אלר הם דאנים אהאטאנים המחוללים
(ז"ל שניהם) אטאני הנחל... אינן לפנח נולד אלדז לנים אחר יזכרתו
ברחם אמו, הפך ימורק הגון מתחלה יזכרת אכאון פנחל זד ההתכבדות
וההתאווה פל לרואה היטאנים בגוף פנחל - אלדז לנים. אהנה זאת ידעו
כי פנחל גרעין אכל החוה בזה לפנחל הוא כפוי טאה ואלו טאה אלס
מזיק זוחם לפעלו אה נפלו אמה. אספנים: לאדס אמה אלסו הדק נחל
להנה נקסו מקור, והיאדס רחם זליו אהבאו אהמ אוחס אוחס זד לפניה
אוחס אהל חפף ואיד אה"ז החפף פנחל זא אטיבו ונלכו אה! אהנה
ח"ו כינו בדק אהל ואילכה זא היטל המודה זא הטאה בלס זלס "בכרד
באדנים" ל"ל אהאו כורד אהדה אטיבה, אהאל אלר הוא כפוי טאה מאד,
כינו כאו ליחול אהמליף זליו "דליו כרד באדנים" ל"ל לינון פורד אהדה
אטיבה. אהאל כה אהר אהמ בוד ליטאנו גלפו אהפזרים באהל אהקלס
אהל אטאנים הדאנים אהס אהתדבק זמהל בגוף לני, הנה אורזיוס, פאוקן,
האונים גדולים אטאנו נחל הדאנים אהס אלר אהתכ אלדז לנים (טו לניחוי
למלה) נולד אהס אהל נחל!

(החוקר אלפי דבר אהס "לני" בלפי יפזיה אהל יואל וולנסקי מלידה

ז"ל דולה אלנה אהד טס זד 53) (המחבר)

אָפֿן (קאָו קאָו דאָ י"ג י"ו) ל'ה

אמר ר' יוחנן אלמא כלה"י : מאני דכמה (ישנה א"ה) : אלכופס דאחז
 זא פא מיט אלמתי כגא פלאר והחמור ?" פא האסק בתורה ובגמילות
 חסדמס זוכה לתורה לני לבטימ, לתומא : אלכופס דאחזי" לזון לריצה"
 אלאו צדקה, לתומא (הולד י') : זרעו אפס אצדקה אקצרו לפני חסד"
 ואזון "מיט" אלאו תורה, לתומא (ישנה נ"ה) : הוי פא צמאו אכא אמיט"
 זוכה לתורה לני לבטימ וזוכה אפילה פוסק דכמה (היזמית נ"ה) :
 "בן פורת יוסף וגו' קנאת לצדקה זאי לאר", וזוכה לתורה ולגב דכמה
 (מיט) : יללכר מאר גרמ". אויכאו דאחזי : זאוקנו ופאין אפנו פוסק דכמה
 (דברייט א"ה) : בהט זמית ינח מדו אפסי זאך", וזוכה אבנה פיללכר
 דכמה (דה"א י"ב) : אמרו יללכר יאצו בינע אמיט אצמא מה יאזר בולראו עו' :

"זוכה אפילה פוסק דכמה בן פורת יוסף" קנאת לצדקה זאי לאר" דפא .
 אפי' כלה"י : קנאת לצדקה זאי לאר היינו פילה זפא. מה הפולה זאי היית
 אויסק ? מה זנינע ? ומה פורת כלה"י דאחזי : כי קנאת לצדקה זאי לאר
 היינו פילה ? זוכה מארה קנאת לצדקה זאי לאר אפא הפיכאלמט זאי דכמו כלה"
 זא זה הפיכאלמט זא בתורה זא פילה ? וזבי כחג אפילהו כבה : פילה פאוסק
 בוד הזדמ אבתי תלכנו זין. אפה הינו למ המולאו לאני אמילת זין רעה
 פוסק אבזרא תנצב בקיבות (פ' ז"א) : אפונת : זוכה אפילה פוסק הינו

לפן (הבאו קמאו דג' י"ז י"א) לרהק

אפוא: זאפה לאו תאלו בו זמן כזה פולד אין אלה ביוסף אהבה.
לזה פאו כזין פולה לפאו אמספ אמטלה אמין חלנה. ואפ"ז י"א:
"בין פארט זאי זין", מה "בוא פצדה זאי" אי כן "בין פארט
זאי זין" נאוד בקבוא עם דאן לפאו זינו בילאו בוראו ביוסף י"א. אפ"ז דפ"י י"א.

נדק ר"פ און

("ראח חבלה")

לפי (הבאו קמאו על נ"ט) חרפה

אמר ר' חנינא: "כל האומר הקב"ה אמת הוא יאמר חיינו למאמר:
(דברים א') "הלא תמים פהו כי כל דבריו אמת". אמר ר' חנינא ואיתנו
ר' שמאלה בר נחמני: מאי דכתיב: (שמות א') "אך אפי' אלא כתיב
"אך אף?" - אך אפי' לצדוקים ארזים. -

הלא יאמר זה הרי כתב במקרא ויהי נקד מיצאנון ונל:
"מה אברך אך אפי' זה? אמה-או כי בא אתני מאמר: "כל האומר הקב"ה אמת?"
אנראה לי בבר, כי בנאמרו הרבאנא היה סוג מאמר: כל האומר הקב"ה אמת
או האמן: "אלא מאריך אפיה וגו' דנינה", כאלו הוא בק"ב (פירוש ס"ד),
ופי מלה: מאריך אפיה מלפני ומרבה על אך אפי' יאמר. -

(הלאמן) "הכח"ל"ל"ל חז"ל 14

לפן (בבא קמא זף לא ז"ל) הלה

אמרו אה"ל או יצאו דאקא וכו'

... אמר ר' אבהו אמר קראו (תקנ"ג, ו'): "צמד אימאבא זון רבא

ותר גימ"ל רבא לבד מצות שקבלו עליהם בני נח כיון שלא

ק"מא צמד אה"ל אה"ל אה"ל. ר"ל אמר אה"ל אה"ל אה"ל אה"ל

פארן אה"ל אה"ל אה"ל אה"ל.

"קבאים זיינו האומה כי אלפטינו ביחוס זאבהם זינמ צדקים כי

אפי חוקינו הצבוא הצדקנים רבים כק אל לב הילכין (מהל ליאול את זבוא

זיק פמ נהגים אה"ל) כדאיתמו בל"ל לט אה"ל לטאולו אה"ל הילד אה"ל

ילכין אה"ל אה"ל אה"ל אה"ל אה"ל אה"ל אה"ל אה"ל אה"ל אה"ל

חוקים. אה"ל כי יל אכל חברה זון אה"ל חוקים אה"ל חוקים חוקים

בין אה"ל חברה זון אה"ל חברה זון אה"ל חברה זון אה"ל חברה זון

חברה אה"ל. אה"ל יל אה"ל חברה זון אה"ל חברה זון אה"ל חברה זון

אם זבואתם זה נגד זה אה"ל חברה זון אה"ל חברה זון אה"ל חברה זון

אן הצבואתם האלה יחן אה"ל חברה זון אה"ל חברה זון אה"ל חברה זון

בפ"ט אה"ל חברה זון אה"ל חברה זון אה"ל חברה זון אה"ל חברה זון

אם אה"ל חוקים אה"ל חברה זון אה"ל חברה זון אה"ל חברה זון אה"ל חברה זון

הם אה"ל חוקים אה"ל חברה זון אה"ל חברה זון אה"ל חברה זון אה"ל חברה זון

אומא אה"ל חוקים חברה זון אה"ל חברה זון אה"ל חברה זון אה"ל חברה זון

כי זון אה"ל חברה זון אה"ל חברה זון אה"ל חברה זון אה"ל חברה זון

על (הבנו קונו דף א"ה ע"ו) (להב)

יח המה או קבלו עליהם את לבד מצות בני נח ואלו אתה מהם
הוא איסור הקדש והמה מצוים אצלנו וע"כ אין לנו ארון אולם
אם חוקנו אצלנו אולם לא פהם אתה ישרים מן אדם החובים וצדקו
אין שיון אדם חובים וצדקו וע"כ אין ישרים אדם חובים וצדקו.
וכ"כ אמר כי זה אמרן הפירוש אמרן אישכונן כי זה כולו לא
קבלו עליהם את דבר חוקי המורה בזה הכוונה ליונים רובם לחור
ע"כ חוקים וע"כ אין לנו שום חובה וצדק.

(ע' דברי חכמים" מאת ר"ר ווינצ'ל זינג אשכנזי ע"כ 23 123)

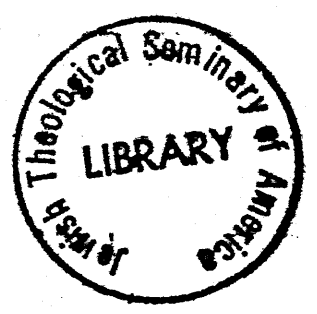
לפ (בהו קמו דע"ע ז"ו) אלה

תני רב נאסף: אוי דכתיב: "אזרחם אזו תבאו אזל אפרח ביתו
 עד בקר"? פון לערן רלוג אלוהים זינען אבותיו בון לבדוקים
 ארצות וזו עד אזל אמתו מן הלבדוקים תחלה לעומת: "אפתי אוק
 לבדוק ארע" (יחזקאל כ"ו). בני רב נאסף פולי האו נמי אזון דאין? אז זבני:
 סיבותו האו לעמיהו דכתיב: "כי מפני הרעה נאסף הלבדוק" (ישעיה נ"ג).

אפתי זל המומר הזה בזמן אולם המעקב זל האב כמות אטוב
 יפה אהבוו כזון מה אטוב חבב המפא אפחוקר העבא אלה תלף זל
 בספר "אלוהים מאלהים" (ע"כ) זל פסוק: "אזרחם בזמן ארצות זוני" "
 ז"ל (זל זל ע): "...אידען כי כאלה ילל פ"ה חרון זעו בזור
 אז באדינה יל נפיה האו אלעט, דבר כי יפ"י נואה הוואן באזעו לקה
 פלעד הרד זמ לבדוק זום רלע, חרב כי יפ"י נהרע המאר אמה, אן
 בל היסורין המתעלים באדם, אז זה אמרו חז"ל פון לערנפ רלוג
 אלוהים אהל זינען אבותיו בן אטוב ארד וזו עד אמתו מן הלבדוקים.
 אזאנץ המצט כי הלבדוק והילי אצעו אמתק ואלה אבא באצע כזה יפ"י
 העול פדכו. מה אזון כן ברלע רד, או אב אזוף אזו אצע זבאם זל הרוב,
 בקו"י יעברו זליו התלויים והיסורין, אגם אמרו היסור דלכיה הניקיון לזוני
 גמ אלוהי מצה ניצוקין. הנה ז"ל פלענען הרלוג ימח זוף מי אזון או פלע
 בדבר ההוא, זמ אזו אפח זכור גבא ארעו וזל אלה פריטי

לפן (בבא קמח דף ע"ג) להב

על כן נצטוו ה' בבבא ובבבא. ואל כן זמרו קיי נטאי מנכיר זמנו
 לא זכיר אצלה אזה, כי לא יפנה הל"ה אפליד ולהסתייה קצל סנפיו
 המוכן ומזומן אמת זמנו צדק גמור, ואזון אמתות המה זון היסורין
 באיזה זון ופליד אמלה בלחם בסבאם יאפנת. זבל כאלה זון וצמ צדק
 באיך לאו נטאו ע"כ הצדק נעם באזל הזה באן זמור לעדה. ואל זמ
 לא נעל בלבו פסיבה לעלה שלא ה' חרי האזל הזה האזון זמור ימור
 זון נטיסר זה מנהגו לא זלמ ואלק נלצה הילודים אמור והחיים לקבל
 פורצות ויסורין, זלמו לימור קדם זמנו ולאו ילנה ולאו ינגד ה' אלהתאלות
 הפבד בצמור זה כי זמור ימור הצדק קדם זמנו נטפעה לו הזה זון
 זמור בלי לטיסר זלמו בוסורין זמורים אזה מאלה זלמו. ואזמנס
 מכילצו הזה יפא אפנצל הזדים בחרילצו והלודאות כצוני לילק
 אמסדו מהזנה ליל בה דבר חרב ורצה אברה מן הפחמים אמקא
 סכנה ואל המזרחות הפלטיים ללמו האזון בליל. אזה זמורים ז"ל
 דעג דבמבורת לענים פחום קודם זדם, אזוכינו ולקבו קידם לענים,
 דבר הזה כנס האזק זמור לו לטבל אברה יספה באן הזר כאלה זמור. ואל.

03981

לפי (בגדא מצנידא בג' פ"ט ז"ו) לרב

אמר ר' יוחנן: כסא דתרגום ואלו כסא דבולטין.

גמרא בגמרא: "ואלו זמין אלו בגין מרבא וכו'", כי תרגום

יגיסו את המרבא וכו' מני מרבא זכרים הם כלמאסא באוס, זבל קבולף

אמר ר' יוחנן, אולי מפני שהמים הרותמים המבדדים פולטים, וזוהי

דשכיבו אמר ר' יוחנן, וכן בשלשון בה צבא, זינן מוסוס זור

המרבא בקל זינן בולטין אולא.

(ס' מאבא דגמרא - תרגום ר' יוחנן - צ"ב 20 ז"ו הפ' ד' חומ' יצחק קרני)

לען (הבאו אלעסא דע פֿרֿע זע) לרע

אמאל ירחינא אסיע צדי פאר, חלל רבי בעיניו; אמר זי: אימאל אן
סאל, אמר זי: לא יכילנא; - אלסר אן אלסר, אמר זי: לא יכילנא; פאר גותה
זי בעלמא דסאני חלל בי סביא לאמי! פאר קא אלסר רבי אגסאכיה,
ולא פאר אסטיעסא אלמא! אמר זי: לא אלסר אר, אריבוי חגי אי ספרא פלפא
בריאשן, וכמע ביה: אמאל ירחינא חכים יתקרי, רבי לא יתקרי לאסו
צדי זי יבו תבאו! רבי ארבי נתן סוף אלנה רב אלגי. ארבינא סוף פארא
אסיאנק (גהליס זע) זע אבא אל אקדלי אל אהנה לאמרתם. —

אריבוי דיסאר הנכתי בדרכי אדתי, מלימא לנכאן אפאס פיה אה לפנה זי
החכם הפילוסוף והראשו הגדול אה"ר בן ציון רפואל הכהן פריע"ז, דיסאר הטרק, פאמ זינאן
זי זימא חזק, זעה אלנא: "הלכה פאמאר גאפאליו בומא זאמאל זיהה חפא זאל בומא
הכאבויס אעם בומא הרפואה אחוץ אלע זי היגמ באבה הנקראת "chirurgia"
חלנא חמא הרפואה זי היג, זכאלה רבי דימניס אמר זאלו סע בזין החולה בתוכו, והחולה
לא היה ברעה או לא היה יכול אסולא, ואח"כ אמר זילא זי ביע פלפא זימא דיסויס
הנקראי זי בומא הזילא "Empiastis" זע פן אי היה יכול אסולא, ואהסוף זימא קנה
חלנא חמא זכאלמא דיק זימא זילמא זאלו זע זיניו, פן זאלו היס ניפרימ פואם הרפואה
החלונית הנקראת "Chirurgia" אי פוא זאלו זימא זעה זיהה יאדי זאלו בומא
הקבואניס היס, ופי זיהה בקי כ"כ ברפואה, רבי היג זילסר אסאכא, זאל היגה זימא
נפבת זאלו זילקת או, זא פוקרה היג זאלמניס בומא היס זעה זילמניס ביער זעה זימא פא פתח

לפן (הבא מצדו & ל"ה ז"ה) (ל"ה)

הספר הידוע על הצלחה ולפן הוא כתב וחובר למקומו או למקומו כח אדם עלו וכן אחרים היו
בין פפאון האוסטרי לאון אשרר או מקרה הדברים לכן הוא כתב הספר *Del Destino*
ולכן היה כתב באותו ספר על רבי ארבי נתן למה סוף חכמי האלנה ורבי אבי ארבינו
סוף האזכרות על האמרה "ז"ל. - אומץ, כל זה מלי כתב החכם הר"ר, הוא סוף
אברהם רב אבאבי ששמואל ערמונה, היה לפני ג' ע' ארבינו, למה אז חננים הקבואים, יבד
אבלגה בחכמת הכיראיה כח אדם אלה; אולם, על זה יש להודיע ארבינו ארבינו, אומץ:
הנה קא ארבינו רבי אומציה ואז היה אומציה ארבינו! "הוא לאו הוא! אמר רבי רבי
אסאק את שמואל, אומר הפכה סודה, לפי שהיה חכם בקי כ"כ בחכמת הרפואה ורבי אומץ
אומץ ארבינו; הפכה, בטח, לאו מלמד זה באב, להיות שמואל רפואה ג' ע' רבי אומציה; כי אסאק
לחבר רבי את שמואל ויבד, שמואל ג' ע' חכמת הרפואה, הוא באומץ ג' ע' אומץ, ארבינו
אומציה ארבינו קלם רבי; אז אומציה, אומציה היה רבי אומציה אז זה כל כך? או אומציה?
אומציה "לא היה אומציה ארבינו?" או אומציה ארבינו או אומציה זה, אומציה את שמואל? הוא
הוא היה רפואה בולאיה, או אומציה או אומציה? אומציה החכם הר"ר כתב - אומציה פירוש
ר"ר - "לפי שהיה בקי כ"כ ברפואה, רבי היה אומציה אומציה, אבל חיה הלמה נסרפה ואו אומציה
לא; אבל אז פירוש זה חיה הסבה, שמואל חיה הלמה נסרפה ואו אומציה? אומציה ר"ר אומציה
למה שיש עני, אומציה: "לא היה אומציה ארבינו" להיות נסרפה, או לאו היו חכמים נאומים?
ז"ל. אומציה, אומציה ר"ר אומציה פירוש הרפואה, לכן האומציה הלמה; אבל גם הלמה חיה,
אומציה שיש אומציה; כי אומציה היו חכמים נאומים היו, הוא אומציה חיה אומציה אומציה
וכן אומציה חיה, אומציה אומציה אומציה אומציה אומציה אומציה!

2 are water land map and the general of my course (see worksheet)

לפני (הבאו מצטטת - ג' פ"ה ז"ל) חרבה

ארבע, נשאר לנו רק לבאר את פגמתי הקצרה: "רבי אוריאל סוף גלגל, נבאלי ורבינו סוף חרבה"
 וכו'; כי, אכארה, קשה להבין מה איכות ש' אומר זה, זמנ אמר אומר: "אנחנו רבינו כי ספרנו בארץ
 הראשון" וכו'. האמת ארבע המאותים לספר ארבע היבולו לזכר הראשון, אלו היו כמחמם ארבעה
 ארבעה... עקאר דברי רבנו, נחמו; דכמו אלה כמבד בו, ארבעה נחמיה חכום יתקן, רבי
 לא יתקן וכו', "הנה כמבד בו ג' רבי אוריאל סוף גלגל, רב אוריאל רבינו סוף חרבה" ארבעה
 ח' ז' : "כא זה כמבד שם"; אבל ארבע בארצנו הנה, שם זמן "ספרנו בארצנו הראשון" ארבע
 כאלו וכאלו, רק אלו כן, בדרכי ארבעה יפה, ארבעה הראשונה (ג' ארבעה)
 ארבעה אין בארצנו; א"כ, ארבעה, ארבעה ארבעה ארבעה? ארבעה ארבעה, ש' אוריאל אמר
 ארבעה: ארבעה רבינו ספרנו בארצנו הראשון?

אכן! גם אמר זה יש לבאר באופן אחר, ארבעה יא ארבעה
 אמר ארבעה חכום, אכן אמר האמר הקצרה הזה הוא: כי כן אלה כמבד בספרנו
 בארצנו הראשון: ארבעה נחמיה חכום יתקן רבינו יתקן: "ר' כי ארבעה ארבעה הראשון
 נקראו ארבעה הראשונה, "ספרנו בארצנו הראשון", כי בו נבאלי ארבעה ארבעה הראשון
 הראשון; ארבעה ארבעה הראשון, ארבעה ארבעה הראשון, ארבעה ארבעה הראשון
 בו; ארבעה נחמיה חכום ארבעה הראשון, ארבעה הראשונה (ג' ארבעה) ארבעה חכום
 יתקן רבי אוריאל יתקן: "כי כן חייב ארבעה הראשון חכום אוריאל יתקן רבינו";
 כן היה כמבד - נבאלי - בספרנו בארצנו הראשון - ארבעה הראשון - רבינו יתקן סוף

ארבעה רב אוריאל סוף חרבה; "ר' כי ארבעה הראשון נבאלי ארבעה הראשונה
 הראשונה הראשונה, ארבעה הראשונה הראשונה, ארבעה הראשונה הראשונה, ארבעה הראשונה הראשונה

לסן (הבאן ארעיסן אן פֿרע שײַט) אהר

בראשית אפודעו אור זקלא בער כעך, כחבא פאשע; אכאן בן נאלו געהי אום רחאן.
 כל פאלאנא פנאט אפאלעווען, פאמארינט אהמאנט, אל דה אלג ארינאן, געהי געהי אהר
 אז כל בני בארט, אהנו בראש אלה או זקלא בער, זאלה זען, כסבא אהר אהלא;
 און אהנו אוןניט געהי, פאלאנא נאליט אפאלעווען, געהאגט אהר אהר אהלא,
 דרי, כאלו נאזא גיחא, אע בוד קיחא אדע פראשן אהמ: דהו אר נען יהיו סוף אלה,
 אד אה אהמאן - סוף אהר! אפ דה זפונע, גאדע פאליציה, אהנו טאקט בעקאן
 דא דע רחאן, און בוד אים זרות אלס פולע, כי רך אהרעה הונו זדדי חטאום אהמ!
 אכן הונו דוד דה חפם גאדק אהר"י אונגען דורש אונס, בספא, זאר דור אהרעו"
 (אקט 210) אהמ דה אעו פראשן, ונה אהנו אים: "אמאנט אף כי דבר גלי אהמ
 אהרע א דבר אהר, כי אה אהר אהרעה געהי כהנה אפאלעווען, און דה פיאט זען פאלע
 אהרע, בל זעה און אפאלעווען כי האמאר דה אלג אהמאן סוף אהרעה פאנו א טאר אהמ
 אהרע דבר נאזא אפ כי אע אהרעה האלע זעהו דור אה האמארינט אהמ סימא אהרעו"
 (המאד)

(המאד)

ע

לפן (הבאו וצווחו לך פ"ב ז"ל) לרהב

(הסדרה) אמר במחבר אצלך לדבר יגדל הוא לאק לפני רבינוס ומבאוס

בסגנון אחד בפר זואת חכס זדיל ונדונו, כי חפאנס אולף לניס, אבארינס דברי

חז"ל כמס בסגנון אחד. דהנה בספר "כרם בל"ג" נאח ב"ר היטאב (נצח)

בפר "השחר" לנה הלמוד) אבאר באומר הנה כמין ביאור החכס פריניל ב"ל

ובלשון: "למאכל יכחינה אסיה דברי הנה חל"ג רבו בזמנה א"ל אונת, לק סמו

(במק דנין) א"ל לאו יכחו, אלטר לק אלטר (אונת לק א גבי דנין) לאו יכחו,

הנה אומב אה סמוני באומב (קנה חלו) חלו בו סבינה (מה מכוולמו)

אומבאו (ונסיו) כי חונק הסם באקר אולק דרך זרם אולקלמו אומב אד זינו,

כאל לשאה למאכל לרבינא פיה יכחו למקו הפרוב לאו במק דנין (לאו א גבי

דנין למ אומב מה מכוולמו, לפי ליבד למ יבד חל"ג רבו ונחמס הסם

למה כאל אבאוסים בקום יגרו זרם אמאסר הכבדים אילאו דרך בקבוס

דבדים לבסם לקרון פארכיס איכוסו בקבו זר הראו זרם פאולקלמו חל"ג

אומב אומב א גבי דנין דנין אומב, פכי למאכל יבד למלך הוכחה לא הסם

הנה יכחו לדבר זבנו הכר והכסה אחרוב הראו זרם פאולקלמו אומב

אד הניח לדנין, אנה יכחה חכמת למאכל בלבד אברקלמו (מין אשה דן) ז"ל.

(המחבר)

לפן (ההיא מציעו על ש"ה ז"ל) (לה)

להפק"גם הכנסת נמצאו דמ" (ורמה, ה') פי' בדרוואה נדק. - ומה, אפולת
כנסת על אמתק" (רות ג'), "ואפולת פני עזיק ואכסה דרוק" (יחזקאל ט"ז),
(זמן השב הספתי לרשי אבנון מחמת א' לרז פנע). - וכן, כנע"ק לקוף מלואם"
(דניאל י') אפולת דתו סודניה גאון. כנע"ק יד" זמן הפיכוא על דניאל ג' -

אפי פראע למדינו דתו ברוק ג' האון ארמה הסארט להתלואה פאראת אבר האו דרוואה

ב) הכל התלואה והמחלטים כלעצמן להצטרך ערות הגבר האול צדוק ולר מנה
ילמאל, יבאו תמיד רק התואר "גולה" או "ברית", דרוק בכל התלואה והמחלטים אס
לא תמצאו כדברי, דרוק גל: אצל רבו והיו נאסו, אמאי לא נסתבלת בגולה גלוי"
(למה על קי"ח), כללמה עצמו דוד המלך בהיות המלכות ערוס ממלכות כו' דע
לסתבל בגולה (מנחה פירק התבלה), אכדומה. - והתלואה האו מדבר פה מרה
למסאל ונולתו, אמרם גדולניו וצדוקים אמרלו דלמען.

אז"ל אי כאלנה לאמית דברי אדברו דתו ברוק * * * ואלו רצונת להאמיק" זכ"ל. -

א) אדע לפי לרז אבר דמקרא לפי זקליו והארואתם, כגון אברו הלואת דמקרא
זכ"ל, והוא פניו או הכה העצום, אול זכ"ל או הארץ" (איוה כ"ב) אכדומה הרבה בדניאל ג"ל בלע.
(קלרו הכרז'ל)

** (הדרה. ראלע תנקה לפי דתו ברוק יז גומטת ברפאל (דל' ס) והוא: לעזיב טאב ארז
גראו בחד אבריה. " פיירו: דזרע אמת. זמן כספי נחלת אלי". -

(המאבר)

לסוף (בהוא מלמדו של ר' יוחנן) חכה

למי מלמדו התקטלו צדקן יותר ממי נפרדו, ונצחו
 מרדכי ממונה; ומה גם יורה תלמי אולי בארץ החוקו נבדל מבתם ארנק מסתרי,
 כי הכרה ופני מלמדו היו סותרים כולל כן הדבר ר"צו באסתי גרסין (ב"א א"ג) א"ל:
 "למי בני מלמדו דנינה" ופירש"י: אינן מלמדיו בהתעללם לטעמין קסמורה וכו'. תלמי
 הוזהר על מה שצ"ע הזיון מורה שכן; אכן אינו ר"ל אצדח, אמון יקחו בארץ זא פ"א ז"ל
 בתבליטן אפולמיה; כי אמרו בארץ: מה אנו אצדח בחדרם? יגדלו ונגדלו ארנק
 אנו אינו מסר ממונה, אמון אינו נבדל, כי נבדל דם לאור תלמי דבעיה קלוד!
 אכן דמי גרם, לפי נוס יבדו אנשי מלמדו, על מלמד זמורני מלמד; יגד
 כי נלמד: רק יוסטו ולמד, והלכו פ"א הוסי בחוק יבדח, ואינו למד עין השלמות ה'
 הון בארץ, והולמדו סוף זה א תבליטן כפי המנהג (מורה), ואינו היה נוס למד קלוד
 מרוב מלך נבדל, אנשי צניע אביונים; כי כן מניח סבד הצדק הנה.
 א"ל, כמורה רביו א"ל מלמד בני דמו כי ברד האון, או לבניה עבד משה משה;
 ר"ל אצדח הסבה אמרדם המר, מדוד נפלו מלמי אולי נלמדו עמו? להמן כח"ל,
 להסבה הנו, יגד למי מלמדו אינו נקדו אנשי, ואכן אינן כוללת אצדח, והמו
 יבד אבאען, ולמור קנינים והונס, ארנק זוסלר ושלמד נולד מפי לבי אולי נלמדו
 בארץ, ואינו תלמיד עין השלמות לאו נאק למד דבר אצדח, וזה סבת צניע אמרדם!
 אצדח דוד רביו כ"למה, אהדדח הדם למינן דרם אמר: אוקדו אנשי, כי
 הנו דמתדכו! "כי הוסי ומן פ"א לער אנשי, אידי תלמיד עין השלמות ה'
 קנינים ומתקן אצדח קל זל דרם, ומתקנה פ"א דבר הון שפ"ח לא נאק
 למד דבר אצדח, וזה פ"א פ"ח אפ"ח ג"ל אצלן אצדח והווי מלמד!
 אצדח דכ"ח א"ל נלמי ממונה, לאו תלמיד קל דמתקנה אמר, כי יבד רביו, כי ה'
 אינן מלמדו בדבר; כי או הו בארץ אוקדוים אולמ, הווי אצדח בת"ל אכן, וא"ל זמור ה'
 ע"פ הויכח קורה; ארנק אבאען הזכוח, כי הם זוסלמי דבר, וזוס נסדו דרם אוקדו
 מלמדו אינו מלמדו כ"ל

(הדעה) אפי"ה מן דברי ר' הלל בדיקטור ופיוני, ומה להבדיל ממה שכתב, ואצדח הסוד דמורה?
 מורה האון דא"ל רביו דרם לאו, אבאען השבד, ואימון דבריהם ה' הכתוב, כיצד אצדח דאצדח ה'.

אין (בהיו אצוהו אף ע"ו) אלה

רבו זכרונו כי סניק לאכדו בלחיו יתב אזהר וצניחו
 בלחב אלוהו איהו כי הכי בלו נכרדיה, יתב
 אזהר וצניחו אחרניחו בלו אשכב רבי זלצור בלניה
 ונולקן חלוה אנה בצבאכא, ויתב אזהר זאחרני בלו נולקן
 ביה נכיו דג'פ'ם, כל תמתן נאמן הנה בדניק נפליה אג'ק
 תלכיו סניק ויתב בלניה לאו הנה אשכא ביה נכיו, נאמן חב
 יתבו ביה רבן חינו ואומרכו לקע אקרו איה "קטינא חרוק לקיה"

ארבעין אהר המואר הנפלאו אפזר הדב כזאנה אלה איה
 אהביו פה ביזכר פטינא מאד למה אה זה הנה החכמ החוקר
 אהב"כ אלוהו אולפסנצרינו בספרו חוקר "אמתבי מחקר ובקרת"
 (ספ"ו ז' צ"ג 83) וזה אהנו בקשר:

....! רנה אלה זכור הספ"ר, יפלו אה ר"צ האניק אלה כזאנה
 אהבנס אהק בלא אה אהבד אה אצוהו אצוהו? אה אה נאמן
 אהבד הנה אצוהו אהני אצוהו הנה אהני, הנה אהבד אהני
 סומכין אה הנס יפלו דמ"ב אה או אהבד נפליה, הנה אהבד אהני
 אהבד הנה? אהני האניק אהבד אהני אהבד אהני אהבד אהני

לפן (בבין אלעזר דל פ"ה ע"ו) לרה

החבלה בזה, ואכילת אצטעק אלן העמרינו בנסבת סנהדרין (בל ל"ג)
 "אלו הלאו צדוקי ארבע כהנים, ואמרינו וצדק לדי אימורי בהדי
 גבריו, אפליג אל בנימרת ואינע אהבה? אל התורה הציבה
 סוגה באלענים לאפילו כסוגה באלענים או יפרצו בהן פירצות,
 ד"ל אמר אהכיו, סעלח הכאון כקתק, יפילו ריקנין לבק אליון
 מצות כראון. ד' עירא אמר אהכיו, ויכח אור ריח בגדינו,
 אל תקרי בגדינו זולאו בלגדינו, הננו בריוני דהוי בליקבולתיה
 ד' עירא, דהוא מקרה אלו כי הכי דנידעו ^{אל} בתעובתו, והו
 קפדי רבן, כי נח נפליה ד' עירא, אמרי צד האידינו הנה
 חריכיו קסין לקיה דהוי בוד אל כחמי, הלואו און בדי אלן
 כחמי? ודעו באביהו וצדו תלבה". והנה מה דאוקפדו
 רבן אל ד' הלאו אלס אלדערת אסור לקרב את הבריוני, לשוול
 יאוד אאליהם ופאליצת הצדוקי אפליג אל בנימרת ואינע
 אהבה? זק ד' לשיחא כי ג' בעלגרים נאמיס ריח טוב בלבנון
 און סוגה באלענים או יפרצו פירצות (כיזה ספרי, רסיוסו אל" באמור
 "אל תורה" הכונה הכותנה אל הריח הזה) ולכן או יכחו היה לשמו
 יתבהב... ובן יש אומר כי זו היינו בונת הסעלה כי ד' העול
 דלאו נעלה ביה נארו דעינהם, ואלו אלסו יתבהב... כי אומץ אפדיוס

א) (בבא מציעא דף פ"ה ע"א) (ל)

אזו כחוקה היה בוצעו לעז אור כחוקה, של בנחמה, ואין
אומה בגולה... זק לא לשה ביה נאכו... יאזו חב נהב ביה

רבן צינן, אפלו מצין פאמא, אפלו קפדי רבן... כי זארו
לשה נחמה וקרי איה קטינא חריק לקיה... בנה יקרי
בנה. כפא נראה בהסכא בנה כי סמני הפגמה והפגמה א

מכאן פאגדה, כי כנוד להסכא מזה הוא גאמא (זין מזאבין
ה' ד' ארז). ביחוד זין פאקרי ראה כי הסכא בגא אהסכא

בסנהדרין הם שנים שהם אחד, אלהים נקראו ל' בלם קטינא

חריק לקיה(—), אומנס הפריאן זארו דבכיים היו צאנים מן

הלב, עז האידינא הוא חריכא קטין לקיה דבהו בני אל רחמי

כי אומנס רק בדבארי נקראו היה, "חריכא קטין לקיה"...

אז ל' היה מהאומרים יהי חקי מאי שחולבין אולא זאין

בא... נאוו זה אמרה רקת פי זבדה כלי חמדה" (מגלה

א' א"ק כ"ה ע"ל). (—) כפא קלה אומר, כי זאיל כ"ז האומר

פי גמ הריקנים לבישכיל נומים כח סב אלאיים מצות פראן ותא

כי לא לשה בו אל אהנים, הן ל' בא האומר אל כפא פראן נקרא

למפולו פולדי ישריא אלאיים מצות כראון" יאמכ בסוף חנה ארלי

זה זאין אור אל אהנים לשה בהם יצא"ל, אונק יפד מזה ל'?

לפי (בבא מציעא דף ע"א) למה

אנשים היו באו ללמוד אל גינת פאור פה הוא האל

ובנימתי אל פבריוני ואל אומניו אינו מרשים להם באמר

נאכדי גינתם הם (דין אהלאו סוף חגיגה) וקרי"ז ע"ל.

(האגרה)

לפי (בבא מציעא הל"ה ז"ל) למה

אמר רבי פתח אמר ר' יוחנן: כל שלשו תמידי חכמי אבן תמידי

חכמי אבן אבן תמידי חכמי, אלא אין תורה פוסקת מעדא אדנאם לנאמר (למה נ"ל):

"אין זאת ברית אולם אמר ר' אגא לאו יואל פויק אפי' לרזק אפי' לרז' לרזק

אמר ר' אבהו ודא דאליס". מאו "אמר ר'?" אמר הקב"ה אין צדק אק בדבר

הנה. מאו "אמר ודא דאליס?" אמר ר' ירמיה מכיון אולק התורה מחלתי

אז אכנינו עלי.

חכ "היכאליה" האומר ומכרסם היום אחוקרום בחכמה הטבד,

כבר פכרו היטב אחד מעדולי חכמי ילכוול רבו עקיבאו: "הזה גופה אבן:

בני, בנה, ובדלר, ובחכמה אלעיס כו" (עידוה פ"ב ה"ט), ואל החק

הנה בחכמה הטבד, יסד ר' יוחנן אזי מוזרו לה, אפי' מאורו: "אין פרו

בטנה אל אלה מתברק אלא מפרי בטנו אל אול" (ברכה נ"ו) לומדו און

דדמו כי ירולת פטרונוה רבו לאדם אוקו ואלו אמאו.

(ס' תלמוד פטרונוס - תלמוד ר' יוחנן - מהר"ם ז"ל ופסק ברע' צב 25)

גפן (בבא מציעא דף נ"ג ע"א) לה

אמר רב יהודה ארואם יהא אדם ליהיך התבארך בתוך ביתו
לאין מריבה מצויה בתוך ביתו לא אדם אלאו זה עסקי תבארך
לנאמר (תהלים קמ"ג) : "הלם גדולק לאום חלה חטים ולבונק". אמר
רב פפאי היינו דנאמרי אונלי כב אלמא לערי מכבא נקיל ואומ
תגראו בהימו .

"כב אלמא לערי מכבא נקיל ואומי תגראו" התיקן רחמי יתאל
לטי"תהרע הספרא "אלוי יהולע" (לעד נ"ו פסוק י"א) אמתי כנה :
"היו כיל איהאנו ביה וכל עבא והמקניס אה הדילת".
ובהרה למ בסוף הלמד ה"ו סרג קה האון : "פסוק י"א אלמד
נה האו ז"ע אל הקדמוני המאביו בדח"ו (כ"מ נ"ט ע"א) : "כב אלמא לערי
מכבא נקיל ואומי תגראו" ארדת אצמק האל הזה נכמה אי : כבא
האו הס אלר אמר אהרמיס למנו ולרד הבר מרע מרע אה האבניס
הטאונות . אהס הזה תחוב חבא לעריו אלו פראון קטן (כמו לערוב
עם בחמיס אלני) . בזואפן לאם יורק ויכנה הבר מן הסל יתרפה החבא
והפראון מלמט , אוכרד ונקלקל אה אבני החמיס , אוז יבד הטאון לכה
הבר לבס . אנה רבין היטב מליצת "נקיל ואומי תגראו" טאמר
הריה מקלקל כפראון הזה המלמד קו כפואר הבר מן הסל" זכ"ל . —

לפני (הבאו מרעיון אף פני י"ו) לרהב

אמר איזה רב אחרא ברמה דרב נאסף לרהב מספוא: פתקטנית תמן
או פתקטנית תמן? — אמר איזה פאנאפנים! צריכה או כי מורבטו דאברהם.

(פיראני: אברהם לט תפר, מורבטו" אף לכה החוקה מנפס קו הפינה
אחיקה מן היוקנים ומן הפבלאנים.) ואנולי" צל: כי מרבינו דאברנאו" —
מורבטו" הונו אלן רבים מן מרבינו" לפיכך רחמי, אפואו כפיין מילט אל ספינה —
אברנאו" הונו מן ספינה קיה אל לארבי פנים (ידוק" אק אברנאו") אפוא לטמ
כה זאנע פנקיזיה אברנאנים, וזא לטמ היתה נקראת הספינה באלן יאניו Liburna
(אנין יאניו-ליעכאן).

(מזנה הרב פתכס וחנותו איה דאפאל דאולוסקו קפלאר" אע א?)

לפן (בבא מציעא דף ד"ה ע"ה) לרפ"ק

תניא ר"ל אומר: אמאי ברבית יואב אמר למר אבהו אפסידין
נאו אבא אמר למר אבהו רבין חבס ומרתי אומר ואומר: אלו
היה יודע אלה רבין ליהיה הוה ברבין אלו היה כותב.

ר"ל פי' אלו אמריו נקט, והמהר"א כהן למאמר אלה רבין
חבס ד' ומרתי אומר אלו אלו רבין וכו' ומבולע בה בנאמרו למאמר אלו
אלו חבס וכו' רבין וכו' ומרתי מהה"א נאמרו כהן ברבין, אמר הדברים
בזוהר נבדיל מהמספרים (שם פ"ו) ר"ל אומר לכן אמר את המלה
פליטת ואת אלה סיפא ואלו היה אלה יודע לבק און מרומים אלו הו'
כותב. - ואלו ה' מהה"א יודע לבק אמרו במספרים אלו ה' כותב.

אבהו אבא חר"ק

(כנסת גרמ"ל יצחק סבאולסקי ספר רביע)

(צד 161)

("הצלת השבוי" זה קאטן שולמאן)

1

לפן (בבוא מצורנו על י"ט) לרהב

אלכמיה ד' נתן אולנינו א"ל: "אני צדיק קב"ה ברהימו לערמו?
א"ל: "קאו חייק ואמר: נצחוני בני! נצחוני בני. -

"הדברים הנה דעת לא ידעם סאבת מהם זבא השב זולת
ביאר זולתם ה"ה החפס קאטן שולמאן וז"ל: "אמני בימורנו את המצור
המבהיל הזה ז"ע ההקדמה הדומה: כל זולת יהודי מאמני באמאנא ליתיה
כי תארנו בקדושה נצחית הנו, אבנה נאמני כי גמ הקב"ה נתן התורה
באו נצחי, ידן כי כל צדעם זולת זולתו נצחית או יתכן או אמת דבר
זולת יצאה ארצו - להדברים דומים אבדו אפ"ל זולת אבארוק בהם -
ואל כן זולת זולתו מלגיחם גמ בקול מן השמים זולת יקרנו זולתו לערמו
זענה מצוה בזמן מן הדמנים, ידן כי התורה הנו נצחית. פנאמנה
נצחית שכלול זולתו בה לעני ותולדו אבארה ארצו ואמאם - אבדור הזה
זולתו מידעם על הקב"ה שהוא ג"פ נצחי - אבנה בימורנו הזה החו ח"ו
זולת צדעם זולתם בנצחיות התורה עד. אלו הלגיחו גמ בבר קול
זולת קריה לערמו מצוה זאת אמארה התורה, כי התורה או תלמינה
ואו תתחיל אצולם, אבנה האפיוו זה זולתם הדנה כי הקב"ה הוא נצחי,
ואל כן שם הקב"ה ואמר "נצחוני בני" ה"ו עליוני ארצחי, בנה ארצחוני
שנצחו זולתו ואלו הלגיחו גמ בבר קול - (והנה נצחוני הרישון מאמן נצח
(ז"ל הרישון מיק פארדווינגס) ונצחוני השני מאמן נצחוני, אבאן.)

(ע"חבלת השרון א"ה קאמן אלאמן)

א"ח (בבאו מצניחו דג"י ר"י) לרהב

אחרי כתיבו זמרת הרמזני ידני הרב החכם כ"ו אה"ט פאונדניון בני
ביקר הדבר קדמני כפר העיוון רב"ה חוה"ל ז"ל בהקדמתו אל"ס. ע"כ.

(ע"חבלת השרון" א"ה קאמן אלאמן לב 44 *)

(* הצדה. "אכיל זמרת המבית בקסטומ קיט ז"ו דברו רב בפניו
אלט ד' ילמיוול ברבו יאסי, העלה או גם זמרת הקלט לא נכחוני בני" -

אפר"ט פאונדניון באכתבו אפר"ט

(בספר הע"ל לב 70)

לפן (במו אציוו סל פו ז"ו) ח"ה

קמו איפליג האתיבתו ברקיעו: אום בהרת קבאת אלעד לפן טמו,
אום לעד לפן קבאת אבהרת טהר; ספק, בקב"ה אומר טהר, אפולאו
מתבתו ברקיעו אומרי טמו; אומרי: "און נאכט?" - נאכט רבה בר נחמני,
באור רבה בר נחמני: "און יחיד בנגזים און יחיד בזולות!" לעדו אליה
בתריה, ולא פה ג'י ואלוק האר אמרה ליה, אפילו פה קמו פסיק פאניה
אמריה; אדכחי עליה זיקו אלוול ביני קניו, סבר ג'אנדו דפליי האו,
אמר: "תינח נפליה דההואו ג'האו ולא יאמר ביגו דאמאטאו"; כי פה
קמו נחמו נפליה, אומר: "טהר טהר!" יצואת בת קול אומרה: "אלדיק
רבה בר נחמני אלפך טהר ויצואת נלמך בטהר!" נפל פיתקו
ברקיעו בפאמדיטאו: "רבה בר נחמני נתבקל היטיבה על אמרה!"
נפן אבי אפולאו רבן לאויסאקי ביה, לאו האו יבדו באפריה, אולאו אלעמו
חאו צפרי באטאלי אקייאוי, אומרי: לעד אינה היתם האו, ספולאו תלמו יאוי
ואתמו אילומאו, נפל פיתקו: "טל פארק יחו בנדוי!" ספולאו להצד
יואי נפל פיתקו: "אכו אבתכס אלופ!"

א) (הביו אפניציו אף פ"ו ז"ו) (לה)

א) - ביור ברוגי אחקרי יפה מאב -

קאו אפניג באמיקריו ברקניצו; זוי ביהר קאביר אליר זבן טאו, זאמ
ליר זבן קאביר אבהר טהר; ספק, הקב"ה זאמר טהר, אפולו אמקרו
ברקניצו זאמ טאו; זאמרי: "זאון נאכט?" - נאכט רבה בר נאמני בזאמ רבה
בר נאמני זאון יחיד הנאמני זאון יחיד באהלות אבא.

רזונט אנבון אהבנו פה ביור ברוגי אחקרי יפה מאב, לכתב
זא זה היה האפולו הדרשן הדרול, מעיד אטרימ דק"ק איר, אהר"י משה בן אהר"י
זרח"ל ז"ל מאמץ, הספר היקר, "פרס החכמה" (ברוך י"ג, דרך בראים);
אברהם הרב ה"ל האורנג מאב בהקדמות, ז"ל הברול אחקרי כבוק הדרשנים;
זאמ, אהר"י האציוניס הילדיס, הניי אהבנו פה רב מאן בקרו, אהר"י
הצ'אקא זליר הזיר זא המאמר הנאמני הנכחי, זאמ ה"י: ז) "זונק יתברר
בהני אמיקרו, בהכרעה זאמ קאל חומר זאמ זאמ ילמדו זקול בקרו ה'
זליר זאמ זקור הזאמ אהצ'ק? (ה) "זאמרי זאון נאכט? נאכט רבה", ה"ל
זאמ "זאון יכריע?" כנאדע בין זני צ'דדים האמולקיס, זאמ זאמ האמנה
זאן יאמיר בזה, בו הזון נאפל זא האות בקרימ הבזויס מאקאס זאמ? (ג)
זאמ היה זן ההכח אלול זאמרי, זא הבזויס אהר"י זאמ זאמ זאמ זאמ,
כדי אהכריע ביניהם, הזא זאן היה זאמ זאמ אהכריע בהיותו בזה האמץ? אפי הנאמני,

לפי (באו מצומו דף ע"ו ע"א) למה

הכרזת היתה, בהיותו עדין פה, כי הוצא יצונו נפלא וזאת טהור טהור?"
 (ג) "באור מה בר נחמני אנו מידי הנקדים וכו'", ואם האבא להוואת כן הלא,
 היה אדם אחר, להלאו מידי וכו'", כי צריך לתקן זה להנה צריכים להכרזת?
 ואם הוואת אלו יוצאו וזאת, אלמט הארוא קנו להכרזת בין זולקו עולם ואלווכי
 לחק, א"כ מה בצד בהוצאתו, ואם האו מתהלל במתת לקר ח"ו? ה' (ה'
 "לדבר לאלו בהרביה ואם הוא מצי מ"ה אמרה איה", אלו יבצעו זוס האלמ הוא
 הא"ה, אמה טען אקרוה או הלען למות בהמאר זומה? והלאו מצונו אצל ה'
 יהאליץ בן און, וד' חנינו בר פפיו ספרו אנו חז"ל (בתקופת ה' המצור) למוכ
 א"ה גיל עדיב ריעומה, ואם קרואוהו הלען "למית" סתם? (א"ו) אמה
 ספרו אנו חז"ל לטפא דבריו אומר ה' פצוים "טהור טהור"? (ג) מפני מה
 היה כמא בהפתיקא, "נתבקל הילעבה לט מצד" ואלו "במתבתו דרקיע"א
 כאו לבאו ברואל בהריות? (ח) אמורה דבר ספרו אנו לאלו הוא יבדו
 דאבראו והבין ומק הדיערי אס אלו יש כוונה מסותרת תחת נוצם
 בהריות? (ט) מפני מה רואלנר היה צריך לפתיקא "כל הפלרס יחו הנפוי"
 דאוס אלו זה, היו פורלים מלספדו, אומר היה פתיקא "אבו אמתכס אלואס",
 לאלו הפתיקא, אלו היו פורלים מהפסד? (יב) מפני מה ברואלנר כלספדוהו
 תלמינו נאמי הספדוהו עם האלה, כמ"ל "תלמינו נאמי ותלמינו אלוואמו", אבהספד
 הליצה, האלה נא, אלו הספדוהו כ"ו בימים? אלו העלר ספקות ראוותי

לפן (הבאו מצניחו בק"ו ע"ו ע"ו) לכה

ונתון אלו אבי אהבין קלט דבריהם, זוכר לקבלתו כצניח ארנף כל הפלגות
אלו.

"ק"ו איפאני באמתו דכקיסאו, זוט בהרת קבאת אלעד לפן",

היינו להבהרת פלו סימן סאמזה, כי בגלפו יוכר הסימן סאמזה, והתחלתו

פלו כד, זוף לתורה בו אוח"כ, הלעד לפן לפלו סימן טהרה, ככה זוף

לתורה לפלו אלעד מצליח טאבים ואלעד תורה, "טאמו", וזע"כ פלו טאמו,*

זוף תורתו אלו תעין אליו, כ"ט חז"ל זה דאמ"ל וזוהיתא"ל, לפיו לזכור התורה,

אזע"כ זון אהם חלק לעלה"כ, זה לסינו הנה קבאת אהו מקר אלעד (וחלקו

בזאת היליון, בענין האולפא והראוני מזה הבין). ואם לעד לפן קבאת אבהרת" היינו

לתורה בו סימן טהרה קבאת דבריהם הרעים, "טהור", כי זון בסימן סאמזה

פלו לטאמו, כי גמרי טבאו אלו הלוה בולשו, וזל כן זוט בתורת ה' רעיונו,

או במצותו חפץ אולד, זוף לתורה אבני זוטת מצליח, זולד אלו טלו בעניניהם,

זכ"כ פלו טהור, כי כגלי חסיביו ילאר, לפיו ילאו בלעד הוטמו, זד גיקריו "טאמו"

ח"א. "ספק", זוט נכוחה אמו דבריהם, זולד אלו נאכל איבד, מה פיה מתלבתו

כזולתה? כזו א לתיבאר באינאדו זוכרי זולד אעד ולעד הרבה, וזו יולד,

זוט אעד כזו אהתגלות זל כל, זק ברזולתה קבאת לענה אלו פיה יכול אהתבאר,

אחבית כזולתה פיה ארד, זון לאעד אלס בארזו, ומה להתיבאר באזלו זוכר לה,

כזו לזוכריהם ילאדו מצליח הטאבים, זגם הנה ילאו טאמה, הקב"ה לפלו אלס הרחמים

לפי (הבאו מצניחו דל פו זיו) לרה

○

אורח טהור, כי כל מה שיש לנו נעשה למאובנו זיון בן, כבוד לבואו זיון בן זל
 המאשר, ולכן זולקינו מרחם, אורח למעשיו הטובים, הנה עמק תבואת, וכלהו
 מתקנתו דרכיו, להנה מה"ד זמרי טמו", אשר לזיוה ביחיל לבואו לל
 ומפואר בגוונן ללו, ומה נבד זולד הוא מרמז מלכו מנימה ועלמם לתבואת
 כרד, אך לזו היה יכול להתפאר, מקרבם להנה לו כל זולה, "זמרי מן נכח"
 (ולו כמב, "מין נכח" אליו "נכח" אליו נפסל) לזו לבו מקלים ממנו פלר
 דבר, לבואו וכביד ביניהם, זולו לממנו נכח וילד הזמרי, "נכח רבה
 כר נמני", מה הזולד יבאן הזמרי, "דמור זון יחיד בנעמם זון יחיד
 באורח" לבואו מתפאר מאד בהנה לבואו יחיד כנעם כל בני דורו, **
 וכל זמן לבואו חי על פני המצאה, הוא עדין בספק מה הורה כולנו ותבואת,
 אהמם ליק בדרך כל הזמן, יולד זל זלם היה תבואת לטובה, זוג דמ
 אמר, יעמדו לפניו כל דבריו הטובים, ואם ח"ו רד היה במעוררו, יתבואה
 לפניו, קצת פטיחתו כל מנימה אבהו, "לדרי לזו בתריה" לזו זולד
 מכחור האיונים מסיכרו בקדושה, "ולו הנה מצו מלוק המור למקרה ליה"
 דלזו הנה פסוק פואו מעיכסין, כי רבה להתדבק בו, כי גם הוא בימה בפעמ
 לזל עליו עלן זולד חסין, זק לזו היה לו מקום וכח לעלות לו מנימה, כי לזל
 הוא לזול ובק בתורת ה', וגם הלזים לזו ביו, כ"ו לקראו לו בלם ה',
 וכלו נק ברצון זמנו ליסכים על זה, כמו לממרו חלל לקלה על הקבה לגזר אותה

לפן (בהיו מצוינו אל פ"ו צ"ו) לרהב

על הצדדים, ואלוהינו שהם מקלים בניהם לנו הנה גור ארבע, והקב"ה
 וסבה הסיבה, שהנה בעצמם יבקלו הוויה ולכן הנה צריך וואו האלו
 אלוהו ארבעה, כפי שיתבאר רבה אפסוק וזה האלו^{***} אהו "וארבעי נשים
 זיקו בני קנינו סבר גורו צפירי האו" אוז ביקר על עצמו, וזה תנו
 נפשו דהואו גורו, ולו יאמר ביבשו באכרמו, כי הנה קו נחמו נפשו
 אחר שהר טהור", ירצה לערמוה לפניו חודה דין וצמק בתורה, ללוא טהור,
 ולו שהיה יבש וזה המתאקת אלו האו בתורה צמק ויצו מפני הנה
 הצדק "טהור טהור", צ"כ יצאנו בת קול אומרה מלרין רבה בר נחמוני לבער
 אפסוק המולד כי זעל לל יאמר היה אפסוק בק מולו ח"ו מרלו אהבך ויום
 טהורים, כי חמוני ליקרה נפשו הצדק אחר חמוני יחיד בברי, וזה כשר
 בשר הפטירה או יוכל הוודס אפסוק האוקלים, אשר עלה לקר הנפשו ארבע
 אל מלוקק הנצמים, והצד זה לפי אפסוק טהור ולו נבבן ביבן
 מנומה מן החכם, אלוהו "ויצאו נשמת הטהור", לערמוה לפניו צדק
 בתורה, אשר טהור האו, ולכן חמו ה' צמים "טהור" כנגד אלו ונפשו.
 "אל פועקו מרקיזו באומהמא רבה בר נחמוני נבקל בניהם לו ארבע",
 ירצה בארבע האלוהו, ולו הוא מוכל אמתו ללא יאכר אהממה
 זמן מה עד ליומו. "נפשו אהו וכו' רבן אמוסוקי ביה, או הו יבשו אכרע"
 הוקמו אשר ילבו אמה אום גור אלו כח הצדק אלה בין ביניו אפסוק אלו

לפן (הבאו מצניחו דל פו ד"ו) (לה)

ילען הסודות המופיעות, זון בין בעלי עבודה ישים קנו לנח לעה, חזו
 צינורי במטללי אקיימי" היינו נלמח הצדוקים לתקיווה קלם צינורים, זואם
 שיצונו לקרואו כאו שזמרו חז"ל (כמבאר פ"ב) און חזרו למקומם כמ"ס
 למ, להפק"ה זואר ינחוה זא מלכבארם, זואו "מטללי אקיימי", זוארו למע
 מינח הרמ הזו" בין נלמח הצדוקים המלכבארים סודות זולקיות. ספדוהו
 תלמו יואו זולמח זולאומ" כו זא המרה ספדו להיוו נחלקר בסק הללם
 (כברו הב"ע ז"ל), אגם ספדו בלילה, כו זא המרה נואר אפגית בו יואם זוללם,
 וחז"ל זוארו "כל המסק המרה בלילה זכ"ל אכלבאו אמרל, כו בינו קבוצתם
 לזלו כפי הדיון, נפל פירקיו כל הפארל יהיו בקבאו" כו גמ זא מעלי ה'
 צדיק אהספידו, אנה זיה כראוה במספר הלכה, זוללם זון זמן מלמח בזמן
 כאו זולמח זוללם זוללם, אכן ספדוהו לעדה יואו זוללם בלילה לקרא מצה; זא"כ
 זון מי לעגן זליהם כואמר ז"ל (ברכות פ"ק) הו תורה זוללם זוללם זוללם
 זוללם זוללם אהספידו זא למסר מהם לעד הזלם לראוה במספר יואו
 הירח, אנה נפל פירקיו זוללם זוללם זוללם, כו זוק ללם זוללם
 זוללם ביואכס". זכ"ל זוללם בזוללם.

(המכה)

לפן (באו מצויצו דלף פ"ו ע"ו) לרהק

(**) הדרה.

כי אז גזר פטירתו, ותחנן זליו, כל כוחי פאיונארגו אולר הדרה נפלו
 זליהם, כל ימי היותו במצודה; ואם בתורה ה' חלקו היה כל ימיו, וזו יבנה
 בענינו איצוא מרובה לפנינו, כולו אספן אזו בענין גדול ואמון בתלוקה
 נפלאה, עד למראה בבקורתו תצאו נפלו אמנו, אלא אלו האולקים אולר
 נרצה; ואם במצוות ה' הקדוש זמנו, אזו יתבראו לפנינו, כל זולת המצוות,
 ונדבר באו, כולו האו אלה זולתם כגזר (וכר סופר: למחצה הלמה
 מאי כל הווינו, אפואלף סאב זל זמנו, לפני המלך והלכנים, ובגזר הגיז זמנו,
 דבר כל הווינו, כולו האו אמה לפני המלך, ובארס סאב זל זמנו, עד ללבה
 נפלו אל בית זקניה). וכן זולת בהבלי תואלת הציאן נמן זמנו, אכול ולתה,
 רצוא גנב נאולף כח"ל, אזו גמ קאבם אולת יתחנן אורלי אקבו אעלות זולתם
 הרצוא, אבדאיון אולתם הפעולות, תצאו נפלו אמנו לחיבות אבריון זולתם,
 כי גברה כח הרצו אהמגבר זליו אזו זולת, וכן בכל גדה ליהי מתנהג
 בחינו, רחמים וחמלה, קנייה ואכזריות, פחד וזיומה, אולף וגבורה, רצה
 אלאמה, קדושה וטהרה, כן ינהג גזר הפיחוד, לאו ברצונו, אזו גמ בני
 אבם גמ בני אול, יספכו מעליו הולרים ויראזו כי ללם היה אולקיו" - זכ"ל ז"ל

באריותו.

(המחבר)

אופן (בהו מצמדו דג"ו ט"ו ז"ו) ליהב

(***) הדרה

איתר באור פני אהבו פה זה לכתב הכה פני דברא פני אור (ט"ו)
 וזה אלנו בקימה: "עוד אבטו לק מומתם ז"ל (דברא ט"ו) אולרי מי לבו
 לבין ותלאו בידי, אורי אמה אי בכונתם ז"ל, כמו אס האק לא אמה
 מסריסי האק אחר אמה מוצענו לבו יבאו פני אור ממהרה, אג גבאו חיל
 מהר הרצון עצמו, לקה חוד והדר מהאק, אבא זמ ילוח מלוק אק, אחר
 אמה מהפראנס או הפחור, לעדו נמצו בו, אג נבאו בחבר האק לבו
 מרצון אצמ, אלו נבאו הרצון עצמו, ככה אלו גמ הזבם, אולר דבא ילר,
 אג מומת הרצון, כי הזו נבאו אל לברו, כמורם ז"ל אגדל זון הקד"ה
 אגז אורה אל הרבוקים אלו ז"ל מבקלים בניהם, אנויה סיבה ליצרון אפס,
 כי פול לבית הצמה אה צמה לו, אכן הרקאות מבלא אלק בשמח נפלה" -

ד"ר ז"ל בארמון .

(המבר)

א) (הבא מצדדו גל פו דו"ו) לילה

קטו איפאגיי האתנהרנו פרקע: זוטס הפרת קבאה אשר לבן טאטו, זוטס
לשר לבן קבאה להבנת טפאר; ספק, הקב"ה זואר טפאר, אכאלפו אתיבתמו
פרקע זוארי טאטו, זוארי זאון נאכט? נאכט רבה בר נחמני, צואר רבה
בר נחמני: זאון יחיד בנאגיס זאון יחיד בזולות.

ב) — זואר אושבל מחקרי אפגיוני זוראק —

ארכבין זאט פאזאר הפלאו הנכחי באופן אושבל פאקבא זא האב ראונה
אנפון ארבענו פב אה שכתב זא דה הכה הגיוון האקאוסס בחכס הכולל אה"ר יבולער
יאסע פכ"ו זצ"ל בספ"ו "אגלי טא" (זואר אד פירק ז' צב 47) וזה אשון בקיצור:
"... אה"ר זרות פאזאר נאכה זרין טא פי אי זוכאו ספיקאו קאטו לאניו,
זאוי יפין אוראק זאיו כהובאל, זאוי ישר יבו ארבענו זין זצואוס כזולב
פארזאמיט נאזו יט'. אפנה זאון ספק כי האזאר דה ארטיס דבריס אהס
כבאלנו לא זולט זאבא זאנחנו אהה לפארלען נחבאון אהר זאנה ציור
זולט זנה, אהיחאב רזוו אלא זא אפסקו אה פראג"ס ז"ל (פ"ב אה"ל טאטו ציור)
אפסק דספק זוטס בהרת קבט טאטו נאזו דבריו הקב"ה, זאמאה, ז"ל ככ"א,
זאבא קנה אהו זאנח אנו זמ פהירוף הנאזו אהו בלאוס זאחרו פי גמ רבה זאור ככה,
זולט זוכי זלחצה אי קנה הזאו כי הננה יל רזווו אול נאציו, פי ברואי
חקרנו זא זאנה דבר זאנו אחקר בהג דבריס, זוטס זולט אהציו זוטס רזווו הזאו

לפן (בבא מציעא דף פ"ו ז"ל) לרה

למצוא ואופן מציונות בפועל, כל מה שמונח חוקרים בחלק הכוזב חקירתו

מפיעה (אובסטרואציה) בארץ קלרה במעונם ואלפנים יבואים אחרי כן בלב

מפיעה יסובה, אבל אדם נכבד זה המציונות אנו זמנו אלפי עין גם זה מולפנים

ורמזים אחרים במחשבים זה חלקי המציונות, באופן הראשון חקירתו

מפיעה (אובסטרואציה) באופן הלחי חקירתו נקראת במקום אבנן ובנוג

(אובסטרואציה), בקר משל הנה כלל אונח אופלנו כי לא ימצא ה' נפל חסידו

א"כ התאבד מתיבת כי כל אנו צפוק יאולר באורן אומצו זה כוב טאב,

אומצו כל זה בחקרן חקירה מפיעה למשה מן המקום והמציונות אבא

בשילל הבבר זה המציונות נמצאו דברים בעל אלה יפריעו זה המציונות

מהנחה כרזונו ז"ל הלכל המפיעה, אדם אמן זה מקום אבנורה, או אדם בעבור

כי כל חלקי הדואס קלרנים ואחרים זה בה כחוליות בשלילה, אלה ז"כ ז"ל

אחרת השלילה כולה והקלה הכללי תחילה אפוא אנוה פיעה אלה המפיעה

או חוליה אחת ותיבה לא יבין סבר הפיעה הפיו. או אדם בעבור כי ובעד ה'

נפל הודים הנה אלה אדם יריק עליו לפע הרבה בעניני אלה ילד קבל

כי זה כוב הם סותרים ומפיעים עצמם אבנורה ותק"ל, אכופיעו כולה

בסבר אלה מסבבה אפואים אחרות נפל אנו ילד, אבנן נמן אחר ז"ל

(חולין ע') נער הייתי גם עקרתו ואנו חוותי לפוק נצדה אורח מקבל אדם

בסוף זה לר הדואס אורו (יבמות ט"ז) כי אבנו רצ"ל זה בפליטה הנלקבה בה,

לפ"ן (בהם מצוינו דף פ"ו ז"ל) לילה

כאלו משכני הטבר או זוללי שוננו חסונו אבקל התפסות סבת הטבר, ואלו
 כל הימנו אלמ אשירו זה מדרב הטבר כי הכרה זאל כרלס"ו ואלו
 זורה ביצט, ארנב ספי לבזוכנו דרבי ההנפגה הזולפיה וחוקי התורה
 גמאוימיס יוד, וד"כ זלנו אבקל ואמצונו בעמנו בחוקי התורה, וכזה
 אנחנו מה יהיה משפט התורה אם זמד מן הכללים הקיומיס למורה אלו התורה"ק
 יבאו בנאד אבסורה אזה לזוכנו שכלנו הטבר ע"כ השאלות הטברמי?
 הנזמר כי כלי התורה היס נצחיים באת משמנים אבאת נחלים בתנו
 הטבר, הנצט מפלטיס כזק הזמנות הנצחיות (די עונק וזורה ויטא)
 אלה או יתלו בלומ תמנו אנצחיותם כימי הלומי זה הזרף וזה וזה וזה
 או לנזמר כי אחרי אלה בתנו זה יזכנו השכל זמרת או נאם אלת זמרו
 ככלל הפאן ר"ל כי אם זמנים התורה"ק נצחיות. ב"ה זבא ככללים לבה כאלו
 חזק ארובו ד"מ זמנים ככ"מ ואפזמיס יורה דין תורה"ק זמרת ע"כ השכל הטבר
 והיה ספק זה נמצו בפין ספק קבט לזר אבן אבהרת, כי ידוד כי בקיומור
 פאקטיו זו נפלה מקבה כהה ע"כ ר"ל פ"ה דנעזמיס אבתאס כמקור ז"ה (נצד ע"ה)
 זולמי זנבי זכרל מזמרתו פה זמנהיה דפ"מ לזמר התאס בנצה למ אבזמינת זקנים
 כמקור למ, לע"כ לזמר זמנו פאקטיו זו בזו כזה. הנב זמרה וכלי התורה
 אפזמיס חזקת טהרה, זבא נצד זה יבאנו כי טבר הקהרת אבן השמרת,
 זאכ"כ קרב הפכה ע"כ דרבי הטבר להשמרת נחלנו זמרו הקהרת אבנה נחלנו

ל"ח (בהיו מצוינו בל"ו י"ו) ל"ה

בטבר המצוינות והנמצאות והנה בקי בתורה והתקנות כנאמר, וזוהי לזה
 נכח בא"ש חכמי יתקרי ורבו אלו יתקרי ור"ל לז"ל החכמה הטבחה וק
 וזו ז"ל החכמה המעשית, תחת מושל רב היה מקחי, הסוג והתקנה הולדת
 כנאמר שהיה זמיר מקחי הצורה, וז"ל סוף בידינו כי האמת כרב
 באיסורי ובטובות בידינו (בכבוד ז"ל) כי בידינו שני סוף היחיד הוא
 המעשה הטבר, כי ז"ל תקינות מעשיות אלו נכח להצמיח את הנאום הטבר,
 ואינינו הנאום כמב פולסופים נפלאים הוא אידי המעשיות זכור מאד ז"ל
 מפני אמת את הנאום הטבר בסביבתו חרצו אל תקינות מעשיות ורבים הוא
 ז"ל אידי הטבר כל סדר הנאום, והפך בחלק המצות לבין הזמיר אזלנו היחיד
 הואו התקנה המעשית כמובן. והנה רבה אשר לשוננו היה מקחי ולפי המעשה
 המעשית... ומאלי הניח זה תינו חינו אשר הוא קלים וקבוצים מוא (ז' אוק"ו ב"ו)
 בבקש זה על והתבונן מהל אסברי הטבר ומצדכאנו, אינו הספק אם כזונו
 אמתנו בקרב כזה ואנוק תהיה בזה הפנה הולדות ז"ל המליצו חז"ל לז"ל
 ספק בספק בהרר קצרה אספק אשר אבן קבוצ, לבדנו זה נאמר זמיר בין דרכי
 הטבר והמעשית אשר נחלק זה פיהם, אבן חוק מעשית זמיר מחוקי התורה, לז"ל
 זמיר ז"ל חוק התקנה זמיר אסברי זמיר המואס ומצד הלנו ז"ל מעשית הלל הטבר
 והמצוי זמיר זמיר כי אסברו הלמד הלמן הוא מן הבהרה, ואפי' לזמיר בין
 בדיני התורה כן יהיה מעשית הפנה הולדות המצואת זמיר דרכי התורה ומעשית.

לפן (בבא מציעא דף פ"א ז"ל) לרהק

וגבו שהאליצו "מתנתו פרקיו" ל"ל אלפי אצטות הטבר" אמרו טמו"
 כי כן הוא על פי אלפיט, יוק "ק"ה אור טהור" ד"ע אלפי פירמני
 הנשא הוא כל טבר אלפי, וד"כ אמר רבה "אני יחיד הנמצא אני יחיד
 באהלות", כי חבריו בברו לקבוצ זקק אולם בבכרית הנמצא הוא
 אמרש בה"ל, כי כן יחיד הטל הטבר והאשלי אבר את פני הענינים
 הנמצא ערב אמרש, מה שמון כן רבה ליה זקק הרימ (לפי פירוש אכסות)
 וד"ל שזקק על כל דבר מצד הטל המעלס, יז"ל אמרש זכר אור
 הינו אמר יבול אורש אמר זון, וד"כ במוח חרף אלפי אמר טהור,
 אבל קרה או כמו לקרה אכן עצמו שהצוף אמר שמחכנו המעלס אמר ואלו
 נלגו אמר הטבר אסכנו, דכ"כ רמון אזה, כי זון זה פרק פגון רק
 איחידו סגולה, זבל ארוב הצולמ כבר אמרו הרבה זעל כרלה"ו ואלו אחר
 ביצמ, וד"כ אבינו פסק הכא"מ ז"ל לפאו טמו כראו ד"ע אלפי הטל
 הטבר, וד"כ אל"כ הממט בפי' אלפיות חזקה גנז ספר תולדות ארמיה
 לזמור שמו אמרש גם במחלות טברות עם הטעון הנולד הולד הטבר יז"ל.

דכ"ל וד"כ בארובות. —

(המורה)

1
(ה' אצלתי הלחן"י קמן גולומן ז"ל)

לפון (בבא זכרון ז"ל פ"א ע"ג) ליהב

ג' - בשאר אשכא ופעילי קצרה -

קמו אפליי באמבראו דרבינו אב"ן נפ"ל פתקו זרקטו באמבראו
כהה בר נחמני נבקל בליבה לא זרזה אב"ן.

לפסיכ את הצרות והאמור הזה רזינת לנפון אהביא פה
זה שכתב זה זה הפסוק מהר"ה קמן אלמון ז"ל בספרו: "חברת הלחן"
זה אלמון בקיטור :

"בשרם אמת לבוא את המזבח הנפולו הזה, מקדים לשר

בזוני הקרוו את אשך קרני לפני לתיבם, כי זוג למה את בני

אתה אחבי בני מקרוו אשך ידיו רב או בתלמוד, אמרי אשך

המאכח זומי זמן רב זרזות דברי חטין ז"ל בל"א אגדלים ולא

יכול לי, פחד זמ פיה אבוי חק א המזבח הזה זולת לפניו,

וקרוו בזרם אפ"ל אמרי: המזבח הזה יתפאו א ה' דברים זולת

זוסור אלמור אמרם א למה וללון גם להארמם א לב! ולקמ או

לאו ילתיד אכילתו ילמון בלמדו כי יוא זלביט ה' נתן זמרי

"ספר" אפ"ל אמבראו דרבינו הגר"ו ז"ל פ"ו והענינו את לח קבא

זמרו "סמ"ו" בורו אלמ זאו דעזת זולת זון חקר אמבראו

או זרזי נח אמכח צבקה זב זולת הפכח לקחו זולת את

כהה בר נחמני זולת הלפ"ל אמר יכחיד הבין זמ מי!! הלא צבחה הזה?

(ה' חפצא דהרא' ינה קאן מאמין ז'א)

אין (בבא מציעא דף ע"א ז"ל) (לרב)

הוא לאו בן-גאון האו הוויז זלך יטבאן סבבנימ הוואה אה קבאן
 ילכזא? אה אלצדי לזוז כל המזמר הזה זכ ומתנה ומתנה זל
 ביה ז'במ... "הנה סיכ המראה הקראו ההוא אה המזמר הזה,
 אחת ז'ה דבריו: ז'במה כי אה הרבנים זלך יק לביב דמז
 ז'מז בלבם, יקראו אה המזמר הזה "חלפיו כלפי אמינו!" ויליזנהו"
 - "דברי החכם ההוא הקביתו כי סיר ז'ה ז'רלי אבני זוק
 סמנה ב'בי כדסי, ובמנה אב ז'מתי ז'לנו, ז'לה נו ז'מז
 בכמה ז'בו ז'לי לנה לפנה צד ונק ללוא בסבבא המז
 ז'מ ז'לצק ז'לך דבר המזמר הזה ז'לך אכר ז'לז כל מתק"

--- "אזנה בד נו כי יתכן מזב כי בנה ק'אבדימז
 הנה יליבה ז'מז ז'לך נקראה בלמ הפבא ומתבוא דרבינו*
 ז'מז ז'לני סמימ הוואה: ז'ו אה כי למ ילבן ז'ל צלויס ז'לך
 נחנין אהם לביבי דרבינו ז'ל לביבי המאה ז'לך דבריה ז'מז
 בראו אה ז'למ, ז'לנו ז'ד' המאב (ז'ליס ק"ט, ע"ס) ז'למז ה'
 דברק נ'ב בלויס - ז'ו כי הליבה ההווי הנה ב'אליה, סו
 ז'לתי חנה בן ג'אן - ז'ו ז'לני סמימ הוואה ינה. אבז ז'לך
 ז'ב דנה ב"ן ז'לכבו דרבינו ז'ק'אן ז'ק'אן ז'למ, נ'פ'ה ז'למז ב'ליבה
 ההווי ז'מ ב'התי קבית ז'לך ז'בן סמינו ז'בן "הקבה ז'מז ס'ה"
 ז'ל אבי ז'למז המאה (כי ז'מז ז'קבה ב'ל'ה ז'ב) נ'כ'ה ז'לנו ס'ה

(ס' יבצלה השרון מה קאמן אלאמין י"ג)

לפון (בבא מצניעו דף פ"א ז"ל) לרה

אוק בני הישיבה רצו לפניה בקפואם מצדני הולרה לבלא סאיו
 ואמרי נאכא רבה ב"ר הנאדד אמלגה בבני נעסין, ולדדו אליה
 במדינה לקראו או אול הישיבה, זוק רבה ב"ר הזאמן כי גאנצו דערסאיו
 האו אמלגה פחדו ז"ל, ואל בן יכונה הלליה ההאו בלם זאוק הולת,
 נא כי האו הסב באמא - זוק כגד לפני אמא נאדד ארבל"ן כי
 הלליה ההאו נלמ מהישיבה לפניה בבין עם מי, ונאן אימא "טהור"
 אנאדד וימא, אכל הלומדים קראו: זארוק רב"ן לעפק טהור אכל - אקא
 האון כקא לדני ויכנה בלם בת קא - זאמ"כ נא פיעקא מרקיעזו

ד"ר מהישיבה ההיו אולר בקאמדימא: רב"ן נעבקל קליטה אלמא,
 ד"ר אינאן בקאמפא סה בולעמאן וולר אמא בוזק"ן וז"ל מה אנעבקל
 הישיבה אל אמא וולר למ לבוקים נא לבוס אמא חלמא אנענין מינא האכנה.

ז"ל .

(א) באור דראש אהרן יפה אזהב.

והרב הובב אלה רחמימין רב בסיון פרוור פגטקין

(ע"ד דברי אלה "אומר לני")

אם האומר הנפלאו אז דבר "המנה" על אבנאו" (כמע"ב דע"כ י"ו וי"ב)

לפן (בהא מלכותו דלך י"ח) להב

תנן התם: חרבו חוליות ונתן חול בין חוליות לחוליות, רבי
 אליעזר אומר לחכמים אטמונין אזה לאו תורה לא עבדו, ואוי עבדו?
 אמר רב יהודה אמר גמולו לבעקו בהרים כעבדו זו אטמונהו.
 תנא: באותו היום הלכה רבי אליעזר כל תלמודו לבאליס, ולאו
 קבלו הימנו, אמר ר' ר' זוטא הלכה כמותו חרוב זה יופת, נשקף
 החרוב מקומו אמה אמה, ואמר ר' אבהו אטמונה זוהי, אמרו לו:
 אין מביאין כאן החרוב. חזר ואמר ר' ר' זוטא הלכה כמותו
 אמר ר' זוטא יופתו, חזרו אמר ר' זוטא יופתו, אמרו לו: אין
 מביאין כאן אמר ר' זוטא, חזר ואמר ר' זוטא הלכה כמותו כמותו
 בית המדרש יופתו, הלא כותלי בית המדרש יופתו, קודם שהיה
 אמר ר' ר' זוטא תלמידי חכמים מנצחים זה זה זה הלכה, זוטא
 מה טובבם? לא נפלו מפני פלגו של רבי יהושע, ולאו נקבו מפני
 פלגו של רבי אליעזר, ועדיין אטמונין אטמונין, חזר ואמר ר' ר' זוטא:
 אמר הלכה כמותו מן הלומים יופתו, ולמה זה קול אומר:
 מה אכס אפ"ה רבי אליעזר? להלכה כמותו בכל מקום, אהר"ה יהושע
 על רגלו ואמר: לאו הלומים היו? (דברים א') ואוי לאו הלומים היו?
 אמר רבי ירמיה: לכה נתנה תורה מה סני, אין אין מלכותו בבת קול,
 לכה כמותו מה סני בתורה: "אחרי רבים להטות".

אין (בבא מציעא דף ט"ו א"ו) לכה

למה"ן זה המוצא הנפלא והזר הזה בבית אולם המוקד
אל האב, ראוני לנכון להבינו מה זה שכתב אל זה הרב החכם
מהר"ם אלה כוונתו (רמב"ם דאגדה הקה"ל בסיון פרוצנסקין)
בספרו "דברי אלה" (מוצא לע"י), אולם בביתו זה דבריו הפלאיים
והדרגות הצדקות שבאו עם זוג אחריו, יצא פי און כון מקום
להזכיר כל כך; וזה לשונו:

"... לראות המוצא הפלאי ראוני, ונסה להרום הצדקה
ולקח פני הארץ, לראות זה הצפון בו. פליטה נלמה זנחנו
ראונו במחלוקת זו אל דבר התורה, אשר דוגמה אין נמצאו
בכל הל"ם, אינה אין נמצאו מחלוקת בין יחיד ארביס? הלא
מחלוקת אמורה גם אצלנו נמצאות בל"ם בין יחיד ארביס, אך
כאן יבא הוא כל הל"ם: יחיד ארביס חלפה ארביס, והיחיד
אין מחוב אבא דמה ארביס רק דמה דמה יחיד
אין מחוב ואין יחיד, רבי הקדוש אשר האלוקה כמדת
כל דמה יחיד כאלה כמה ארביס, רק אפס חלפה זנחנו
פוסקים ארביס, כן אלא כל הל"ם רק זמן ואלביס דבין אפסוק

לפן (בבא מציעא דף נ"ט ז"ל) לילה

האכה לאישה או צ"ע זמא האיחט החולק על הכנים צריק
לבטל דמא והסכים את הרוב! — —

„זמא כן זניק ליהיה, זמא התיב מחוב לבטל דמא
או לאו, תקלה או על ר' זליצער או על החפאים, זללו על פתק
צריכים און ליגד לעלבה להייה מחולקת זמא התור לחתם
חוליה סהר או סמו, היה על ענין גבול ונכבד זלר נעז
במחלקת זו וכל צד מן החולקים התמוץ לעמוד על דמא וחלל
כ היות זכ אכלה לעזון לגוד מחנה, והתאחרות החפאים
על ר' זליצער זלר עמד על דמא בעקלות בלתי תקלה, תקלה
אחריה היתארה עד לבוה אידי תוצינה נארוה כזו, אנדר
אבולת זולא מתק הסביבה להם, כי לזו סחו ענינה מחולק
זמא התקסד הגבול זלר תבנוו קעה זו לעם זומלל זלר הלך
בעלה, הם רזוו הוטב הסכנה הכרחה בעדה זו זמא יתנו
לה מחכים בתק עם ולחול המליד לזרבי כסוף הוץ ומלרד קון
כל הצמים, הנחנים רחמי זבאנים קלים וזבזרום זלר חייבם תלום
להם מנה, וכל המקואות זלר נכחי ולחול נאציונים, זון מקום,
אכל הדתם זון, ער, זלר לזו עמדו זליהם לפלוגת מלר ועד נפל
הם בדומתם הגולה לחיי הדם, אבהקפראם העוקה לרזוה מרזו

לפן (בהזו מצנעו דעל נט' ע"ו) לילה

אזר הניול הנכחו אלכ תבנוו חס ילכוו דצה כזו, עלו כל מה
 ליל חנו נכס לעלה לעצור בצדה סכס חבה לעלה עמוק בתוך
 כדס, הם יכזו והביןו הוסב אזר הזממה העדולה והזוכה אלכ
 חנה ארס ילכוו כל ימי לבגל בקולו עם זוכוודו הרקיס מקו
 ואחוף, העדוליס מנון לבצמס, כמה לבז אוסרניס סבלות ועקלות
 צכיק לילכוו להיות ילכוו? כמה זוכני נעל ועליו מכלול והרניס
 מוז דרכו לען לשאר דרכו חמרה? ומה חתל נפל צכיק זול
 ילכוו לחנק אזר בניו אזר בנותו אז כרכו חבת והיהדות?
 להיות ילכוו, לעתזיק אזר בניו אזר בנותו בתוך מחנה ילכוו,
 היוו מחמה גדולה אוזרובה מפניס ואחורה ובכל צד לעזו פונה
 הכל כנודו ארס הכל עליו להחמס ביו מנוח.

על פן לבנו אזר עם אולולו פלוחס בתחל נפל מחמה נכרזה
 בעד עמו, אומנתו, ולכמו, עם דצה כזו בעד מחמה: לזס ילכוו
 כל חמרה חממה והמסורה לנן מוסב, אזר הזו נחלב לילכוו
 ובתוך עם ילכוו ילכוו, ואזר אזר יקניס אזר כולו הזו כיוצמו
 מכלל ילכוו ולכו נחלב למחמה, דצה כזו מסופנה היוו לנן, כי
 חמח לבנו לאוף אזר כוחס ולחזק יביהס לקרב ולהפניח בהס רוח
 גבחה ליוסעו להחמס עם זוכוודו החזקיס ולכו יוניו מקומס זול

לפי (באו מצטוו דף ט"ו ע"א) (למה)

עלה להם בדאית רבים, עלה תרפינה ידם וכלום תלפזנה,
 ויחמרו כאלה זקדנו זקדנו, ידעו את מקומם ויבאו זול מתנה
 הזוניה... ואז כנה ושמרו על אמצעם? רק בני חנה ישמרו,
 הם גבאי הכוח אלה לאו יחמי מפני כל, הם זול תלמה והזוניה
 צמחה וצמח אצלה מה ויקרה גם אחיהם, זול הם רק את
 אספה, פרטים היוצאים מן הכלל זול מצוונם באת נפיל, הם
 הלכים הגבאים על לבו הרבים האמצעים הכוח האמצע, וכלם
 שאין מק בלוי עם כק זון לר בלוי לבאו.

על כן פאראנות להבין ר"ו לבדו או קבאו אנו החכמים,
 אור להם חרב זה יוכיח, זה רבי שאין בן יחמוי זול תלם אחרות
 ד' בימי בר כוכבא והיה מן הלוחמים הראשונים בצד עמו, נלם בתלם
 נפל על מראוי לבה, ולא פרעם זולת צד אחרות האות פנים זול פנים,
 בכל זאת או עבר על מלכה אחרת אמצות הלמה, כלם לתן נפיל
 בצד עמו, ארצו אבד כל היקר אישית, מן נפיל בצד אחרת
 וזו אחרת או פניה מלכה זולת ללא קימה, גם בצד אחרת גם אחרת כן,
 כולל מה האחרת עם הראויים אחרת אודו מבקש נפיל אחרת חרב
 הראויים, נחמו באצרה אחרת ק"ל למה ולאו היה לא אמה אחרות נפיל,
 או לם ולאו אום, אחרת ניסיון איברו אינה חרבה וציון דאיון, אבוי

לפי (בגד מלבוש בג"ד) (להב)

מלח אנה והיו יתב עד צוורה בחלוא (לבה ג"ג): כה חו ללא עלה
 לפי חיי צדק ואלו בלי מנון יתר ובלו קצת אכסות ~~ע"ג~~ אצראו, ילב
 עד צוורה בחלוא, קבר חו היה לבואו, עד כי נאק זר בלראו אלו,
 כפי גימ צונו ולבו נמנוק למה אצלה ע, ד"כ אמר ל"ו חרב ע
 שלוא סוף ומהי מחיי הוול הקבול וכה הפלויס, יוכיח לפיכך כמות
 כולו קיום רבו למנון היתה גם במצבו המצויב כן חויה כל חויה
 ולחיל לקיום תורה ע באיזה מצב ליהיה, נאק החרב אקאול: קם
 רבו למנון בן ואלוי אקאול ילב ילב קרחק אמה אמה, ואמרו לה זרע
 אלוה אמה ילב כחק אקאול זלר צדד כונו אכסויס, והלק אזל ל"ו
 ואמר לעם הלו מסכמם לצדדו. אמרו לו און אבויאון רויב אן החרב,
 צדדו כהר יבוצה לנא, "אוספת בג"ד: הנהג בהן אנהג דהק אוקן דברו
 רבו ולמנון, רבו למנון בן ואלוי אמה אקלה אבם חורס בלעה חכילה
 וזרע בלעה זרעה וכל חלה מה תהיו אליה וכל אמר זכיי הרבה עלו
 כרבו ולמנון ואלעה בודן, כ"ד למנון בן ואלוי אמה בודן (כמות ל"ה):
 אכרלה זו אבויאון לנא צדדו בור הלב לעם הלו מסכום אק זולב און
 אבויאון רויב און, איל כמותו בלח לכיח אצלה, ואוי אמה יכול אמר
 זר בלעל לפי אמה, אול ככה יקר המנון גמ לפניו גמ הווס אהרן
 בלעל איוני יכול להיות כמותו ולולק בודו דהק הקבול, אלו נמה תורה

לפי (קבו מצויצו בל נ"י י"ו) להרב

אמרו כפי השר, הרבה עלו כ"ל למדון בן יוחנן ולאו אלה קיפן, יחיד סגולה
 יכולים לעלות ולחיות כאילו, וגב' אינו הרבה ולאו הדם בכלל, חג' וזאת
 להם זמ' האכה כמותו זמ' האום ופכאו, זה כבו זולצ'ר בן צדק
 אלה היה כמותו המעלה, איל גב'ל כאילו ופכ' זמ' הזמ' זמ', חג'ר
 זמ' האום אוחוריהם כי רבו זולצ'ר בן צדק זל'ר זל'ר בן הכמ'ום
 צד' מקאו והל'ר אצ'ר כ"ו להרמ'ו בזה לע'ר הז'ו מסכ'ום אצ'ר, זמ'ר
 או זמ'ר אוחוריהם כמ'ו זמ'ר האום, כי זמ'ר כבו זולצ'ר בן צדק זמ'ר בן
 חז'ן בל'ר נפ'ר'ר קינ'ו. ע"ל למדון בן יוחנן, זמ'ן כמ'ו אוחוריהם גב'לי הר'ו
 כאילו, לעלו מהם סמ'ל אפ'ל אפ'ל כולו, אפ'ר פ'ר'ום הו'ר'ום אן
 הכל, ע"ל זמ'ן אלא מהם הנפ'ר'ר אפ'ל הזמ'ר כמ'ר'ר קט'ר אלא כמ'ר
 לפני צד'ק, חג'ר וזמ'ר אפ'ל, זמ'ר זמ'ן כמ'ו אוחוריהם גב'לי הר'ו כאילו,
 זמ'ו אפ'ל כמ'ו אוחוריהם קט'ום מהם כמ'ר'ר, זמ'ר האכה כמותו
 כול'ו ב'ר המ'ר'ל המ'ר'ום ה'צ'ר'ום הו'ר'ום אפ'ל הפ'ל'ום, ופכ'ו
 הם זמ'ר האכה כמותו, ה'ו כול'ו ב'ר המ'ר'ר, קאו כל המ'ר'ום ה'צ'ר'ום
 אפ'ל אצ'ר כ"ו להרמ'ו או להם מסכ'ום זמ', ג'ר בהם רבו והל'ר זמ'ר
 להם זמ'ר המ'ר'ום כמ'ום גב'ל'ום ועק'ום אמ'ר'ום אוחוריהם זה זמ'ר האכה
 זמ'ר אחר'ו כמותו זמ'ר זמ', זמ'ר ה'צ'ר'ום זל'ר המ'ום אפ'ר'ום כמ'ר
 פ'ר'ום מה טוב'ם אחר'ו בזה ב'ר'ן נכבד הו'ר'ר אפ'ל הד'ם?

לפן (בהו מעשהו בל נ"ה ז"ה) לרהב

אין אנו מלגתים בה קול, אין אנו יכולים להלצה אבה האוס כאו
 להיות כמלה אסורה לנו, כי בעלה איתנו הוא! מקורנו אמר רבם
 בין הליים, נתונים מה יב זכרונם קלים אוכזרים המכריחים זולתנו
 לקיים את התורה עם כל מחבולות לבדלם, זוהי לקח זוהי ספר אמת
 הצרה והיסורים לסובלים גם בלבול האיש מלך הם מקיזים? מי יאמר
 איסור הקרבנות בפלס. ואיך הם המביאים גם בלבול מלך זמרת?
 היכולים לנו להלצה בה קול בלש שאלנו מיתלנו? זוהי חלק התורה
 מלך התלויה ביוסף? זוהי מלך הקרבנות? זוהי מלך בית הקבורה?
 זוהי מלך חבלי? היכולים לנו להסכים לדבר ר"ה בזמן הזה בלש
 לזינו מסכים פל? אנו! אין אנו יכולים להסכים לדבר זו, מסוכנה
 היינו לנו, גם אין אנו יכולים להת לה מאכוס בתק הזמ בתור
 דבר יחיד, ע"כ כולל איתנו הרוב נגד דבר ר"ה ופני כמבית בתחם
 אחרי רבים אהלא, יש בידינו הפס להחזיקה האיה מיתלנו אנחנו ר"ה
 לבאר את מלך מלה: אנו למעלה אסרה זו אוסכים זמנו, אנו ליבאר
 מתק סבובתנו, וכולל אנו רצה לחזר עמו אברכהו. — — —

לפי דברינו זוהי נכון המאלקת בין ר"ה ומכוס זה בה
 התור למכור חוליות. פולו חויה המאלקת ביניהם רק מאלה
 הבין אבד אנו אנו ארבי תוצמה נורמה אנבאר את ר"ה הגדול

ע"ד דברי משה" אברהם אלה כח אמונה ה' בסיון פרשת צמח

לפי (בבא מציעא דף ט"ו ע"א) למה

אוק דין המתיר הנה כן כמו אבא אבהו. דעת ר"ה חוליות נבואה,
 או גם מנחות ג' א"ל ג' ונחמה ארחוק כמו פלי ללם, או גם הטיט
 הנדבק במטו מפניו מצרפן להיות אחד העליון הכל קינה פולחן כמו
 מתיר ללם, גם זה לא נחשב לפלי ללם בו שאינה וטהרה, כי החול פתח
 בין חוליות אחרות אחרות כלי ללם, כן דעת אדם ילכו
 ולתורתו. כי כמו למנו חזונים היום זה עם ילכו נחלק לחלקים
 ופלי אחרות, כן הנה כבר לפניו בזמן ר"ה ומכאן דעת כל אחר
 נבואה ופלי אחרות. זה ילך תכנס היותו זיונה מסכמה הלכה
 כפי ללם זה וזה דעה אחרת ואולי זה בכל החזונים הנלגים
 אדם ילכו תורה, ומאונתו ותקנתו אדם, כן גם דרכוהו ללוח
 זו א"ל, כל זה תלך בדרכה ילך בתורה זה הו"ו, ואלו היחידות
 הנבואה זו א"ל בדעת, ודרכוהו הלוחות אובולת אולן זה אשה
 אחר כללית אדם ילכו, ואלו ידעו רצונו תורה ללם, כלל זהו לפי
 דעת ר"ה חזון נחלקין אדם זהו חזון חזון זהו ללם. כי החול
 הנחלק בין חלק לתלך, דהיינו מה שחלק זהו מקומו חלק זהו מה התורה,
 והיו זיונה מסכמה זהו ללם חלקי התורה בולנס וזו ברפ"ן, הו"ו החול חזון
 ונחמה ביונה אחרות נחלק אדם זהו חזון חזון זהו ללם, ע"כ
 אין כיון זהו קדמה ולאו שאינה ונחלקים לפי דעת ר"ה כללית כלי חזון

אין (בבית מצותנו עם נ"ט ז"ל) ליהב

הנלכנים החוצה, כן בוצע, אבל בוצע חפזים להם הרבה אינה כן,
 וקאו כמות אחד ברוב חזקה נעצו, כי היטיב לראות ההיגון אולי
 רבנו בוצע זו אדם ילדיו הנקלה מורצו, כולל בוצעו למעלה,
 ואם הוצעו לר אוליגיה פל רוצותיו ותלבותו אולי בבית אדם,
 כי אמרו לעדה זו: צבנו! ואזכה כה חזק כפי להיות עם זה
 גליות. בוצע הנו, או אוק יבנו פל אחד ואחד את חלקו לפי
 פלו, בוצע אברו לבנון הפלוי בעד עם ילדיו ותחת, לו אוק
 מתקנים ב/בנים אדם חלם ביונהם, כק ינחו זה אצל זה ובו
 יוקה אדם הלאומי ולחם הקודש, אדם יבנה עם ילדיו, אביונהם
 רבנו מרה לאינה זו אנו בזה" - - יב"ל אצל בורפאר -

(המחבר)

(ב) באור מושלם אפג'אני אנו

אחכמ י. א. לירשלוסקי (ס'כאר אנה" ח"ו)

אל המורה תפלו ירדתי "התורה" (במה ב"ה ב"ה י"ה י"ה)

ל"ג (בבא מציעא דף ע"ג) לילה

"תלמידי באותו היום הלכו ר' זאנזר כח תלמידי אבא רבא וכו' קבאו
הימנו, אמר רבא אמר רבא חרבא דהוה יוכיח נצק חרבא מאקא
מאה שנה וכו'.

ר"ל מלבי מה להרעיל בדין המספיק בגזרת המומר (דין
מספיק ד"ה או בלתי הוה, וביבוא י"ד א"ו ד"ה ר' יהושע הוה),
המומר הזה הוא מילינו לילוי; ובאותה מה לערב אונס לאוהבי
התלמידי ומתקנים על נפשי ללוו וכו', במה הוהו בעצמה יור המומר
הזה לומר בצדו בקרי ח"ל, ארצות אבא רבא אמר מהוה הדאק;
כי אנן נחבן ליעלה השם יתעלה נוסח כולה, אלה על נוסח תבא
כאשרה וכו' וכו' מה נעלה; זה יומר האם כבדנו וכו' הלכה יוכיח
זה יומר האם כמותי. אהר יוכיח? ואף כי תלמידי א"ר זאנזר הוה
האדם הגדול והחכם בין גדולי ח"ל, אפסיהו כלמי מילי, וכי און זה
בפ"א מה למקביל על כבוד הרב (בבא ר"ה י"ד ח"ו)? או בפ"א זעזערת
למי תפסו את ה'; ומלבי כל זה הוהו גם נקבו אמר יומר לומר או
אן השמים לכן וכן הוהו הוה, הרי הוהו נפשו לקר אפסיהו (מלבי
בהקדמתו ארצות), אהר קול הוהו לוכיחם על נבואה (מבדין י"ו),
וכו' לומר תבן נבואה בדין דינים, כן און תבן גם בת קול.

לפי (באו מצדו של י"ט ז"ה) לכה

(ופתיחה הגי' בעצמה תהיה גם על פתח קול אל בנה הלא (מחובן
 י"ט ז"ה), סוף דבר המוצא הוא מן המציאות בנאמר, עד לרבינו
 חנניאל אור עליו לכל זה היה בחזיון אלה, למאיד זוזב נתנאמ
 וכו' כן בתלמוד (עין יחסין); ואם גם לו יהי כפדיון הלוו הוא
 תלמוד ברוב עין, ובנין פירק וכו'.

ואם פירוש הכתוב א"ל ל"ע דבר עליו כוח חכמה והלכה
 לרבות ביור המצ' אפי' את המוצא הקשה הזה בדרך ניה
 ומקבל; ואם לענין בעצמו לראו פתולו וצדק חריפותו, או ישרה
 ופלו בפיכולו, לפי שפירק במעשרים בדרך הפלס, ובלתי מתקבל
 בתבואת של פתולו ומבא; ואכן אינו מצוי מן הצדדים, קצת בו ולו
 השלמו, כק כולו מלין זוכה, ואחרי כן השלמו אצל פניו וזוכה: "ואם
 אינו לזה ל" (עין בספרו בזה המקום).

אולם איננו רואים את פירוש פתולו הזה לראו ולר, נחזיק לו טובה
 ונאמר לפי שיש ילק ובכחות יתוה על כולו, כי האור צדקו בארץ הגזית,
 ופתיח לנו פתח להחילק ברובה, ולהחיה את פירולו הנפלא, ונאמר:
 כן יבא לר' זלטיזר הלה היה באמת הגדול לבחבירו, ובאור אמר
 עליו ר' יהושע ברי דר' הנה, לטוב הוא לישראל מלפני חמה (ספרין ק"ו ע"ה);
 ובמחשבת חנה על הקדוה לראו למניק, ר' יהושע היה מילק הזמן לילג עליו

לפי (בהא מציעו בל נ"ה ז"ה) לרה

ר' אליעזר, ואמר האבן דומה לפר סיני וזה לילב עליו דומה לזרון
 ברית הברית, גם ר' עקיבא החכם הגדול לבחמי ילדות, הנאבא אומה
 על אמתו ויחלוד דד אלה היה דמו לומר אמר, ואמר לבאמת זמן או
 אצל מי לשאלו ספקותנו (למ סח א"ו); אבל אינו רצו לקבוצ הוכח כמות,
 לפי שהיה מחברת בית למינוי (כניחא הוהאמור) (למ קא ה, ובה ז ה);
 ואף בקום לבקרו היו נכזון להם וידעו להדין זמו, נאנצו להסכים עמו
 מטעם זה וכדו לשאן יסרכו אבהיה (ובה ז ה); ורבי אליעזר היה
 מאיד מקל אר היסורין הוזה באהבה ולומך, עד לבצעם הנה בדיו
 המתוך, פרצה הוחלוקת ודברה גבולו, ואו יבוא להחלוקת; לרוב
 את הנשנו בהן גמלינו למה אבני בניו לא הול (ואפיק המתפל ר"ג
 אומ"כ אמר ולא לבבז בית אבא עיין למ בגמרא), והוזה בית דין
 ר' יהושע (עיין זבוח דה נרן פרכ י"ד) עמדיט אנצו בתעקף לסתור
 כל גינו; אפרט פיו כמותא אמר: "אמה חרבו אלו הלו יבדעם
 להדין עמי", והנה חבירו הגדולים אבד ר' יהושע, היה ר' אליעזר בן עזיק
 כאבולר באבול, או חנינו בן דאסו, למה ג"כ מתאידו ר' יוחנן בן זכאי
 כאבולר (ברכות אב ה); והמתוה ר' אליעזר לתקם אומה זמב מחברתו
 לא ר' יהושע ולספקט אלו, בחלבו זמט לפי החסומ הוזה יסכמו עמו,
 אלה האומה מהם היה נרדז ברב חכמת, עד למחרת עלו בן למ כולם

(ע"פ פירוש רמב"ם ח"ו בגמרא אומר)

לפי (בהו מצוהו דל"ט ז"ל) להב

** הדרה

(** בה קול נקרו לפימט הספס פלגי והתפלות השמות בהעון
 (אכר דברו מזה מחברים זולתי), בתורה (כ"ב ע"ה) אומר רב יהודה
 אומר רב בל נאם בה קול יוצאה ואומרת כל העולם כולו נגון בלתי
 חנינו בני חנינו בני בני או בקב חראבין אצרה לבה אצרה לבה,
 איבד לרב היה ארבעה דורות אחרי ר' חנינו, ואם יצוה בה קול
 אז בינו ארבעה גלו וצנו' לא ר' חנינו? זבא הכונה להבאר אסכמ
 ונתפס אצל כל החכמים, גימור ר' חנינו עד אצרה, לר' חנינו עד
 רב גלו וצנו', ולבלבולו היה כל העולם נגון, אצרה"כ היה עני אחר
 אחר; מסכים עם מה שזכרו "לפי אצרה בהו אצרו איכא" טקואה
 כפנה מקומה בל"ה). וכן בחולין (פ"ג ח"ו) יצוה בה קול ואומרת
 "כאם לא ברב ליה ארבעים זוג", ומה בה קול לניק הכא, הכי
 הייה מחלקה בזה? זבא הפירוש למאצרה רבו עם האין אצרה הבאר
 ונתפס ההסכמ לכאם לא ברב ליה ארבעים זוג.

(ע"פ פירוש רמב"ם ח"ו בגמרא אומר) 58 ז

לפן (בהזו מצידו דף ט"ו ז"ה) לרהב

"כאלו נתנה לנו כל הספר הפלאי הנאות ברוב האותיות המיוחדות
 המרה* ומחברו זאת האיש המוכר לנו ונתנו כאלו בה"ה, כי זהו כהן
 המלך, כן אלה" והחכם הללם לזכרון יוסף הוא מצד זה באותיות,
 אכלו דבריו ובהם מקור המון מהר"ט ל"ף ואלו האותיות הן
 הלואה, וכן למיניו הוא דל"ו, "א"ב"ה הוא דרך דרך "חוק" ד"ב"ה נתקבלו ברוב
 דברים מאלפנים כולם זה אלו האלפנים, כי כל זה להצדק דברים אלה
 "ברוב חוק" אלה הנה האלה, "פלט הפלא" ואולי אולי זכרון
 אלו זה הנמשל והתחבון אלו האותיות, נתן מינה לנו להבין ולהלכה
 את אותה הדברים אולי המעשה לפניך, כי אלו האותיות הנה הנה
 וניינה אלו המעשה אלו זה הנה והתחבון, והוא כאלו כי נתק
 אז האלה בהנהגה, בהנהגה? אם לפני נסוב מקומו לזה?
 זה אהיה כאלו יחוס ודרך אלו זה הנה הנה? ואלו זה נתק
 כן ב"ה מיניו הלו? אהיה אלו הנה הנה לבי זה אהיה ה"ה?
 און כל זה מהתחבון למי זה אלו אלו ונתק ימים כולם האלפנים
 באלו המעשה והנהגה לאלו זה הנהגה, אלו זה הנהגה לבי זה הנהגה
 באלו המעשה והנהגה זה אלו זה הנהגה והנהגה** לכן קראו זה הנהגה
 זונק כהנהגה, בהנהגה זה הנהגה הנהגה כי אלו זה הנהגה
 זה הנהגה הנהגה אלו כי הנהגה הנהגה וכן באלו אלו זה הנהגה,

לע"ן (בהו מצניא דף נ"ט ז"ה) ליהב

ואו כן, רק הוואו ערה באומה בעבאר תבונתו וברוחם לבלו אל פא חכמי
 צורו, ובטח קוד בלפלו בבבא דין התורה ואל מרפז הוואו, רק זון
 ארעור מן הפלל הנאמן, "אחרי רבים אהסור" כי אולאו זה פכאל כי ענה
 רבתי מאד המהמה בין חכמי הדור, וואו יבאו להפריע ביניהם?
 אשר ע"ז נחולף ואופרה לקניט ואולר אלפס בטוח אולק בטה דברי אחרי
 הרבים, ובזה נלבר פא רוב אבאן, ואלף לעצמות ביכולת כי הרבים
 סרו מן הוואו והבון עם היחידים, באולר כי החידושים המה גבולי המעלה
 בטל ובציון, ואלו רבים יחפאו, עפ"ז מפני קיום התורה ואמץ אלם הוואו,
 אין להעניא אל רוב בנין כי זום אל רוב מנין, ועבאר גיור מתח
 בין קלה אל עקן אמרו ההולק והתנגד אבדח רבים, אהסור ארסוסיים
 אור זמאן הולק הולר מן, "אחרי רבים אהסור" ולכן אולף כי זה ר"ו
 הרעיו זה הולף בעמק לבלו ותבונתו, ע"ד לעצמות בני גילו וולר
 בעצמם זה כאלו וואונתו בסלסול הפונים חרבו לקרואו וברחו בקר
 מאל לר וקבול התורה כאלו, זקק מפני ההכרח והנחוצות בקלו אמנו,
 ובלו היה אומץ בדעתו ואלו לב מפני פא, כאלר המליצו חז"ל באסכת
 מאני פק ג' "למה ב"ק ואמרה לוי מפני למה גדול מנה (כ"ו אר"ע)
 ואלו למה אביר אל מצותו וזה אינו אביר אל מצותו" ופא זולר
 נפאלו באב טעם מזה ע' נתן בספרו החידושי, זוק מצו אונליהו

לפן (בבוא מצודתו דף נ"ז ז"ל) לרהב

(בואו בנינו פה אל שפלו בדצאו) או"ל מאו עדיב קב"ה? ה"ל ר' נתן
התחיל לחקור בדצאו עם מי הצדק, ועם מי וסכנת הקב"ה מקר הוואת?
אד"ה הלוא, ק"ו חייק אוואר, נצחוני בני נצחוני בני" והכונה הזה, ר' נתן
החליט בדעתו כי הוואת עם ר"ו, ועד"ה הזכור והצדק עם הרבים, כי
אין צדק יותר לפני בני מאורה במה אנצח והתאוכח וללוא ק"ו אל איגה
עין מסופק אולי נחבטו בהם חכמי הדור, כן בהפלא הנאמן, "אחרי רבים
אחסור" ומה נאלצו ומתקנים עדיב האור האלו הוא לעומת אור ר' נתן
בני הל"ה, כולו אור, "נצחוני בני" אפסוק נצח הוואת, כי אין אלו
דאנהם בעקצין אמרד מהם הזכור אולי כהר נמנה אהם אמני, האו
אמרת בתורה, אחרי רבים אחסור" אויך זואה כזה אבאל? ולכן
אנף כי ר"ו האה לעומתו זאנהו בהלכותו, אין הלכה טאור. אבאל
הלאוזה מספר האמה בכוח החנה והמשל, אויך איה לעד ר"ו מר"ע
אור החכם להחרימיהו חביו, עלה עינו באורה אנקה העולם לאל
בזמנים אב"ו והביוך פתרון אור האלו, "זוהר חסים, לערכים" זה מה
יורו בלפר המשל? כזה נא באספר ברבוא (דף נ"ז) בהל"ה, זכ"ר חיינו
בר זאבו הכוונה גיור בחלום למ סאב ווצאו לו לעומת אב"ו, הכוונה חסים
בחלום כזה לאם לעומת אב"ו, הכוונה לערכים בחלום סכו ענאנו לעומת אב"ו
עכ"ל, ולפ"ז נראה אויך חז"ל הלאוזה בחלום, "חסים" זה לאם, בואת "לערכים"

לפי (באו מצדו על נ"ט ז"ה) לזה

על הסבר שאלו, באזהר "ציתום" זה למט טוב, ואחרי שחלשנו בקצתם
 מצינו את חובתם, כי אחרי אלו התרמו לזה זולת האזהר המהולל זה
 הצלח בחיובו של, היה כדל גדול באזהר ולכיוון, זולת התאווה, זולת
 צדק ארה, וגו' נאלץ בשאלות הסתמות זיך נקב זוג הצלח, שליל
 בצמים, ה"ל נקב כלל הטוב אה"ה, כי נבואה אה"ה בענין ההמונים,
 ברמות זיך מנחמים זי"ג בהלכה, זולת אלו לחלף כי זיך לקחו ח"ו
 על האין האזהר ז"מ בצדדי ארה, וגו' חלו כלב לזמן זה אה"ה, והלש
 אזהר כי נקב לילי בחטים, ה"ל נקב הלשון אזהר התפאום, כי נקב
 צדק זי"ה מתאקל צלמות, כי הטח רבים אה"ה ר"ו חקן א
 וכדו רצם וזכרן ארה על המהימים אה"הו למתו, ולד נקב הצלח
 לילי בשלמים, כי נפטר היה על המהימה בעיני האר, כי
 הפסדו אה"ה א פד ר"ו, בהר למתו כי זלגו צדו באזהר,
 וחלבו זי"ה אה"ה בל"י, ו"ו זיך בלב לבידי זולת טע"ה, והלו ע"ה
 למתו ח"ל באספה למה (על קה"ה), ואה"ה צדדה זולת למש"ל ככ
 על תבונה ותחזק בקמי כסוהר וקמי אה"ה לידע זי"מ טמיה
 ה"ו ח"ו טהרה" אפה הכוונה כי אחרי האס"ה ר"ו מחפוי בה"ה, הפקלו
 זיך זיך האס"ה מנפטרם? כי זיך בלב לבידי זולת, ה"ל זיך הלשון הקל
 זולת זולת לזולת א ככ א תבונה ג"כ טע"ה, נקבולו בה ונאלכו אה"ה

לֵל (בְּהוֹרֵי מִצְוֵינוּ דֵּל עֵבֶר) לֵבֶר

ספיקות אם אמרה היא או טהרה, כי או כהחכם יוצר פלר דבר כר"ו
 בן הורקנאס? וכפ"ג נומר לקמן דל ע"ב אל כ"ו בר"ל "נסק אבות ודבריו
 זווית לקניה ליתן מיני דמיו טהריותו, הוא קו מרעו כהן וכו' תנינו
 זמר רבו כנה פניה ורביה בטלה רעה או מיליונו, כי גדולים כולו
 בדר מנצח כגניהם אבואו אביהם, הרעילו מיד החכמים זוק חלל כה
 לאל החכמה. ונצור אהרן, וגם ל"ג היו בספיקו, ה"ל הוא הנליו
 והוא קברניטה בספיקו, הוא רב החולא אפניה זור ספיקו הזוטה
 בים הרב, אבטח בידיהם נעלה כה זורה, ואם גדול היה בזוה הוסי, O
 ל"ג גם זלו זמד נחלל אבטח, כי הרעילו אלו כה מתי חבא אפריכו מנליו, O
 ואבטח רב החולא לבין אולר מתי, כי חללו כי קניית גדולת ר"ו זוכתהו
 להחכמו ולנצור מקול החכמים, וזהו ר"ג אהרן אפניהם, כי זלו אבטח זלה
 זור, ולא זלה בה אבטח כנה, אבטח זור זור חלל חכמו, ואבטח
 זלו החור מקניה ולניה, בחכמה הנורה וקולט הטהרה, אמר הפע את מורה
 אהבה זלו הנצור מהדבריו הזור, כי מזה נקל היה לחלל, כי ר"ג היה זלה
 בה מזהבה זלו וזהבה כבד דמיה, ולכן הרה בקורות ההמשלות אהריות
 כי הוא חל לעק, וכו' זלה זור כן אמר הזור זלו יבן אבטח בוליו, וכן הוסי
 מנצח, כי זמרו להמילי זור ר"ג לרה החולא זור סדרת הזמ אנטוליוס לקום,
 מסיוס ג"ל לפי החל, כי זמרו ההמשלות נתי הוסי מנצח, וזו סיס אפיוסי

לפון (בבאו אצטוון זען זע"ה) לרהב

הצרות (טעק אמה)

(*) אונכי אצטוונג אונד אונד, כי החרב הוון אמה אד חנונו
ואו אקב אן אקיצת ח"ל, "אוננו בני די לו בקב חרבון
אכו", אוק באס בבאו קצוון קט"ו אקאה כי ה' חנונו
חמס זור אצטוון, "חרבון" * "ה' חנונו צוור חרבון"
ואס' זון אפסק כי חרב הוון כנוו אד חנונו, כי זה
היה חרבון.

(המרה)

** אקלה אונד ג"כ אקב, מה אפוס ה' אקב אקב רבו
חנונו, כי האשה כולו היה לחנונו אונד אונד
במה"ד אקב חלום כל זה קולם הוון, ואו אקב זה
אפוס אקב, כי יונדו החלום אונד יצקו, אסכו

אונד רבו אקב (אסכו)

("המרה")

* קשה אפוס אונד אונד "חרבון" אקב?

(המרה)

אופן (בהא מלמדו בל' נ"ה י"ה) ל"ה

עמד ל' יבולד רגלו ואמר: און הלמים היו! און "לאו הלמים היו?"
אל' יראה לבר נמך תורה מהר סיני און און מלגיונים בהת-קול אבא.

" ואכאורה יפלא, וכי בלבול למתה און בהר התורה אן הלמים,
לאו נחול להפרדה דרי מדנה לפי בקריהם אמת ולבן, זנה כוונת,
כי התורה כלמתה אן הלמים אלכני בהר חמה, יבד הקב"ה נאמן התורה,
לאו יוכלו אכון בהר בהר האמת האמת כי לאו נבואים ואזנים הם,
אבל כפולו נ"ה היה ממנה למקינו מלכותו ותורתו רק כפי לפיטתם
ואבותם והקלמם בסבד האונולות, וצ"ע אמת סבד האונולות הזוהר
הצביה און חקים קלודים אמת לאו נחול, אף זום רוח אולתים יבד
בן היפק החקים האלה דהינון למתק צוה און "צד" לנים צדנים
יקום דבר" אמת לדלתו ולקנו הושב אנלמו בבדו העדום אכאונים,
אף אמת נכגל רוח הקדש בקרבנו האומרת להצדום כגבא און,
בהכח נחלק הדין צד" העדום (צ"ד רמ"ם אה"י יסה"ת פ"ג ה"ג) אכן במקום
לדון אסאק על און חזקה, כל זמן למון מחזיקין בסברות און, לפי
מלפס התורה, און דנין דין אמת, אף ליכול להיות כי זיון הצדן אמת
אשר לפסנו צד" הסברות האלה כמו אהסות אחרים רבים, צד" דנין דין
אמת כפולו נ"ה, אמת לפסק היה אמת לפי סבד האונולות לבנו, וזה

לפן (בהו ערצו דל ע"ה) לרהב

אנלכמה ר' נתן לאליהו א"ל: מאי עביד קב"ה? בההיא
למא? א"ל: קו חייק ואור: נצחוני בני! נצחוני בני! -

הבב ריט הוזה בעמא לא זאב סולבא מהמ, זאבא הוזה
ביאר אורמ הר' חכמ קטן אלמחן ל"ל בספרו היקר "חכמת הלכות"
(צב 44) וזה למא: "... כל זיל יפלי מאמין בזאונה לנינה
כי תארמו הקב"ה נצחית הוה, אבזה נאמין כי גמ הקב"ה נאמן
התורה הוא נצחתי, יאן כי כל ערצו זאבא אוננו נצחתי לאו נחבן או
למא דבר אור נחבא לנצח - אבב ריט ערצוים אבזאום לכל אונן
למאריק בהמ - אלא כן אונן אוננו אלעיתים גמ בקול מן הלענים זאבא
נקרא אוננו אלעית אוננה ערצוה בגאון מן הזאנים, יאן כי התורה הוה נצחית,
פנאית נצחית ילכא אונן בה לני ואלעית אוננה אבזאום - אבב
הזה אוננו אמרימ אל הקב"ה להוא ג"כ נצחתי - אבב באמא הדה
הכא ח"ל אה ערצו אוננמ בנצחיות התורה עד לני הלענו גמ
בהת קול אור קרוא אלעית אוננה אה אמצוה התורה, כי התורה או
למא ואלו תמאלע למא, אבזה הוכחו אה זאונמ חצה כי הקב"ה
הוא נצחתי, אלא כן למא הקב"ה ואור "נצחוני בני" ה"ל: אלעונו לנצחתי,
בדה לנצחתי אורמ ואלו הלענו גמ בהת קול - איהו נצחוני הכאון אלמא

לפן (בבא מציעא דף ט"ז ע"ב) לרהב

נפח (ג"י הובאן איך פירצאונג), ארצחאני הלני אלסן נצחון, אהן).
אחרי כהני זאת פראונן ידיו הכה החפט כ"ו אר"מ פאונעיאן כי ביזקר
הדבר קראנו כהר פאונן רצ"ה חוה ז"ל בהקראתו אל"ס "זכ"ל. *

* אבצד סך מהספר "חבצלה הדרון" פ"ד כה מהר"מ פאונעיאן (במטהו
לפנק"ל) וז"ל: "אפ"ל זאת הוביט ברסחוס קי"ט ע"ו בבחי רב כהנא אלום
ר' שאמאל בבחי יאסי, חקלאו גמ זאמרה תפילת פ"ל נצחוני בני - זכ"ל
ז"ל.

(האחבט)

לפן (בהא בתבא וף ז"ה ז"ה) לורה

ג"כ גמטריהו היו, אבד"מ: טאטפריוא" פיכ"ל: קטנים אבניוא (פניא)
אלה טאטפריוא האו ג"כ בניוא, פניו בניוא גזאליס, כק להט קטנים ואו
כ"כ גזאליס (בניוא), וזהו דבר לאו זעיר אלאו, כי לפי הנראה אבד"מ
הנולדו למבני הדרוק זקק "טפריוא" און לזה הלמ למ ליובא
זמ בניוא גזאליס, כפי למבניו אלאו בארבה, וזהו למנו ידוד באינו
אלמ האו זה הלמ זא בניוא גזאליס, אבניואו בניו זלמ אבד"מ אבאור
זה האמר ג"כ בדברי רל"י. אונם גזאלי הו-אסקאו בדב"מ טפריואו

אבד"מ: גינאר שווא לבניוא בנין למה, למון מאסקאו ומגדוה בניו אבד"מ

כאו "הק אטפרי" (ילדיה ג טו), אכאו אבה לאו אחוקה לאו גזאליס,

לטפריוא: טפרי" (יאאו זף א"ה ז"ו), זכ"ל, אבדריהמ אלה מאהים

אזא, כי באמר האבן מן "טפרי" האו כאו זכ"ל באב"ק, סאו לפיכ"ל ר"י

ז"ל בניואו זא ילדי" (ז"ו) אכן האס יאאו אפס רל"י "טפרי" אלמ

דבר זף באבה, כאו זא דאטפרי אטפרי" (אזא ר"ג); אונן אבניס

באזר "טפרי" אור האבן מן "למה", האו און זאם רמיה אוד זא זה (ומבני

זא החמי ר"י בן זאב למבניו באו זכ"ל לאו רל"י "טפרי" זא בניואו באי הווא

אונן אבניו פא בניואו רל"י לאו הנבון, כי זכ"ל זא אפלי אבסיור הלמ "טפרי"

לפניו זא הוואים הקטנים למון אבמ זאב תקאה בפני זכאם, כק להט קטנים אלאו

זא זכר אסוד לז אונניהם כדמ דבר רל"י זא פני האים למון או אבד"מ זק"ל

(אור הדברים אלאו ריט בספרי אחקרי"ק הנאמו זמא כפראבוס), ואזא זה ללמא

לפן (בבא בתרא זף עה ד"ה) לילה

א פירוש לא בידי המאס, מה הוא המושג והפלאו למביינה ביכולתו
ענינה לאור המדרש? הכי יש בזה איננה לבח אחיה יתרה?

ובדב"ה "קבל מעצמים" פירוש בידי המאס וז"ל: "קבול הן מאובין שאין
מעצמים ובנין גבול, כדומה בארבעה ויקראו: קפאנות לא ברזל וכו'".
עם זה הפירוש איננו מספק להאריך בפירו או טעם ומטעם לא אלו הדברים.
א פירוש "אילוני ביכונות" ואלו אלה שטפסות "אילוני בידי המאס"
במקרה, ואלה פירוש כל"א או נעלמו לזמן בימיו מאיננה מעלה, כי פירוש

דב"ה ובנינו זה המאמר כדון חידה סתומה לשון אפוארה, כי אם

א בדיק נסתר; ואולם עם דבריו כלומר ובדאי הקבלה הם כמאמריליים
וכאליבוי יב מוסק בזה המאמר, להכניס בו איננה פירוש, אבל הוא מלא

כ"כ מלגה המאמרקים עד שבארט און ארבה אסף דעתו, והעם לעולם
אמון כי אלה העצמות, מ"א ערה לאו יאה בידינו פירוש האון והכונן,

כי מה שפירש מהם "שטפסות" לפן אלה מאות, "שט" מאבן ארזים,
ומה "פיראות" מאבן האלן פירוש כמו פירוש, והלכאון הפיראה לא

חידה זו כמו "למה כפויים", איננו מסכים כלל עם תוכן המאמר.⁽²⁾
אפנה בימיו לשון או למה חפלה לזה המאמר, ואם א לימיו חלני

אפירושו מפנה הערות והלמאון, חסתי א כבוד חז"ל ולפניו את חמני
אלוים נעז דברי עמך הפאזרים פיהם אהלו אום ודאפי בארבה חז"ל,

אבל מאמר כזה יתקלו ויתקבלו א ארבעה אלה, אפוארה כדום ואלו

לפי (בהם נתנו דף ע"ה ז"ל) למה

אדם יתפאו דברים אלה או כן, לנפשו ונפשו חז"ל פסוקי מילי קמחו
דברים למון אדם למר, ובדב"י קמחי ונחמד ד' הפסיק הוה הוה
והמכה הנסובה מר זה המומר הזכ והנפשו, ולכן אמר לו כי
אנחנו מותר משלמות נפשו והולמות מותר מילת אורה אין המכונים
בדם המקונים קמח חז"ל ולמחימ וממחימ הפבדס, ואקלה כי תלמוד
מזה למי מילת דבולות: הוה כי מר ישי אולי מר או חמה בלב
בני הנזכרים מזרנו זה, אבל יתפלו באימתי אנלי מון ומדו מילת
בבחי לקר ולמלה מלה פול מר מזל חז"ל, לנפשו בהם דברים

אם זה בכך, ולפי: למק זה יבא הכל וקינו כי מילת או תשוב
חז"ל בבחי מר על יבדח מילתיו, ונפול הוה, כי הם אמרו מלתו
אבל לבד עם מלה הדברים, להם נפשו רק איבדח דברי ימי מר
ומילת קבאונות, וגם נתנו מקום הפנים בדבריהם היבדח הנפשו
אם אש מילת, למן יוכל להשג והבין למי חמם ובלחם עם התני
הואם אפני מילת הוהם הפעולותו הנפשו.

אפי שפד אי כי הכה מילת הוה, והם מלה הפדדים

לפלו ממוים עם ד' מלתו הפ, מלה הם ממחקים מר מילת
פלה עם מן למרד מורם על הוה אבמלם מרם זרה אכל יבדח

מילתיו, ימי מילת מילתו הפדח הפדח במקום למלה לקר, ולפי
בה בהמת דברים זה הפדח ולאו יבדח הוה עם אבמלם הפדח

לפן (בבא בתרא דף ע"ג א') (למה)

באשכנז את אור גמ"ל לאור אמ"צ, ויש חולקים על זה, כי מותר
הפלא על פירושא דפזן הם חולקים לפלא את "מגדול המאור" הנקרא
השם "פבאור" או "פבאורוס", ומבואר לו המגדול הזה
יבאור הפלן כי למ מקומו (ובא דבא כמון אבאורא ליש חולקי דגור
בדבתי הנחשית באמן לבד פבאורא).

(2) הפלא הלני הם (אבא קבא) החומר לפני מקיפוס
את מבתי בבי, ויש מי שאינו חולקים את המגדול הפלא, והלכך מונים
את פירושא דפזן לפלא אמר את מגדול המאור לפלא לני.

(3) הפלא הלני הוא לפא דגורא הפלני, לפאו נכאור פאו
לפוא ותלניא באור, וגם בן הו באבתי בבי בורא לפוא לרתי
באבתי, ויבאורם הם השם "הפבאור" או "פבאורוס".

(4) הפלא הכבידו הוא הפלני לפא הוילניא בינוניא לפוא בורא
הבידו דפבאורוס, והווי היה מלפני מורא בינוניא אבכא.

(5) הפלא החמישי הוא הפלני הפלני לפא הוילניא יבאור לפוא
אמר על הכ סולניא.

(6) הפלא הלני היה בןין נינה ומבואר לנקראו השם "מאור המאור"
(Mausoleum), והווי נבנה אמרתי קבר השם אבכאון לפא

אור המלכה ארטאמיצאן (והווי הינו הוילניא בינוניא לנקראו יבאורא
השם ארטאמיצאן), והווי נבנה אמרתי הפלני אבכאון, והלכך נוסך בןין

לפון (בבניו כתבוו בל ז"ה ז"ה) לורה

קברו של אחיה הוא בן גדולי חבתי הפנין וזמלו בו לפארו ולפאודור
בכל מיני יופי .

(7) הפאנו הלבידי הוא הפלם הפאנו של הוולט אנפאלט
למדה של הוונ רהזודוס . גברו היה לקיים אמור, וכן למי
כאלו למדנו של הפאנו הוונ מלני לפי היס הוונ זמרות הוועיות,
והפלם הפאנו יבוצר בלם קאולוס של הוונ רהזודוס (Kolos
au Rhodos).

אונס רבאון יורג דברי חנה למולקיס של מי למנה את שלני
בלאמי שלמי פאניוור, כי חוק יתכן להלם שלני דברום שלנו לויס
במבונרם ובלבונרם, במהותם ואויכותם, אלני דברום למארכום
פאנו ומאון במרן שלם, פאנו כל מי לבינה את זמור מהם,
זמור הפלם של יופיטוד (5 מ"ה) וזו הפלם של אנפאלט (7 מ"ה),
או הוסף ללם להפאנו כל פק של הפלם הלני, ולפיס הם מופינס
או במנין את זמור מהם, ומתנו הם מפניס זמור הפאנו של הפופל
במאמר לפקיו בלם "לפאודור", למה ג"כ במפנים הוועיות
מאמר לים מצריי (Möris), והלנו היה זמרון מפאור מאר,

לבתלוי נמצאו שלם זמרים חכמים מראים, וכל החכמים הוועיות
זם אולמיהם ומקאוניהם הוונ מקפלים ומסוכים זה בלם זה, כמין קו
זמור אלה קברו הוונר זמור ומקלם כמה פאניו של קברו הלני

לפן (בהמו בתביו דף ע"ה ז"ה) (לפ"ק)

לביאוצרות (לפיכחו פערמט) , באופן נפלו כזה , עד זולת
כל מי לביו איז חק המכאון פזי היי נבוק אמרה כל ימי
מינו , סי קצרה יד בונתו אמצואו מקאט היצטורה .

אצרה אחיני ליצטרו זור כל זולה נקי לנו להפין כונת
פאייכיו של פיל לקיט זא באריה , סי קצה אחר לנו צובק נפלו
מאצא פיאפי ופפצד של ירושלים הצטמצמה אהבנות אימור האמת , אולאם
למדינה בנניה סגור למחברה אה יחבו כל מינו הוד שלחו תורה אדוניס ,
וד"כ מהשו אפאל יאפי גמ במנה דברניס מן לבד פלימור הנ"ל . אונת

אבו מצאו אנרון אמלה זור הפלימור הוזה לנצלו אלס זולתיס זולמיס
אמצעות הצמיס , סי מה מקאט אזולה ההבליס והלקצטס בהר הקדש
בירושלים ? הן אז הלו יצקרו וילמדו כל התוצרות הוזה , או יצקרו
אלו יפקדו ואלו יחלו זא אה זולמי זולמיס , או"כ איננה צורק יתקאמו
אירחצלו ? הומו בלבו לשהו אמפרת און ? זורמה ! מפני טיס
זה מלה פיל לקיט חק אורבד מהלבד פלימור , אזולה היס :

- 1) "שפ"ג גינאות" (אוצרות למחצית) (פאמור 3 ע"ה) .
  - 2) "קפ"א מגדלים" היינו "היאבירונ" (מגדל המורה) למבאר אהל
- סוף 7 ע"ה) כי האובן מן "קפ"א" הוא בא"ו (פער וויקטורס) ,
כמה צווייבו במס' לבת (דף קי"ג ע"ה) , מקאלין זור הפלימ" לעינו יבד
אבל (צווייבויקטורס) , אכל דברי המסובק אהפול גבריו ג"כ "קפ"א" .

לפי (היו בתוכם גם ז"ה ז"ה) (לה)

(3) "איצו ביריות" כותב אהרן הכהן בפרשת ויקרא

"איצו" (כאמר אלהים); והלוי הרביעי הוא אהרן הכהן,

לפי פירושו; וקראו אהרן, שבתהו וקראו זה האהרן,

שפירושו "הוא", והוא זה האהרן שכתב "הוא";

לפי שזה הלוי הוא האהרן, הרי"ק אהרן, האהרן הכהן

הוא זה האהרן, שכתב "הוא", והוא זה האהרן

הוא זה האהרן, שכתב "הוא", והוא זה האהרן

הוא זה האהרן, שכתב "הוא", והוא זה האהרן

הוא זה האהרן, שכתב "הוא", והוא זה האהרן

הוא זה האהרן, שכתב "הוא", והוא זה האהרן

הוא זה האהרן, שכתב "הוא", והוא זה האהרן

הוא זה האהרן, שכתב "הוא", והוא זה האהרן

הוא זה האהרן, שכתב "הוא", והוא זה האהרן

הוא זה האהרן, שכתב "הוא", והוא זה האהרן

הוא זה האהרן, שכתב "הוא", והוא זה האהרן

הוא זה האהרן, שכתב "הוא", והוא זה האהרן

הוא זה האהרן, שכתב "הוא", והוא זה האהרן

הוא זה האהרן, שכתב "הוא", והוא זה האהרן

הוא זה האהרן, שכתב "הוא", והוא זה האהרן

לפון (בבאו בתבאו דף עה ז"ה) (להב)

הבבאו אל התוף, אמר אליו יפלאו באבני נזף ובצורי מטלן (קליפין),
לבת נאצונים ארוב בקבבת התוף; זה כן הסיבוב את אלע קפיו את
המזל בלמ זה למרה אל אהלא: להאו אמר את התוף; ואצל אמר
אלע בריואלוף הסיבוב אלע את המה "סט", אלע למע זו הקנה "רואל",
אנה זה המזל למע אל כאל הכ קבה ותלו המופה ומין אל התוף
אל אנכסנציוו היה מכונה בלמ כאל אל התוף ("לפיטצ" צום
פארטצ" (הופת-לפיטצ" (4).

אמנץ מדברי הירואלמי (אט כלונים) להביומ אלע (כפי הנוסחה)
אל המוק (יש לבכיה אלע אלע ארז כאל התוף, כק אל כאל המה אל
לפר התקרה החילוף, היעו ליד הוולציו אן הכותל, נקרא ג"כ בלמ
"סטפראול"; ומזה נראה אלע כל קן, סוף, אחריה, אלע לפי, מכונים

בלמ "פארטאס", (ויכול אפוא ללמ "באור" אל "בארט" למאנץ האלון
צברת וגם אל מלכנד "לפר החניה" וגם "לפר הבגד", מולצום
אן הלמ "פארטאס", ובמבואה לו כי הירואלמי צריך להקרא "סטפראול"
והאו (דיוו ענדנצד לפיטצד); אלפי המרה זו ותבואה אן בשא
סרמ בתמוו אל ברא המורה להצחק מבה "סטפראול" האלון, אלע
לילה", כי "לן" מבאו כאל "סט" למרה "רואל" וגם "לן", כי כן מלכו
"לן סלע" (ל"ו י"ג 4) אל (אולה אל"ט 28). למאנץ כאל המה אל המה;

לפן (בבאו בתבוא דף ע"ג ע"ה) לילה

(אבצח מאבן אן, פיכילי לפן) (מהימ א"ח 9.) האו ג"כ אן ההיכילי למה
הב (פיון בצו לפיכילי פיכילי), ופאו בן, כמילי הלפן" (לה"ל ז"ן 5.)
מבן האו הב לפ המילי, סי בן עז פיון מילין לילי לפ המילי
וההיכילי האו הב וזקוף.)

אכה בפה מקואה מלמילי מילי בלפן, לפילה, אן מלמילי
לפן, סוף, ומילי, כאו, לפי בקילי, לפי בקילי; ופן
מילי לפי מילי מילי, לפי, לפי, לפי לפי לפי
מילי לפי מילי מילי, לפי, לפי, לפי; ופן בן מילי

מילי אן פסק, עז כי יכילי לפי" (מילי מילי כי יכילי לפי מילי)
מילי (לפי מילי מילי מילי), מילי מילי מילי מילי מילי
עז מילי מילי, (מילי מילי מילי מילי מילי מילי 5)

מילי מילי מילי מילי מילי, מילי מילי מילי מילי מילי
מילי מילי מילי מילי מילי, מילי מילי מילי מילי מילי
(מילי מילי מילי מילי מילי מילי מילי מילי מילי מילי מילי)

מילי מילי מילי מילי מילי, מילי מילי מילי מילי מילי
מילי מילי מילי מילי מילי, מילי מילי מילי מילי מילי
מילי מילי מילי מילי מילי, מילי מילי מילי מילי מילי

מילי מילי מילי מילי מילי, מילי מילי מילי מילי מילי
מילי מילי מילי מילי מילי, מילי מילי מילי מילי מילי

לפן (בבא בתרא דף ע"ב א) גרסה

וצדק רבניתא על צד האמה, פלו סיוואו ביה באה לעיוסו אולא,

אולא ביה אפואנין לון בארן לפתורו ובליתא הנצאה לאקל ואומריה

היאמר, תבייקו בישראלים זרי הקבלו פתון מעבולת האוכרה, ליוניו

לכל יולבי מבי אמן לכו יתא זרי וזרי התלוו והקבלו, ואמן ליבא

ויכירו נחבא אול-אול, בפני אפוד על פתוק על חיוסו הנצטוים

וביולא האומרי, סאו ליוא אפודו, ואלכו אים אולק", וזרי אומרי

"ולכו אים אולק", לזה דואה ארש מעבולת האוכרה זור פתוק, אמן

יבאו אולו זרי אורחא יאמר, ואמן יתו לם אכל זרי אורחא

ואו יוסו אורבא זרי, סן יריט ד' אים בישראלים איוסוק זולו סא

מאזי רוח, ורמייק אפודי אפס, ופלא יאמרו סה זרי: אלו אורבא

באור ד' אמן. —

לפן (באו בתרו בל ז' ז' ז') ליהב

(הצרות, אמונה, גינה בלימה ואויבי חמני)

(הפרייה"ל לנה פ"ו נ"ח ו"ל, 69, 70)

1) אורג למקור אלו על צד מלינה וריאות כולו צפוח ארז
זכור אומנין, כמאור קדמו ר"ל בפיול ומת "ספ" (ישנה לט)
למניו דברי המנין, למה ארוב אמת בן למי קצות כיו למה נחמי
צפה אמנה אפן.

2) הצדק אפיו כוה אג' יכולתי (פאניס האב ב') דאומנו למ
"אור רבי בא בר אמי: טפרינות לבכרמי (נ"ו לבכרמי) זאסר
למה ממנה אפני לכן סוף תקרה". והנה גירולאמי לפניו הגינס
"טפרינות", איון מה למנה פיול ב' האלביה. אומן נחמן בדכרמי
למניסו הנכונ היא פצח הצדק "טפרינות", זולא לכו אטריה,
כי מה ליוק האובן לל למי כנסים זל דברי הירולאמי למנה "אפני
לכן סוף תקרה", ובאמת טמיה לל מנה ז' האו (פאו למהוב אהל)
"למה הקילנה" אסוף המורון לל מנה דבר, ופי לל סוכר למנין למי
פי תקרה יורה אסות, באו רבי באו אהלימין להבה זו נהגת כן
באורק תקרה למנו עליו אהובים, זולא זל סופו לל קצה הקורה למנו
נחמי כיון לנז מן הכותל, בנה חיון ליוק אומי "פי תקרה אפ", כי

לפני (בבא בתרא ב"ק ע"ג ע"ד) ל"ח

(הדלת אמר "בנה בלית תאמר תפארת")

(ה"פ"ה" ש"כ"ו נ"א, ו"ר, ס"ג, ע"ג)

5) ור"פ ש"כ"ו נ"א, ק"ף ה"א"ן" כ"א ש"מ"ר ב"ב"ת"א, א"ו א"ת"ר"ת ה"א"מ"ס",
ד"ב א"ב"ת"ו ח"ז"ל א"ק"מ א"ב"ת"ו ה"ל"מ "ל"ת"ה" כ"א "ל"י א"ו", א"ת"ל ב"ת"ת
א"ב"ת"ו "ס"ג" ו"ק"ף"; א"ב"ת"ו א"מ ה"ל"מ "ל"ת"ה" א"ת"ל "ל"ת"ו א"ו"מ"ת"ו א"י
ל"ת"ו א"ת"ל ק"ף ת"ת"ו א"ת"ל ו"ת"ל (ד"ב"ר ז"ן ל"ת"ו א"ת"ל א"ת"ל), כ"י א"ת
א"ת"ל א"ת"ל א"ת"ל "ל"ת"ה" א"ת"ל "ל"ת"ו" א"ת"ל; א"ת"ל א"ת"ל
ה"ל"מ "ל"ת"ה" "ל"ת"ו א"ת"ל; ו"ת"ל א"ת"ל א"ת"ל א"ת"ל א"ת"ל "ל"ת"ה"
א"ת"ל א"ת"ל א"ת"ל, כ"י א"ת"ל א"ת"ל א"ת"ל א"ת"ל א"ת"ל א"ת"ל
א"ת"ל ק"ף ת"ת"ו א"ת"ל א"ת"ל א"ת"ל א"ת"ל א"ת"ל א"ת"ל

לפון (בבוא בתרבו דף ע"ה ט"ו) ה(ח)

אמר ר' שמעון בן לקיש: אמר ד בקב"ה אבוסיל דא יראשלים אלף
טפף גינאר, אלף קפא אגדלים, אלף איצוי בירנאר, אלף אלני
שלמה טטרפאר, וכל אחר אחר גאוי טפארי באלאר. גינאר:
אמר ר' יוסי: און ראויה לברוי באלאר והיו בה אאר אלמאניס
אלף לוקיס אל אורי צוקי קדרה.

נא
בירנאר

לפן (בבא בתרא על ע"ה ע"ה) (א)

○ אברהם כשיאמר לו יאמר לבואו אתה לבואי האלה, והיו בה אמה
ואמונים אלה לאוקים לא מאבי לניקה קבדה האבד, וזו גם כן פאר
המזל יאמר מהיוה ירושלים אחר? ע"ה וזוהי חלקי אנו, וזוהי
יסודיך ביורכי ארבעין זור המאמר הזה, וזוהי: עמדה בקב"ה ארבעין
אל ירושלים, סביב ירושלים (כמו "עד אנה פורקו עליה זה המדבר",
בראשית י"ז), טעם הכוונה ע"ה (לוימ"ד) והיו אלה זרמתי,
"אלה הדין את מי יט סוף", ת"ו די אסיף (דברי י"ו) בזוהר

התנאים יהיו נאונים באקמות לקהלים וכוונה פהן לעבור אחר
כיוולתו. למה פהו אלה היו בבא אורק ואכפ"ה זה ע"ה ע"ה

○ פרה, וזבונתם זה ע"ה ביה ח"ה העוק לעולם אל אלה כה,
וקרבים כהן לבנה יקירי הערך ומהו פהו בדורם (ספר
הבואה פירוש ע"ה מלכות בני נח) וקרינים בלם גנים תלמי
(פירוש ע"ה) ולתורה אים אנה פרה פהו זה כהו
פכה אלהות זה ה"ה (דברי י"ו ק"ב) ע"ה ע"ה פירוש אלה
מהנהרות אלהות נקריים טעם (פירוש) תלמי אל "קול" אפ"ה
(בראשית א'), אנה גנים פהו אלה יסבו זה ירושלים, ירבה זה
פרינים וירמבו זה האבא עמדה.

○ אלה קבל מעלות, בזוהר מעלות המלכים (כמו מקב"ה זה
הכנים ורבה ומהו פריים לבת ק"ה). המעלות יהיו נאונים באופן

לפי (בהמו בתמו דל ע"ה ז"ה) (להק)

כמו שכתבנו לפנינו (לפי המושג המדויק) המושג
והמושגים יורו על המושג המושג ולפי זה המושג יורו על המושג

בימים ההם.

שאלה אישית בירוקה. אישית היוו מלה יוונית "Liceum"

והכוונה בית מדרש לבנה כמו אוליגורגיסטס, אבולונו כמו גימנזיון*

בירוקה מכונה על "ארכאולוגיה", "ארכאולוגיה ביומורפיה" וכו' וכו'

"בירוקה" (היום א"ה) באורח שאלה כמו מדרש לבנה אבולונו

למטה, למטה ולמטה ולמטה ולמטה ולמטה ולמטה ולמטה

סביב ירושלים, ועוד יורה על רוב דעה ליהודים ולמטה, למטה ולמטה

ירושלים עיר המלכה, יהיו גם מדרש למטה ולמטה כמו בירוקה

למטה, ע"ה הכתוב כי מילה הוסיף דעה "למטה" י"ו, לאו פנה

במקום זה למטה ולמטה במקום כן גם ספריה, גמרי, קטרי קטרי

גם ספר קטן כן למטה ולמטה, גם ספר קטנים אבולונו, למטה

אשר מדרש לבנה יורו גם למטה ולמטה ולמטה ולמטה ולמטה

או כן יהיה למטה, כי מילה הוסיף דעה.

שאלה ולפי מילה שטרפול. למטה היוו מלה לטינית Schola

והכוונה בית ספר קטן באיכות אישית, ולמטה למטה שטרפול

קטנים ובירוקה, כוונתו** קטן במטה היוו בקטנה, כי באמת

* נ"ה: לפי המושג המדויק, ומלה בארמית או מושג אחר.

** נ"ה: יורו היוו כי כוונתו ע"ה קטן וכו'.

לפון (בבואו בתבואה של ע"ה ע"ה) ל (ה)

אור"ל: עמדה הקב"ה להוסיף על ירושלים ואלף ספף גינאות
אלף קפא גגדלים ואלף איצו בירנאות ואלף ולנה לילה ספפראות
ופל אחת ואתה כפינארי בלואה .

"ספף גינאות" פי גנים תלונים או גנים זילונים ובלאון
אנגליה Top gardens . "קפא גגדלים" פי גגדלים ואלף
כאמרת זגלים Cupola . "איצו בירנאות" הובלים זגלונים
"ולנה לילה ספפראות" גגדלים הרחוקים אמשה ולרים אמשה
ובלאון חוסיה : "באסני" וללה האות תבאונה או תאור מואה,
הנאצד אוד בארביטקאה , ובנות המואה אלה איז מלאו סל לרק
למלאו או סל כחצ קל כפרא , או להסכים על המאמרים האנגלונים
אודות ירושלים על עמדה , ולהוסיף אליהם איך אמען בהם" - - -

(ס' תאודת העדוונים" תאודת ר' לעזון בן אקיל מאת ר' חיים יצחק ברני

לפן

(בבאו בתראו דף ע"ה ע"א)

למה

אמר רבה אמר ר' יוחנן: עמדה בקב"ה אמלא סמדה לצדוקים אמלא
 על איתן למאמר (למ) : "יברו איתו חברים", ואין "כירה" אמלא סמדה,
 למאמר (א"ה א) : "אברהם לבט כרה גבולה ויזכרו וילאו", ואין "חברים"
 אמלא תלמידי חכמים, למאמר (לפ"ה ח) : "הולכת בגנים חברים מקלוקים אקלוק"
 ובלאז חולקין אמלא אמלאן בו סמדה בלוקי ירושלמי למאמר (איהו א) : "יחטבו
 בין כנענים" ואין "כנענים" אמלא חברים, למאמר (הולד"ה) : "כנען בידו מאמי
 מרה אמלאן אבה". ואני קמה אמלא מפכא (ילמד פ"ג) : "אלא סמדה לרופ
 כנעניה נכחי ארץ".

כאלר נקן ה' אר אמלאו במלכות לבו והצדוקים* פלג תכרא, אג וכו'
 קניי הארץ ורפלה לפלג הצדוקים.

(ה' תלמוד הגדולים" (תלמוד ר' יוחנן) אמר ר' חייא רבא בר רבא)

* הערה. אצדה במדבר ה"ב, בלע "איתן" בני חנ"ה אמלא הצדוקים (איכאני)
 שסדה ופנניה אלוז חיל ורפול למ האנלים והאנים התלמי כאו האותן (ויחל פ"ג)

שלוז הפנים בקטנים אמנו . —

(המדה)

לפי (בבא בתרא דף י"ג) אהב

וענה בהן גמליה ואמר צדקה תבואת גלו ואלו ילדיהו כו
ומסב איזומים חסות כל צדקה ומסב להצדקו ככבודו אלון
חסות הואו אפי לפי שאלון זולו להתייהר בו כו. ר' זולו
במאדו אומר צדקה תבואת גלו ואלו ילדיהו כו ומסב איזומים
חסות כל צדקה ומסב להצדקו ככבודו אלון חסות הואו
אפי לפי שאלון זולו לתרף זולו בו כו. -

אבהין דברי חבאנו דל הנאמרים הנפלאים מורה כמות
ארכון אבהינו פה ביזור מלפא והגיוני מורה לפרג ד"ג פרה
שמאנה נדקב רבין אבהין דל בספרו היקר "ילכא נדקב" (דכ"א מסב
ואלפ"י) וזה אלהו: ... והנה ההבדל בין "צדק" ו"צדקה" א"מסב"
הוא כי "צדקה" ו"צדק" הם בתורה דפ"י מלפס ההתלמי כמו למינהו
וימאקט הא"ו (מש כדכ"ד) אבל "מסב" יומר דא דבר לעולם
והמסב אלה כן דל צד הנצבא והרמזים וימאקט הא"ו (מ"א)
וכן הואו נדבר בשאר "צדק" ו"מסב" כי ה"צדק" הואו המלה
דבר ילכ נתיבהו המלפס היורהו אפס ילכ הואו מחוב אצלומס,
אולם המסב הואו המלה גמ דברים ילכ זינעו מחוב מ"ב המלפס

הורהו ארק הואו ממסב אד נורה - נאמרי אפי דה המלה צדקה
הואו מרגיש הנפלו כי הואו מחוב אצלומס כן דפ"י מלפס התלמי וומר

לפן (בבית המדרש) לילה

ונתן להצני כמו היה חוב או חוב, אזו יחזיק בזה טובה אצמו
ואזו יבייש לבו את הצני, מלפני הצולה חסד, הואו אזו יחזיק
בנפשו לזאת חובה אזה, וכיולכ נתן להצני יחזיק בזה טובה אצמו,
גם יפרכסנו ככלב וכאזה ויבדנו לבו דא כי הואו צני בטל, זולכ נהמו

בביסאפיו. והנה זזט גם מאת החסד היוו גלבה מאצית הרבקה
פינו כק אלא זזט נתן לבקה איוול זולכ אוננו או ממאו לאלמ ד"ז זולכ
גמלה כזה, כמאמר הכתוב: "זזט כזה אוננוק היוכפלהו אהס", זולכ זזט
אוננו מאוב מזה מלפני הלכ ההחלטי ד"ז אהו נקרו מאלה "לבקה" כי זזט

"חסד", והחסד הזה נראה בזאת דא "לבקה" כמו ליל מאזה "החסיד"
דא "לבקה", מלפני זזט נתן לבקה אצני זולכ מניד או דע"ז לבקה כמו
לבימורט שהוא דע"ז מלפני ההחלטי והלכוי, ובכל זוזט נחשוב לבו כי הואו

אלה כק "חסד", ונתן או אפנימ מלכת הבון ההחלטי והלכוי, ויפרכסנו
ככלב וכאזה ויבדנו לבו, זזט לבקה והחסד הזה אחסות מחלב,
ד"ז זזט "לבקה תבואם מן" זולכ ילכזול וגו' כי ילכזול טולכ נאמניס

נבאר נאמניס מזה הרבקה והחוב, כמו לילאמו חוב אצני, ואזו יחזיקו
לזאת טובה אצמו, ואזו יביישו את הצני, מלפני "חסד אוננוק" חסות, כל לבקה
ואסד לז"ז דולין חסות הואו אהס לזונן דולין זולכו אחרק זולמן בו אזו

להמה"ר בו, כי לבקה הווינו בזה זולכ ילכזול דולמ דע"ז חוב הגלפס
ההחלטי דולין זול"ד כק דע"ז חסד ויבדו לבס זזט המקול הצני. ד"ז. —

11258 1127

לפון (בהא בתראו דף ט"ז ע"ב) לרה"ק

פומנאי (בראשית פ"ב): "ואה ברק את אברהם בבל" אמר בבל? רבי
אמר אמר לאו הנה או בת, רבי יהודה אמר להיותה או בת,
אחרים אמרנים בת הנה או אברהם ובל שמה.

השקפת הדעות הקדמונים אודות ענין האלה הניו שבה מאה
כי האלה הנה אצלם כענין בריו אשר היו נקראים רק לענין אלה את
האני והנה אצלם רק כענין קנין כסף. וגם אריסטו אמר כי האלה
הניו בריו אשר היו אלה בידה אקרא את הברכה השלמה אל האנושות
אזיקר הברכה האנושית אצליו האו רק האני. ואז את הניו האלה נאמר
עבראוסקניו אלו, כי אצלו כל החמרים משתקנים להתחילת צדקם וקרא
את הברכה הנותן נאותה, אמנם לאו כל החמרים יל אהם ההכנה הדרכה
או קראת לבר אלה. ואז את הניו הסבה לעצמנים תורה בריוה אלוה
יש כי לא יפה הברכה להתקדו ה החומר אלה בחימתו לאו האכן אה.
א"כ אמר האו כי את אשר לאו קראה האלה לברת איל האו אפני בחיותה
חמה, ואצלו רק האיל האו נפר הבריוה, אלו האלה. אמנם דעת תומטנו
האו דעת האמת הניו אמרה כי און בין האיל והאלה קדמה אנוחה כי
האלה הניו השלמה את לברת האיל, ורק בלבם לעינה ביוה אוד הולע הנה
האו בריוה למה ורקים מחמתנו האקירו אמרה את זרק אלה האלה
אומרו: בלרו האו אלה לברו האו אלה האו אלה האו חמה האו חמה

לפן (הבאו בתריו דל ט"ז ז"ה) לרהק

ובאו ברובה. ואוצות הדנין הנה לא זרק הוולגה אינפליטו החכמים ר' מאיר
לפינה מאיפדו לא אולגד בן זבאה זלר הקה קספדי הוונים והנה זכיר את
הלקשות לא הוונים הנה אבא"ס קיבל הלפדה מאתו הדנין הנה גמ ז"ה
הזקרה לא טהור מאשמי החכמה ברוריה, דעתו הלו כי הוולגה לא
מטל אדואם אבאו אמרטיגה העדולה לא הוולגה, הן אשמי זלר הנה בחירת
אינה לא עמדה קנסוון ז"כ אמר א"ה קרק את זבחהם בטל לאו הנה
או בת כי פהר איננה מבינה ברובה אבירה. אולמי ר' יהודה הלו זבחה
מקדחת מ"ב ביהודתו הלו זומר לפניה או בת כי פהר הלו ברובה

ואם הלא ברובו קבלו קא"ס הרבו גמ בהר. ואחרים הם כמאוצדיים
(כאלה טא"ס סטה י"ה ד"ה אחרים) ואחרים כי הזאת העליים כולבן ואלות
בנה הדנינים רבים מן הוולגה זכ"ד יל עלים לפולות להתחלת את זלמן
אמרה גלוהה. אד"כ או יתכן אמר לאו הנה או אבחרים בת פל זרק
כי את הנה חסר או אינה דבר ליטול אהיות טאב אוין לזאת ברובה
ז"כ זמר בת הנה או אבחרים זביון אבכל למה לפניה מולמות הזאת

כאן אדנינה. ---

(ס' דברי חכמים" מאיר ה"ר וואלף מילא רב 219 ז"ה

באריות)

ביאור גדולי אומקרי יפה מאוד
עד באמת הפלא: "הוא למעלה מאלה" וכו'.

(ג' ב' ג' ע' ד' א')

לפן (הוא בחרו בל ע"ד ז"ו) לילה

"למחרת ונצטור לבנה, לבנה ונצטור למחרת, לניחם יכולים
למצוא בהן. אז"ר פשו: מדקמי "לבנה", למד מינה הוא למשו סמקתיו
היו, מדד דקו סמקו צפראו אפניו; והיו דליו חזינון ליה כולו
נאשו, נבאכין הלו דליו בריאו. ויתבי (ויקרו"ט): "אמרוה דמאק
מן הצאר", כמראה חמה מאקת מן הצל" אהמ לבן הלו? - כמראה
חמה, וליו כמראה חמה; כמראה חמה דמאקת מן הצל, וליו כמראה
חמה; דאילו הרמ לבן, והכיו זבאס. ואמיו דסליק אזדחתן ומקרו,
היו קו סמקו צפראו אפניו? - בפניו, דמאקתו אפתיא דליהנמ;
כפראו, דמאקתו אולדו דגן דבן אויביו דמארי איפכא:

(רל"ג)

מדקמי לבנה ל"ג, למחרת אבאה וליו למחרת, דהו לני מרואה יל
כחטין וליו יוגר לבנה ונצטור, ומדקמי למדו לבנה ואוידיק למחרת ל"ג
למחרת אבאה ו"ג חמה לניו אבאה קכי לחטין אבאה למחרת. נבאכין
הלו דליו בריאו. מולר מינון אנו הלח כ"ב מאק אור הוים למכה מינון
אבל צפראו אפניו להוים חלק ניכר אבאה למחרת. אר פניו לפרט
מלפניו באו אמיו עברי למחרת. מאק. האן נכמה מאק אצל הלוח.
לבן הלו. פכתיב אום בהרת לבנה היו ומדדמי ליה למח ל"ג לבנה היו
ואמיו דסליק אזדחתן ומקרו. דהנה פכתיבן אר פניו אבתיא דלבנה היו

לחן (בבא בתרא דף פ"ד ע"ו) לילה

אמאי לא הוה קלילו לן הוה דסימקא צפון אפניו מה היינו יכולין אפריז
 אמאי סימקא אית אבהי הוה. בפניו. ללקיטא במזדה. דחילקו אפריזו
 דגינתא. אמאי אית זכא זיל גינתא. בצרכו. דחילקו במזדה. זולתו
 דג"ע, לזנו במזדה כבטמא לן בזדן מקדא. או"ב איקטו. בצרכו
 סימקא מלוא דחילקא במזדה אמאי הוה כקדא במזדה אמאי אית
 זכא גינתא לבמזדה לתי לזדא לז זור הוה זכא זיל גינתא
 אמאי אית הוה זכא. בפניו דחילקו במזדה אמאי ליה הוה לז
 הוה זכא זיל גינתא אמאי זכא זיל גינתא.

לפן (בבא בתרא דף פ"ב ד"א) לילה

"למחנה ונצואה לבנה אבא אר פטו: מקמי "לבנה", למד אינה
הא לשון סוקרמו היו, ודד קמו סוקרו לבנה אפניו" אבא.

המאמר הזה הוא נפלא וזר מאוד וקשה להבין: איך הביאו
חז"ל ראיה אופייתו להלשון בעצמה היא זדומה, וזה לשון ראויים זורה
אדומה בבוקר אדומה; והלא ידועה דעת חכמי הספר למה להלשון
נכונה זדומה בבוקר אדומה, הוא מלשון לשורה אורכה מלבנה לבנים
לענין, כמו לשון ראויים בסנין לשון מתיניקים זכאבוג מורשה בזאת -
לשון צדומה (פרינצואו) אינה זור הלשון, קרני זורה בזאת דרך הזכאות
הזאת מלבנה אדומה לבנה הלבנים הנראים בקלם (ספוקסראם)
בסדר זה: אדום (רוטה), ירקק אדומים (אראיע), צבוב (גאה),
ירוק (גרין), תבוא (באנו), תבוא כהה (אונדעגאו), אדום סגור (פינאלה)
איבד ג"כ כי קרני הלשון אכל צבד וצבד, זו דרכן להרעיד את הזווה
כאן גלים. אולם יש הבד ביניהן: יש קרן אור אמן לבד הארעיד את
הזווה כאן גלים קצרים אדומים. אלו קרן אור אמן לבד הארעיד את
הזווה כאן גלים ארוכים אדומים. אלו זורק אקצה העלים ביחסן זה
לזה כך היא גהנרות אדומות בזאת הזווה. איבד ג"כ כי קרני
הזור וצבד הזדום הן הזכאות אדומות ביות אכל קרני הזור אן
הלבנים הזדומים. והנה בזאת כל היות קרני הלשון יורדוג אדומים

לפן (בהמו בתמו דף פ"ד ז"ו) חררה

ארסה אזרף ברק לרה (וודטיקאו) אקרה, וואחר לכן אזרחא- זו בזה
 אזרחא ביה, אפיכ ניהו הלג בהירה הלחקים. וואס בקרה אברה
 להלג אזרחא סאוק להלפן אקרניה חאברה זול הזורה הסאוק אזרף
 ברק עקמה (הארכיניטאו) אזרפה; והזורה הסאוק אזרף האו, פיבאד,
 זע אעס יארב מן הזורה העלה זעה זעה, עלם להאן ספג זאנים אחים
 הצאים מן היגמ אפנדראת אהימנים אפכ הענים אהצמנים ליל בהם ליחוא,
 אונסל זיה האו זאלו זובק העלה מן הזרף. אפיכ כל לזר קרני הזורה
 מיני העבדים לעליהן קברנים אהיכנים, זון בטוח אז אחר זול הזורה
 הצע אעס הסאוק אזרף כו בטוח לכן מעיזת אזרף עפסקה, אפיכ
 זון מראיהם ניהו ארין הזרם. וואס קרני הלג זכר הזולם לכן
 הזרחא אהמנול יארב זול קרני הלג מן העבדים הזרחים, מן זון מן
 מסעלות זול בטוח אחר זול הזורה הצע אעס הסאוק אזרף, אפיכ ניהו
 הלג ארין הזרם בקר אברה אדמה. ז"ל, זעלאו, זניק החליל חז"ל ואזרח:
 להלג בעצמה הינו אדמה? אביתר קלע אהבין מה למכרו את הקליה:
 "אזני דסליק אדמין אהקראו" - להלג אבנה הינו - "הא קו סקאו צפראו
 אפינו? אזרח: בפניו דחליל אהמנול דעהנמ, ברברו דחליל זוורדי
 כן זרן אכ"ל. אנה אהמ לחלוא אודם הלג ברברים להם נחלים אעלגים
 זעלג הלג הזולג אהלו יש לזה טעם טבוח פלג הזולג אהובין אכ"ל
 אהם כדור חכמי הטבד חז"ל?

על (הבאו בתראו בל פ"ד י"ו) לילה

אנני, אמתית המצינום הישרים, ראיתי לטוב ויפה להביא פה
מה לכתב זולי רבי ואורי ה"ה הרב העטון והחוקר זב"ק סדרותה
והגילי (באקווינצו) אפר"ה פיתחם באר לטין זב"ל במפתחו (אלתר תרט"ו)
אסדר, והמטון בד' ויחלפה לו לבק"ה) אבאר את המאמר הנפלא והנר הנאכתי,
וזב"לטי:

"...ואלר לאל בל"ה ב"ה פ"ד" הוא דקסמקאו לפרונו דחלפה
אבו ורבו דג"ע הפנינו דחלפה יצמחו דגיהנ"ם. הזאת זלגיד
לכל ימי פינת חלפה יא מאמר זר הלצה ואלו גלגלתי לו די בימור.
אבל כולד נשאלו נשאלתי מפר"ה ע"ד, למתי עיני ואלו חזר הפנים
אגדל פתאומה, זולתי אופל לטלבו מחדש לזמן ואמר כי כיוונו ז"ל
אל דברי מפר"ה פ' במלמח פ"ו, וימתי זולקיים יחי מזולות ר' או
בלט רנב"א דרין אולף הלוו ליהו הגדול מנה אגדלו והקסן מנה לקסן
עלו מנה אחת ונדקב אלכנה אב"ו. והנה עלו הלוו זולאם. הלוו זולאם
וארכלו זולמה לבול זולאם אב"ו. ולט זולאם הונו זולאם אלפק דס.
פאו דבמאדנים זולגיד דמאו. והנה גימיה אכילא דלוי אל מלכות זולאם
לכבר היתה זולה שולסת ובמחוד קמיון אמלות ראו מלכות זולאם ע"ל
מאנה פנולצרות לרובם במחלתם היו מן האדמונים לטינר הארקנוס זין
זל"ה פ' מלכות. והנה אל הק מלנה דלממנה, מליון מקאם אב"ו
ברגו אל מלכות זולאם אמרו כי מן החיטין הללו המולדות זולאם היו

לשון (בבא בתרא דף פ"ד ע"א) לילה

דג"ע כי כל הנימוק שאור"ה זכינו לל"ה כגאור בהדר"ה. והפנינו למחנה
 אלם בקחליק אפרחא דגיהנם ה"ל כי יבין ד' זמא והיו פ' העלים
 נידונים בהם גיהנם ואז הנו לולצואר מקפן לא כללים זה גיהנם
 למחנה למא. וארבה פתחים לא גיהנם האחד הזמר היבוצה, לקראת
 ראוי "זוכ", כי כן קראו אורה בלשם זה הוא גאור"ה "דינו לשיאור"ה"
 והואה לרוב מזוכ. אבל לזו כי דמים מליזה ומדברה אמרו אז בטורק
 אזו בטורקו דבר עלו כי הם קפדו ולעכ"ה. כן כלה אגוד סניגורינו
 זניה אמנו דס"ה. והאן כי הסתברו אגוד דבריבם ארן ברמז רמזו
 ע"ז ארן גליון כ"ה בל"ס. "זכ"ל לא רבי אמרי הנ"ל זכרו אהבה!

(יבולג גאור)

אמר רבי אבהו דאן חיפה: "איומ לחרה ביה המקדש ניטלה נבואה מן
הנביאים ונימרה לחכמים". אטו חכמי אלו נביאו הלאו? - הכי קאמר אף חכמי
לניטלה מן הנביאים, מן החכמים אלו ניטלה.

כנה גמ פלוגה, "אטו חכמי אלו נביאו הלאו?" גמ הילכה "אוד" לניטלה
מן הנביאים מן החכמים אלו ניטלה" הן קלאה הבנה אחת כיוצא יתיר פא האמתן בין
קל לקלה בין זקלה לעולה. ולי נביאה ברור, כי גמ פה צ"ל להפך: אטו נביאו אלו
חכמי הלאו. - "כל היום נביאו אלו חכמי הלאו? הלאו אין הקב"ה מזה לפניה אלו
אל חכמי (לבת צ"ה הו, נביאים א"ה הו) ? אפוא הילכה הלאו: אוד" למדתי
הנבואה האומרת לנביאים וחוזי מזה לדי ניטלה איומ לחרה ביה המקדש, אפוא
הנבואה האומרת לחכמים אלו ניטלה. וההפך אלז בין מדת הנבואה האומרת
לנביאים ובין מדת הנבואה האומרת לחכמים, אמרו ליה האבדקא הן, והתרוון
אלז נל להאבדקא הכאלונה מן האבדקא האומרת, ואלז פא קראו אלזו אבדקא און
יהי אה ניטלה לחרה אהאמון כפרקי הנבואה אלז בסוף אורה נבואים, אבדקא
חמורה כמד פא בקלילה אלז בספריים אונים.

יחזק רייערמאן

(ה"חפה" אהמיה" אה לבד מזה 28 מ)

לפי (בבוא בתראו של י"ב י"ג) חלה

אמר רבי יוחנן: אינו למד במת המקדש ויטלה נבואה מן הנביאים
ונתנה ללשים ולתנוקות . —

אין להחילא א זב אונק יאמרו חפצא דבר זכ ואזר כזב כי נטרה
נבואה ללשים ופי אונל פאו נפנו ושלעז פאו אול פראת ? נטין פקראו פולרי
הספר "מילה מרכבה" להחכם התורק והפילוסוף דר. טאמה ראב"ק נ"י לכה
(זמ פ"ג) : "לכן באותן הקדמ והמדינות אמרוקב וטונים באפריקה ומדינות
זד היום פזב כל שלעז אנפנו מוגד ממדינת, וכהר אדמת אפלטון פנו הללשים
נבואים" * און פנבואים ללשים, אפלו מדינת הספרו Phaedrus פנ"ל לעזן נבואים
בפנו, mania בהשוואה פאה מנית Manie או פאה Manie
לפדמק אונק הפילוסוף האלכסנדי אליעזראב"ד פאור, Wahnsagen
Wahrsagen וכן ארכיסטו איתם פלרון הנבואה אלו וזה לחרה,
ולפידערון מדינת פנארה נאפכו סומני נבואה באלעזים לענים בתלמי"ג י"ג . —

הפירוש. ראוי אפוא, מדינת, יתסו הפדמונים פלרון פנבואה ללשים?
אכן ראוי אפוא להניח פה שיש מושל מתקרי והפילוסוף, לפע א זב הרב החכם התורק
אברהם לם טאה בה יצחק אפרח"ל פא הספרו היקר "פרדס ראונים" (פי א ימדינת חבל),
ובפאמרו: — ויטלה נבואה מן הנביאים ונתנה ללשים ולתנוקות "רא ללחסרון דמת
פחלוס גמ בהקוף או יצאו בלש דבר, ואכן המדינה ללשים פנו אילמ כנו אוללשים
בתלמי. ואכן יגלו להם מפצעים בראחונים וידאו ממדינת וזה אין ממנו חסרון.

לפן (הבאו בתבואת צלף י"ב י"ג) (ההק)

אנחנו השלימים פוזלנוט אף יבני כח הפלפלי וסבתו טרדנוט בדברנים המטרידות מחוץ
אנחנו יבולנים אהבתנוט כרינוט אהבנוט במקום כרינוט, כי הונו צרינוט פנינוט רח,
ולכן אננוט מ"ל זון הפולווה אלה זלנוט מתק למה לזנוט והיה כנען המעון
וגבי זלנוט כוח ה', גם כח הפלפלי זלנוט ישריד אננוט אלהט הפכ זלנוט אף טבה.
אכן מלוננוט השלימים אנו יצבנוט, וכבר במורנוט זה בלזנוט בפולפול הזנונוט והפולנוט
לפנינוט ולשנינוט הדנונוט אפ"ו ברובנוט זלנוט נקמוט צפנוט פזנוט". זלנוט. —

(המחבר)

לפן (הבא בתראו דל ע"ה ד"ו) לרהב

"ואמתי בבבא למאמק" (ישנה ר"ב). אמר רב למאול בר נחמני:
 פליגי תרי גלויכי ברקידו: גבריוול ומיכיוול. אמרי לה: תרי אמרוזי
 במצריבא ומאן זינן? יהודה וחזקיה בני רבי חייא. חד אמר:
 "לאפי". אחד אמר: "ילפה". אמר אבו הקב"ה: "אהו כדן אכדן".
 (כ"ה הערסא בערסא בדי גרסא אחרת).

ראיתי אנכין אהביו פה ביזור מאלב אפגוני על המאמר
 בפלאו הנכתי אפוא: כי המאמר הזה" או פליגי על רב למאול בר נחמני פא,
 זאלו פיראולו הווא דקפידא זור דבריו למה למאמר: "פליגי תרי גלויכי
 ברקידו" הווא רק על ועל יפנה, זאלא בזאת פאנתי הווא על לני
 גבאי גברא קדא זלון. זהו זמאריזום במצריבא ולכה נסתקא
 זאלו ארקידו. אזל למ כזא מאלתא וגדא קולאמ הווא מפה
 זאלא בלמ המאמכום הגדולים והמאמכום קולת אפי: "גבריוול"
 "ומיכיוול" ומאן זינן? - יהודה וחזקיה בני רבי חייא! אמר
 אבו הקב"ה: "אהו כדן אכדן". פלאמר, אמרי תל"ס זכנימ זור
 המאמר בשם: "הקב"ה", כי נידוד חורמו אל הקב"ה הווא זמא, והתליסו
 כי המאמר הווא כי המאמר "בבבא" כאלא דמתי לני המאמכום ולמא המאמר
 כיוון הקב"ה. -

(זא הרמון תזה רומא במוצה ספר זאלא לממא זור למא
 זאלו רומא זולא דבריו זור וכממא פלתי לני זאלא דבריו
 י הולד גאלד)

לפן

(הבאו בתראו דג' ע"ג ז"ה)

לרב

ואמר רבה בר בר חנה: אפי' חזי אי ההאן אוקראקתא דהנה כי אוקרא
דהג'רונ'א, אוקראו דהג'רונ'א כמה הוי? אפי' בתי, אמתא תנינא באשה,
אמתא פילקנ'א ובל'א לתנינא, וסליק יתיה באוקראו, תאו חזי כמה נפל חיליה
באוקראו! אמר רב פפאי בר אמילא: אי לאו דהאזי התם, לאו הייתי. —

כא מרבי התאמרי לחקו אז הספיק הנה ויהי אהב אמרה, ולאוני זמני התאמרי
לאו מרבי חזון אהליה חורפיו דבר, יין כי לאו אהב אז אהספיק הנה הלאו ספיק
אמר, כאלה יחד רב'א כי הלאו ראה בזמניו את כל אלה יספיק, כן תלקו
אמילא כי הלאו אמילא, ונחמיהו בלא עז אמילא את הנאמרי, אדעתא לרבא נקא כי לאו
מרבי את אלה בקרא —. ובאמת און אבאלנימס בחלבס את המאמר הנה אמילא,
כי אפי' ראוה עין און או עז'א במילא המרביא, וזי זה נאמין כי המרביא תמילא
בתא עפד'א ג'דולה כזאת אלה הוי כי אוקראו דהג'רונ'א, ונחמיה
זכ' אהזמין כי ימילא תנין ג'דול מאד ע'א אמנה יחד אלה פ'רה את פיהו
ובל'תה פלאול תניס, והולת' זכ' אהביל הלאו כי ימילא זונלן רמ' ארלאו
אחסון כזה אלה ע'א אמר אנפניו יכיל אלו מילא כ'ד אחול ימיס
כפד'רה ההאן אלה ב'ד ע'א את התנין בג'דול אהנ'ראו ההאן! אונמ'א
אלה ידע'א נאמנה כי רב'א היה חוקר ג'דול בחכמת ה'ל'ד אפ' אלה יספיק
כמה בזמניו איהו בת'איס נפלאומ'א ובת'א'רה ח'דה כזמן פ'לו מאון כ'מהו,
אונמ'א יע'א אמילא כי הספיק הנה ב'א אמר אדבריו נאמניס, אוק סענין

לפן (בהזו בתריו בל ע"ג י"ג) להב

לשוננו שנה פאו מלשון חפאי פטבד זולד בדוכות הכולה בזרצות או"כרפאו,
 כי כות חפאי בני הקדש דוקר ברבד'א ומאות חפאי תכניס מקני זמנו
 זל לשנו, ובדברים קצרים נאמר כי רבד'ח יספר לנו דבר נפלא זולד חוב
 בזינו, הלא פאו זל אחר אדני ותנן דס אנלא מאד, אחר מלידי עדי
 עד (אור וואדוד) זולד הווא לפניס בארץ אזניה, ובאמריקא נמטיס
 זד עד הווא הגה, והס מתאססיס זל קליסו חסן תוצאותהס גליל ימי
 ברזוליה, והאזיל זולד אזי האב אלמא בזינו אזי יופל אלד ורצות אז
 גליל ודניס ומסניס ותקפס, ופגול אזי יאמין אדני החכמים ובחוקריס
 זולד ידברו אליהס נפלאות. ואזי ידד הקראו אלניכ בדמנון זל גלה
 מזל גלה כזה, נצחק כזה אזי זולד יספר החכמ האלא רח"ל נ"י
 זל דבר זולן הפזק זולד בקואליפארניס (דמ"ד הפערה תר"ב, נא"ר 4),
 הלא כה דברנו: "בהת עקד זמא אדבתיס הטבדיס הנמצאו באונדיון,
 פקמו זל פניס אלאי. אינן הראויס קליפא חיצונו מולן אזד הגדול בקואליפארניס
 אנקרא בליל אמאוסה קיסוד - האלן הזה הוא מן האולנות הולת גלויס
 אנדתיס לנו בתבא! כו מדת גדהו הוא עד כזו אלס אמול וליגט ואלס כגל!
 מדת זדיו אמטה הויו לליגט כגל אולת, וקו תליגט וליגט כגל יסוד אולת.
 וזו הנקל יצונו הקראו בדמנון זדק גלה לזלד זולן גדול כזה, זולד זוס ינסה
 ללכת בעגולה לזלד לליגט וליגט פסיגול, אזי ערמה בזינוו היקף האולן הזה
 ומדת זדיו! אולת זל זוס ילק לזל מדת אמתיס ולקדיס פסיגול קולד, וירמה

לפן (קבו קתרוו דף ע"ג ז"ה) ליה

- שיצא אורח האולן כי נאסו פלוו בתאונתו ! ובאותו לפי זרק גרבו בלתי
 דה פלוו ס"כ. בזר נויארק הפלאו אנו קאיפמו התעצונו אלאה וישארו
 נבא נחלוו לפלוו אהן פלאוניס, ואחרני כן פבינוו כמובו אלכאונציון אחד הוור
 גבולו מן כל תלמידי האולנות האגרוסי למה בחברה אחת בקאליפארניס. קאיפמו
 התעצונו הינו אמכאה הזרז וקל בברזו כמו ערבי קארק, באינה מקמות נעשו
 זרבי הקליפה עד כפי לו זעה אנצבאלת - . מלק לנה אמחבה זסקו וזאלו בו
 לניס זרבי באיכות בתחבולות רבוא לפרכי ואפילו הזרק הזה וקלפו מסקיב
 אמסה את קאיפמו התעצונו בקנה למנה כגל פלאימול, אמלם פבינוו קאיפמו האולן
 אלכאונציון וזעבו את גרבוו התעצונו הזה יא תאונתו פראונונה, בפדני ארצוולת
 לפני הפאון כגל הזרק הזה פפי מה לפלוו אמטה אורכ גזרו, גמ זלו זכר נכון
 אכל האולן הזה עם זנפיו אסרפיו יא תבנתו הזרק לפלוו פפי לפן פלאה, וישארו
 אולתו לזינו פראוניס בבית הזקב לתארוו. פפיס פראולון כאלכ הציבו אחרו
 את קאיפמו בתק אכאון פראוניס, זלו פקניס אולתו אמטה גזול. ובתק חלו
 פקליפה ופלוו זרבי האולן נלבו כל פקראוניס יא פלחניס בסעדה, אמר האלטה
 רכרו למה במחולת ! - גמ פבינוו מקאליפארניסן חלק קלן מן גזר האולן פרה
 בעדנו אכלבו אסרוו בו את מספר טבלת הלניס (יאהרעס רינעסן) זלו לו,
 אמליו הולתו זקן לבבר זכרו זלנו מספר זכרות אולניס לנה !! ולפי פבינוולת
 גזרו זנפיו אפארמנו, זלנוו כאלכ גרמנו באמת יאוו, זלמז חזק וזר יא זכרו,
 לאו נעה בו לפן הזר, וזולתו לנה לאו נזרקו בו - . זלמז זלבו עם פכמתו
-
-

לפן (הקו בתראו דף ע"ג ז"ל) לילה

○ והצפית אסיה, מחזיק כפי רבד פרסיו מאקבת (אונלייט) !! ז"ל. ונהנה
 בזמן אמודיקיו הצעירה אימים, נלאוהו עזר עזים גדולים אורחיוס כולה עז
 הווס הנה, חק בזמן אננה אין לנה עזר לענים כולה גדולה האחרונים
 כולה, יחן פי מרגני אורחות כרה אורם בונן קדם אלהי מהם צריחוס
 וסוללות ומגדלי עז, גמ היכנים וסירה נעקלה, וגמ את עזי פרו הלחיות
 וסכרות, וא כן צורה תורתו הקדושה: כי תבאר עז עזר וגו' או תלמוד
 את עזר אנדו עזי גרדן, כי אמנו תאר אנדו או תבאר וגו' קק
 אלה תבד כי או על מאוס הוא אורם תלמוד וכה אקנת מצור עזר
 וגו' (דברים פ' י"ט, פ'). וא עלק בבל ילמי בן אמוץ את מלוא: גמ

○ כרולים למנו לק ארדו אבטן מוצ לבבת או יאה הכפרת ילני
 (ישנה י"ג ה'). כי הצדיק הנה היה מצוה אכרות כרולים ואכדוס אלה
 מהם מצור וסוללה (הרינה). גמ אולע הנקיים צוה להכרת מאן מואה
 כ על סוב (מ"ג ג' י"ט) אלמ אהמאוקים פפואס, ופאלר עלו הם אהכרת
 כ העלים פאוקים מארצות אמרות אלה אכרו כה יעלה אהס —

○ אולמ כס לזאת נלאוהו עזר בונן חנ"ל לנינו עזים מעזי ידיו אלמים (אור
 וואדוד) אלה או עז הכרת אלהם, כאלה מצינו דמס כרבת (א"ו).
 דרה כהנו אלויה ארה למי קר אולי מקום נבראו עז קי צונותו דקה,
 כי מסיו אהתם ח"ל אר ובאוי דאמרו אונלי הנו צונותו דקה אונתהו
 מאדם הראשון ועד הלאה, "ל להם אמדם מלל ימי כרולים פנו ידיו

לפ (קהל התורה ב"ק ע"ג ז"ל) (להל)

שאלת אלה באמצעותך זה היום הזה. * אחרי הדברים והאמת האלה
 נקל לנו לדעת כי גם רב"ח ראה באינון של אביר ואזרח רשען כזה
 אלה נאנו פנוי האורף, ונתפאו מאד אמרה הפלאו הגדול הזה, ונאקה לניע
 את גדל הפל' אסנו זה כי יכולנו כח בדמנון, ונספר כי כזה צבר
 גדולה מאד, ובדרך הפלגה נאמר כי היתה גדולה כי אוקראו דהגראנינו,
 (גם אוקראו אוקראו האו לאן נאלץ לאן-), והאמת נמצאה גם בדרך האחרון
 הנה צבר גדולה כזאת במזר גארטאפילאז אלה זרבה בדרך שליש
 ומש רגל (ד' מש הכרא לע לפנינו נאמר על). ואזם היינו איננו באורף
 האזרח כרב"ח ודברנו בלאון הפלגה כמאהו כמנהגו יאוי קדם ההם, ספרנו
 גם איננו כי הצבר הזה הניאו היתה גדולה כמקצת גדול אהגדול והלגיו
 אפינו השלומדים את גדולה הנפלאו. ואחרי אלה יפלינו אומנו כרב"ח דמדת
 גדול הצבר הזה, יוסף עלד אהפלימונו בספרו כי אחד מן הנחלים
 הגדולים באו ובלד את הצבר, בדרך הנחלים אלה נבא את סרפס
 תאמינ אף אינו הטרף הוא דב פי לעני מריולס ולד או המקום קטק ולעס
 מהתבנס בו. וכל הוצד שלף דבר מגדל הנחלים הצחקים (רינדט שלאוניא)
 אלה בארצות האזרח אמדול נאראומהם ודבר גבארית אמוחז טרף, לאו
 יתפאו על הנחל ההוא אלה כזה רב"ח אלה בלי את הצבר הגדולה
 ההינו. והוכיח אפינו הקלחו מה גדול ומה עצמו הנחלים ההם, נספר הזה

* גם נלמדנו סתריאל ראה של כזה מלכדי ארזי דה והמד לפט רבו כי זכרו ט"ו קרנא לא חוה (קבלה ז"ל)

גפן (הבאו בתבוא של ע"ג ע"ה) לרהק

אוק ספר אמת זה אובא תפס (*): פאקטואס אוקר תפסו פדוראמו,
נספר אנו כדברניס האולה: "כאלר דבר רוקואוס לר זבאו חמי עם חילו פקואו
אלחמ עם הקרתיגים באפריקאו הצפאנית, פומצב או אשן, אזל נבר
הגריצה, נחל ענק אמת פדי אמה אולרונס אמה ארכו, אסגר איהם אמת
הדק, איסבו זליו הפקאזיס איבאו, איפליטא אמת ארכו אינאחאו לזפרון קרפא
אמת הראמא (*). עס פא אונטליטא נמצאניס נחמא גדוליס אפליטא, אנו
הקיסר קארביוס מצאו עמה נחל אמת". עס תפסו הטבר

בזארומטו אספריס גדולות אורחאות אא אולת הנחמאס האצקיס, אמה עס אא
הנחל קאוא, "אלר ארכו עס בונניס האולה אאלרונס דד אלמא חיל, אמת
יפומ אול אורחוב רחב, יבטא כי עמא באי חויס תאומיס אלאמס אול קבר
פומא גרון הרחב". סוף דבר פי נחל פדה יל פמו אבאו זבארד
גדולה כהצפרדז ההיטו אלר בספא רב"ח כי באו פולקנצו, היטו אור
נקבה, אבארה אמת הימין (הנחל ההוא), כי באמת האורח הוא אמת אהאנוניס

(* כפי הצמקת החפס בא תלודת הטבר (אוקר אלמא) אד' בס' ראולט אמוניס,
ספי פברית, שקולי אולס חלק ראשון, אד' הצפורה ארמז"ס אא אולת הנחל קאוא.

** אוק' כי הספרי הזבורי ההוא דבר בדק גאומא אפליגה, כדק הספריס הקבאניס,
פא זומא נצול מענו דבר אמת כי בינא קדם ההפ הוו הנחמאס האצקיס גדוליס זומ
הדבר אאלר היס בדורות האחרונים האולה —

גפן (בהיו התבאו דף ט"ו ז"ה) (למה)

איתנו : למה נביאוי נמבאו אנומות האלם ואנו הן : האם
ואנו, ואנופז הגמני, והארז פלחי, ולפז הנצמתי, ואנוהואו בן
הכחול הבזי ? ואיטמוק אנוהואו בן הכחול הבזי הכי נמי דאנו
אנוהואו הוה ? והאו כמג : מנפמת רס ? "אנו אומבוי אומבוי
אנומות האלם, הכי נמי אנוה אומבוי אומבוי אנומות האלם ?
אנו כולו נביאוי מי אנו אומבוי אנומות האלם ? כולו נביאוי
איקר נביאוינו בלחוא, הני איקר נביאוינו בלחוא האלם. איתנו:
חסיב היה באנומות האלם ואנוה לאו, ואנו הכי אנוה כפי לקבל
לכרו, באנו אנו יסוכין פתחיל אחרף ומגדף, פכל או הפקדה לכרו באנו
הנה, כפי אנוהו מן האלם האנו ? "תנו הנינו ! —

גב אנו נפלאו הצבר הנה מהפן אנוק לפק ה' כוח נבואה אז אנוה
אנומות האלם אנוה אנו קבאו אנוה אנו אנוהו נח אנוהו ואלק בדכנו
פלכני אנוה ללב בחרת ? אק אנו נכניס דכניס אנוהי אנוה "אנוה
אנוה" אנוה פתק ופלאוסוף דכ. אנוה כחדין נ"ז אנו יסוכו כל הפלאוה
אנוהי תכחי. בהנה בספכו ענא (פ"ב, אנוה "אנוה כוח הנבואה האנוה")
כח ונה אנוה בקיטת : "אנוה הכחית אנוה קרוו אנוה אנוהי, דנוה
לפנינוה הפק הקדס, כי האנוה הפק אנוה נלח אנוה כוח הנבואה היה הכח
האנוה, והנוהו אנוה אנוה אנוה אנוה אנוה אנוה אנוה אנוה

לפן (בהא בתרמו דל"ט ז"ל) ליה

ומכאן מתבאר בתמונה מהיגלה גם אדני גליו, אשר תפקודו אמור ונפיש
 דבריו נראים אדני גליו כ"א, וכ"ז כהגד המעלות המעלות והתעלות
 בכותנה בחופ - וכן היו האמת. אפילו גם היו דבר שאני אמרני גליו
 המתקנים ברוב נכון בה גליו ובהגיון נאמן, והיו גם דבר הרמב"ם וסניח
 שם הנבואה היה בדמיון כמו חלום, ועל גם כדון הכ"י אלקו בעקרים
 א"ל ה' באמרו לנבואה תמיד זול כח המצאה כמו לדמו קצת חכמינו
 הנמשכים אחר הפילוסוף לענין הנבואה הוא דבר נמשך זול כח המצאה בהגד
 כוונתו וכו'. ורוב זה בדברי הכ"ל נבאנו אה המורה פק"א לפני אלה
 המעלות. וכ"ז הוא כיהודי וזה לקריו כי מקריו אלו דבר הפתח (אלו י"ה)
 "והנה הנביאים אצעה" אנאמר "אם יהיה נביאכם ה' במראה אלו אלמד
 בחלום אדבר בו" כי בדמיון בהקינו והחלום בתבונה אחר הוא, אם אמר
 התנוון בהקינו היה במחשבת המראה יורג גלה כנראה (יחיה כ"ג ס"ח) לפיה חלום
 הלילה אצעה החלום בהקינו פדיו, תבן" אצעה" בה"ג יבוא כי אני החלום
 לפני, בלתי שיער ובהקינו, החלום בהקינו נטו יורג אצעה חיי אקרא יורג
 אצעה הנבואה, והחלום בלתי הוא יורג טבחי און בו אלו אצעה חלום הנבואה
 (כמ"ד ז"ל) א"ל נאמר במקרים בקצתם "חלום הלילה" אצעה א לפני כזה וכו'.
 "אם אכן פנה הנזיר מילדים לפני בנינים נאמנים. האמת אצעה אצעה הדמיון
 הוא הפלר בטבר החופט בזלר הוא אצעה, א"ל אלו יפאו אצעה גם כן
 חסיד אומות הדולס" החלום צניצדון כח אצעה אצעה הנבואה וכה פתחת:

(ו) כולתנו לזה נביאים הנבואה הדולס דלים וזמן אלו אצעה חסידים בארץ הלואי לזה
 הנביא והלואי אן כמ"ד פלני דעיו דתרו ט"א ז"ל

לפן (בקבו בתרבו בל ס"ו ז"ל) לרהק

אוננה ילנה אוסכמה קין כל קבאני הזמש כי יל כל נקמה בזרם, פוזו
בכלון אכגיל אכזה אכזלה את אלכ נקרה בזמנית הזמש". —
אכמה הזמש הונם הקבאנים בקבאנים. אכזלה אכזלה אכזלה אכזלה
אכזלה אכזלה אכזלה אכזלה אכזלה אכזלה אכזלה אכזלה אכזלה אכזלה
זכ"ל. ז"ל בזמנית. —

(במחבר)

לפן (בהא בתרא פ"ט ט"ו א"ה) לילה

אמר רבי שמעון בר נחמני אמר ר' יוחנן: כל האומר מלכת לבא אלכה
במה, אינו אלא טוהר! ואני מלכת לבא? מלכותא בלביא. —

"מלכותא בלביא". כה מהרש"א ז"ל וזה לשונו: לכאורה קשה דכל הדין נאמר
עם מלכת לבא בלשון נקבה, ע"ז למסנים, ורובן ורובן אורחיה הוה וצדקה, מלכה
כפליטה דקרא דנקבה הוה, ומה לא נאמר כן בלשון מן המלכותא ע"ז עם מלכותא?
וגו' לפרט דהכי קאמר, כל האומר מלכת לבא אלכה הוה לשון הוה מלכת, אלא לפרט אלכה
הוא, וצ"ל נקראת "מלכת לבא" לפירושו "מלכת" אלכה מלכת לבא, כדכח כה המלכות,
אינו אלא טוהר! ואני מלכת לבא? להוהו בעצמה מלכותא בלביא והוהו בעצמה מלכת;
וכן ע"ז הוה מלכותא לאלה מלכת עם אק"ל ע"כ. —

אמר, איצ"ל לכאורה פירושו מהרש"א ז"ל יפה ונחמד מאד, ורמזין לשונו הוה;
כ"ל ז"ל, אמרי השון וההתבוננות, פירושו, האמ"ת, לא נאמר בפני הקב"ה; דכח
קשה להבין: מה המכונה לרש"ל אמר כן? דמה נפקא מינה הוה אם מלכת לבא הוה
רק אלכה בלשון לבא או להוהו בעצמה מלכותא בלביא והוהו בעצמה מלכת? אונ"ק מלכות
אמרי הוה להסיר במאמר זה? והנה קשה איך פירש מהרש"א ז"ל אמרי מלכת לבא
להוהו בעצמה מלכותא בלביא, הלא רש"ל אמר: אמרי מלכת לבא? מלכותא בלביא.
אחרי השם "מלכותא" בארמית, ביחודו כ"ו השם "מלכותא" בארמית, שפ"ל עם השירוש
והוהו המלך (במקורו הא"י), ולא כ"ו השם "מלכת"? אכן ראוי לומר אע"פ, אפ"ה
פירושו החכם והחפאי אברה"ם רפאל הכהן פירשנו ז"ל ב"ש"מ ענינים" וזה לשונו:

ל (בהו התראו על טו י"ה) לה

שאין אפליא ולמאה, פאו לתראה בהלקפה כאלונה, אמה החכמה הזה נקד הפלט אומר;
 לטאה המאמן שהיה האלה מאכר לבאו להלכה אלה, אלה למה לעמוד מלוח
 אסגניט על המלכה לאו המלכה בלמה. דע אכבוד חטאנו לה בקארט *Bochart*
 הסגנון על האומה הנפגמת בספרי מלה, הנקרא פלג אכנאן *Paleg et chanaan*
 בזק לבאו, אומר על יסוד ספרי אלויות אורבוסו ואחרים, גלגלו נקראו מאמן
 להי, מפני שהיה כק מלכות לאו המלכה נלגם, ואז להחלק לא היה יפול לצאת
 מאכר המלכה, פאו זהרה מלכותו להמכה דוד הוא, העוק אנו נולדו מאכר המלכה,
 ופאו להיה בין הקדמונים במלכי מדי; זוט פן מאכר לבאו בהצמח לאו מלכה, לפי
 להנלגם אנון מלכה; והאנלגם מאכרם אנון נולדונוס מאכר המלכה, וא"כ, בהכחה,
 מאכר לבאו הוא מלכה; גלגלו אלויות מלכה המלכה, לאו המלכה בהצמח; והפן
 גלגלו הוא מלכה עם מלך לבאו, להיה פאו בלגו, אומ לאו היה מאכר או ללך חוף למכר" ע"ל.
 אמנם, אג"ש לדברי הא, פתח מניס" כניס ואמנוס הם מלכה יצאם, קבל
 זמיר, רק המלכה הזאת אכרה, גלגלו היה מלכה לאו המלכה נלגם, אנון דיה להכחה
 אפולגלו את הפלגים מידו פלגם, כי אולי קרה בקצת אן הפלגים, מאודה טעם פולטי,
 להיו אפרימס אפולק מניהם אלה? י"כ אנון פכחו הקלגו לדוכרה מה המלכה אהלג
 אומר: "כא ביאמר מאכר לבאו אלה ביה איתו אלאו אלה": אנונה הפלג אסרני יגדום אנו
 דק, זוט נטה, אן, אומר למלכה לבאו אלה ביה? אומ" אלו נחטו נקד האמג ההיסטורי,
 מלכה לבאו לאו המלכה מניהם אלה; האו קבל זמיר, ופול אפולג, לפימאמח קרה להמה אלה
 מאכר, ואמה פולגלו את הפלגים מדי פלגם אומר: "אנו מלכה לבאו? מלכה לבאו?"

לפי (הבין חברים של סוף יום) להרה

את רש"ל אפוא נקבה אצרי האיו הפחד א הפחד, ונאמרו את כל חפציה *
 או פחד מפני האיו ונצחו לתוק ד"ר האיו דבר, לאו כן בחיובן אבני אמי אגו, אז
 יבנה לאמה" כי מפני דמיה לפי פאסו והיה בהפחדו אפולציו מפאסו דדברו
 טעם אציה, לתי אוק יפרנס את כל הפחדים בזמן (תבין ותפן ותק, כי אם
 באת ספק נאמו אצני כר"ר דברו המפחד" בח"ו כי תקלה את כל אלה, והפחד
 אהפודג אצברנו כי כוונת רש"ל, אפולציו מצדד הואמר כי מצדד לבין פורה רק
 אלה האוק כ"ו לפתח הונו המולכת האוק, ואם בחיובת או מ"ה הפחד פה גיה,
 אלה לא אלה נאמר לבק" אקראו באיבו דחוק ואוקים אפולציה, ואצדדג כוונת רש"ל
 דלם בה" סוף אמרו: "אולה בינו מלכת לבין היה" ואם נאמר דמלכת לבין פורה
 רק אלה האוק, א"כ אין הודג יפודה כל, כי מדעת לבין פורה ממלס, ולרוב יש לתק
 אולה, אכן זמ נאמר כי מלכת לבין פורה הונו המולכת האוק, א"כ יש דין יפוד אלה
 בזמ והונו מלכת אלה האוק, וא"כ אפולציו נאטיה אפוס ח"ר כי דברנו נאמו לפי האמת "דכל
 אלה, המאמינים הפולדנס, אחרת אלה או כפודג מפס את פודג אקלמ חפס
 אולנדגרה הפהלני, "א דברת הרה חפס ר' נוקד רעמומן"; הפני אצדדג גס את
 המהקר פנה זכמו, ומת לבס הפקודג, אהריוול כי דברנו במחכ"ג, באת נכונס, ואוק חפס
 כדג לבסו סברת פ" נוקד רעמומן, והונו: א) מה לפקלה: מה המיפ"ו אכל"ל אפוא
 מנקבה אצרי, האיו הפחד א הפחד, ונאמרו את כל חפציה" או פחד מפני האיו? זה
 או קלה אצני; כי אול"ל לפחד הפודג או פחד מפני האיו, דלם נאמ, המעדה (אמפוד)

(*) זה רש"ל לא אצרי. (המקרה)

לפן (הבין התבין בן ס"א ז"ל) חנה

הצומת... פתח מקורסמא ומתקלמא בן ומי הוצלמא המצחיות (אורייתא) אצלך (אורייתא),
 והואמנו ביזמיתמב כזולו היה כמב מקלמא; אכן פני אבא הצדה הצומת, ואהסנה
 את הוצב מלפ"ה, היה רלמ"ן מוכרמ אהרמנו את הטרמבוס מרלמ"ס, ואפרימ אץ הדק
 חוקמ מוצב (והפוק מנקבה אצב. ! ב) מה לפקלמא: אוק יפרימ את הטרמבוס, ומבא
 "ומ"ן "ומק" זה ג"כ און קלמא בלמ"ס; כי האומ, גמ רלמ"ן יבד כי פלמ הטרמבוס מורה
 לאולמ הממ, כי האומ גמ מדקו דבו רב קדממ ארממ פסוק בלמ"מ; אבא האומ-רלמ"ן-
 בן כבו אהסנה את הוצב המקורסמא... מלפ"ה, היה מוכרמ אפרימ את אלאן נקבה לא, ומבא
 "ומ"ן "ומק", אהכונמ הנוו בן מלממ (דדממממממ) לא לרימ אסמנימ לא מוכרמ אבא,
 און מלממ אבא זממ. (ג) מה לכמ כי האומ סמק נאמנו ממנו הכר"ה דברי המלמ"ה
 דמ"ו, זה זמנו, כי האומ סוממ דברי הכר"ה האומ: (דברמ המהלמ"ו דמקומ ואחממ), הכו
 לדברי המהלמ"ו און נאמנו ממנו. ! (ד) מה לכמ אבאמ פנימל המהלמ"ו, אבמ
 אבא הממ מוכרמ המממ און אהממ בן אומ הממק, מממ למממו: אונמ קוממ אבמ
 אבא הממ, אומ נאממ דמממ אבא הממ בן אומ הממק, א"כ און הממ נבאמ; זוק אומ
 נאממ כי מממ אבא הממ המממ הממ, א"כ יל זמן נבאמ; זה ג"כ אומ ממממ בלמ:
 (א) האומ אממו ג"כ, אונמ הממ הממ הממ, אזה ג"כ זון זמנו יבאמ, כי הממממ הממ
 זמ ממממ מלמ זמן כמ; מממ נמממ אומ מממ אהמממ את הממ דמממ מממ, בן הדק בלמ.
 (ב) זממ אהמממ אבמ"ן אפנינו הממממ, אונמ הממ אבמ אבא הממ, זממ הממ המממו
 מדמממ ממממ זמ נוסממממ לממ, זמ ממממ ממממ מממ מממ מממ ממממ; אפנימממ הממ:
 "אונמ הממ אבא הממ, אזה, סממ קלממ הממ ממממממ, כי האומ און נממ אהממ

לפי (ההיא התראו דף טו י"ד) ליה

זאת בענין הדיוק גמור ורק כדרכך כאלו. ועל זה המהלך לא הפיט מעב לבמה "לפניו לאו"
 הלמן נקדה, לשינוי המלכה היא לשינוי אורח חיים, המהפך אינו מופיט כלום; כי גם למה
 באורצות מלבדו למן הנקדה, כמו "אמר וכל קהילה" (יגקויל א"ה כ"ב), "עלמה מאוב"
 (יחמה א"ה ד'), "העמה אודאם למה" (שם א"ה י"ד); אבל המהלך לא פופט לפי
 כן לפי פטריסיו לשינוי לפינו, "אורה הנני מלפניו היה"; אבל פטריסיו המדובר והנחה
 בננו: אורה הנני מלכות לשינוי היה. וא"כ, אפ"כ, כל הפסוקים אל ה"ה אלוהיך ההבנה
 לקיום פירוש המהלך לא, (להשל סהרה פ"י יצק ריעמוין, איתם כלום; אבל המה הוא
 כדבריו הנה החכם ר' יצק ריעמוין, נון כי הוא המומר הנכתי הואו הלה"ן אר"י, לה
 מאלט דברו להפוק בזכות כל גזווי האומה הולכיזות. כ"ה, בס"ה, בלי כל ספק, נאמ
 כוונתו ג"כ המומרו הנכתי; ונראה לעם פאקרי אלוהיך ההבנה עמוו הרי"ל הסתמלה
 לפי, כי דבריו ה"י יצק ריעמוין כניס אומתים, עד שיעולף אסונם דבריו בזה הלשון:
 "ארכ"ז אפריון נאסיה להחכם ר' יצק ריעמוין כי דבריו נאמו לפי הלשון" —

(המחבר)

אגודת ה'ט"ו

ה'תש"ח

כ"ה שבט ה'תש"ח
ב"ר אברהם ב"ר יצחק

אברהם ב"ר יצחק

ע"פ התקנה הוותיקה והמיושנת.

ביחוד אולם הפגיון

אם תיגדב: פ"א מה לבריו הקב"ה באלמו גוף ברוח
ואף ליתן נחם בכה ולומר נחם זקנתו גוף ברוח אפי."

(כה"ל ד"ר ז"ל)

ביבאר זה שלחם ג"כ אמתו ואלוהי וקלו

לפן (בבא בתרא דף ע"ג ז"ל) לר"ב

אמר רב יהודה אמר רב: כל מה לקראו הקב"ה בגמולו, זכר
 ונקבה בראש. ואף ליתן [נחל בריח וליתן נחל שקיתון] [
 זכר ונקבה בראש; ואולי נקקין זה לזה מחריבין זה כל העולם.
 מה שלפ הקב"ה? סורס זה הפ"ר והר"ג זה הנקבה, ומחריבין
 אצט"ב לבא; לנאמר (ישנה כ"ג, י"ז): "והר"ג את התנין וזלר בימי."
 ואף בהמות-בהרי-אף, זכר ונקבה בראש; ואולי נקקין זה לזה
 מחריבין זה כל העולם. מה שלפ הקב"ה? סורס זה הפ"ר וליתן
 זה הנקבה ולמחר לפדיקום אצט"ב לבא; לנאמר (ישנה כ"ג, י"ז): "הנה
 נא פחו במתניו אווון בלחייו בט"ו." הנה נא פחו במתניו זה
 זכר. "אווון בלחייו בט"ו" זו נקבה. - הר"ג נאוי איסרסיה לזכר
 וליתנה לנקבה? - דע"ס פ"ר. - איסרסיה איסרסיה? - זוי בעזת
 איסרסיה, ומחריבין וצדיק; זוי בעזת איסרסיה, כיון דט"ב (המ"ב ק"ב כ"ו):
 "ליתן זה יצרת לשחק בו", בהבי נקבה לזו זארה ארס"ו. - רבא נאוי
 למחר לנקבה? - פ"ר וליסרסיה אצ"ו, בלחי וליסרסיה לזו אצ"ו. -

לען

(בבא בתרא דף ע"ד ז"ל)

לילה

פיכא רל"ג:

"נחל בריח". הואו אונתן דבר וזקוף הואו פברוח. "עקלתון". אונתן נקבה
 שמקיף את כל העולם. "דבר ונקבה בריח". פברוח: נחל בריח ונחל
 עקלתון. "מחריבין את העולם". למהו לכן ולבאר הרבה גבולות למחריבין
 את העולם. "סוכס את העבר". למהו יזקק למהו דגים. או נחל דלמו למהו
 למהו צדד מואב. "למאמר: והנה את הרמון". סיפיה דבאוי קראו דיעקב ה'
 בחנהו הקלה הוא, [ומלאו טמא, יפרע] וטמא יפקא] קא דניל פני. והפי מלאו
 למה קראו יפקב ה' בחנהו הקלה את אונתן נחל בריח אצמד לבא כמולר חלה
 את אונתן נחל עקלתון לפני הרע את הרמון ואלו בים מלח נמי בריח ליה.
 "בהברי אולף". פסוק הואו בסני רהלים. קמאמר למסע: "כי יחיתו יחד
 בהמור בהברי אולף". את למ לבורה אולף הרים הפל נאם. "כחו במתנו".
 למהו הפיל צדד מינו. "ואונו בלרבי בטנא". למהו נלה מיניה, ואלו מיניה
 במה במנוב: "הנה נח בהמור ואלו שלמה עמק". "פרי נמי". גבי אונתן.
 "אילנות". אונתן נקבה ואמאי פרה? "דגים פריצי". ואלו מהני קבו לענו.
 פ"ג: את בעית אמאנו כוון פברוח אונתן זה יציר לשוק אבא. במזוכינין גאס
 ז"ל בלחה רביעית הקב"ה ילל ומלחק עם אונתן. "פכו נמי אמחה".
 אבהמה ונקבה ומה בצד אמחה ואלנות? —

לפן (בהוא בתבוא בל ע"ה ע"ה) זרה

"...ואף לאיתן נחל ברית לאיתן נחל עקלתון זכר אנקה בראש אבא".

בשם: "איתן", לפוא היציר היות גבול לבים, הבואה
זאת הצגים הקטנים והחלשים אנו, מפני חז"ל, בדרך גל ווליצה,
כל גולכה עצומה ודריצה, השואנת לבואה זאת הצמים הקטנים והחלשים
אנו. שאלם כל זה בלוי נק בדרך כולו, אבל בקרב אבימה מכנים חז"ל
בשם: "איתן" כל גולכה עצומה ודריצה, לפי זינך כחה הוא בים,
אחכה בעלת צי ארבע. אנה יבוא, ליל גולכה חזקת אצמא

אאלה בלבי הצנים הזבוכים הרבים לפן, המהבכים בטוון אבקה
אל ימים רבים, ארבע נקראת, בדרך גל ווליצה, בשם: "איתן-נחל-
ברית". "הוא איתן זכר אקול הוא כבית", כעיר"ל ז"ל. ויל זכר
לזונו חזקת כל-כך, מפני ליל לפן נק צי קטן אכן אל ים אמה,
און פנקראת בשם: "איתן-נחל-עקלתון", הווא איתן נקה, כעיר"ל ז"ל.

אנקה חלה אן הצפר, כנראה - אפיכ יפה זמר החכמ הראווי
אחמה-אלים זה יהא זה זמר רב: "ואתלי נעקין זה איה מחריקין
זאת כל הצואם", ר"ל: אתלי היו המחכמ הללו, שבאין גבול בים,
נעקין זו אלו אצלין אגדה זאת אצמא אמתמה אל זויקין באותנים
אנצונם, היו מחריקין את רוב הלל. "זה אלה בקב"ה - בני ליל
מחריקו האותנים הללו זאת הצואם? - ספרים זאת הצפר", ר"ל: הקב"ה

לפ (הבאו בתבוא דף ד"ד ז"ה) לרה

הטביע באמת המעטות הגדולות, הדואר הצניע הגדולים, זאת מידת
הגדולה, אפסו מסירה גפן ארוב במחמאותהן עם זולתיהן, זאת הגדולה
להצקק, ר"ל: אהתחבר ולבאו בהכרת עם המעטות הקטנות, הדואר
הצניע הקטנים, ואיך יבואו לעקוקה הן אדוקות - דבר שאינו לפי
מבאן כאלו. "אפסו זאת הנקבה", ר"ל: אעלמת זה הטביע הנקבה
האמת המעטות הקטנות, הדואר הצניע הקטנים, זאת מידת הנקבה
(ובהיות נחמדות הן כפולות), הונעת זולתן ארוב במחמאותהן
עם זולתיהן, יאפסוקק, ר"ל: יאפסוקק ויאפסוקק בהכרת עם המעטות
הגדולות הדואר הצניע הגדולים, הצינורות אפסוקק ואלא אפסוקק חזרות
אדוקות - מילים שאינו ראויים בכל יום. "ואתמה לעצמקנים
אעלמת אבאו", ר"ל: אפסוקק זה, להטביע הנקבה האמת זולתן
המעטות הקטנות, המעטות אפסוקק-נקבה", המנוח זולתן יאפסוקק
אפסוקק הגדולות המעטות אפסוקק-צב", מאין הנקבה, ר"ל: מקנים
זולתן העלם, ואיך נבחרת אן המעטות הונעת גפן. "הקיום" מכונה,
בדוק ולא וואיזה, בלש: "ואיזה", מאס להדגים המעטות מתקיימים כלתאחים
בזאת. אקיוון א המעטות הקטנות האלו, המעטות אפסוקק-נקבה, האו בלתי
הצניעיים אעלמת אבאו, ר"ל: אעלמת אבאו, בודת ביזות עליה לצבוקא,
בזאת-הנה אמת-העלם האחרונה, הודעה אנו בלש: "אמת-גוף-אמת",
המעטות הקטנות האלו, אהיו קופס-אפסוקק אהתחבר אהתחבר

לפן (בבוא בתרא דף ע"ג ז"ה) (להרה)

הגבולות ולמסות זה, אומנם, נתקיימו זוג השלש, גם כן אזו העצומה
 כוח למצוא ארמוק, אבספחנה על המלכות הגבולות לקחה חבל קאחמה
 ג'ג-אמג", ואז תעלנה במלחמה ההיו ואז תקאנה מצד. והן
 ידלה הק"ה סעודה לצדיקים, ר"ל: אכל ישראל, לנכראים: "צדיקים",
 כ"ל: "ודרך כולם צדיקים" (ושיה ס' כ"ו). והסעודה היוו השלחה

הגבולה שלמחו ישראל על ערפין א המלכות העצומה הקטנות
 האלו! קאחמה-ג'ג-אמג", כ"ל: "שלח צדיק כי חנה נקט" (תלמי נ"ו י"ו)
 וכ"ל: "יאכל גוים צדי" (באבדו כ"ג, ה' אכפולו הלאה ג'אמין ג"ב בזוה"ק
 סדר מלכות, באבדו הנשאים), לפי שרען הסעודה לישלה הפק"ה
 לצדיקים מאונתן אמלך הבר, "ראז הוא בקא כמד על מלכותו", ר"ל:
 לפי המלכות העצומה לרצו או לצו זה ישראל, תעלנה בנאפאים,
 וליכאל שלחו על ערפין איכסל אורף אימאנו על רוב שלום.

"ואף בהמות-בהרי-אולף זכר ונקבה בראש וכו'".
 כלם להשם: "אונתן", שהוא היציר והבאז היותם גבול להיט,
 ראז חז"ל על המלכות העצומה והעצומה, לעיקר כוחן הוא קים, כ"ל,
 כך השם: "בהמות-בהרי-אולף", שהוא היציר והבאז היותם גבול
 לביבשה, ראז חז"ל על המלכות העצומה והעצומה, לעיקר כוחן
 הוא ביבשה, ואפיכך יפה אמרו חז"ל, שאף המלכות האלו, זכר
 ונקבה בראש, א"ל כ"ל: יש מהן שהן חזקת ועצומה מאוב, אמלם זה

לפן (בבא בתרא דף ע"ג ד"ה) (לרב)

○ משלוח אבהוא-זכר; איז אן לאוין זעקא פל-כך, אמלט זי משלוח
 אבהוא-נקבה. "אזלאזי נעקין זו לזו אחריבון את כל הניח" הפירוש
 פלו כ"ל. "מה זשה הקב"ה? - סירס את הזכר", הפירוש פלו כ"ל;
 "וצינן את הנקבה" גמ פיון הפירוש פלו כ"ל גבי "אונן" לאמר: "אכר
 את הנקבה", אן בליני לאן, ור"ל: להקב"ה הטביע בלאת האמאכא
 המשלוח אבהוא-נקבה, את איבת הקריאה לאמר: את איבת הפעם,
 הווצת אונן לרב אלהינן אהמאכא, המשלוח אבהוא-זכר, גפני
 הטעם פ"ל. (מה ליקט גבי "אונן" את האלן: "אכר את הנקבה", וגבי

○ "בהוא-בהכרי-אלף": "וצינן את הנקבה", זודע"י להבונן בלאתהן
 את פיו, לר"ל: להקב"ה הטביע בלאת האמאכא הקטנות אהלאת זעקא
 בין אונן, למקד כאן הוא הים, אבין אונן, למקד כאן הוא ביבשה,
 את איבת הפעם? הטעם פלו: לפי שאן לטחולת האל אפלטא
 זכאה, למקד באונן אבהוא-זכר, לפיכך נזב יאב אונן
 גבי "אונן": "אכר את הנקבה", וגבי "בהוא": "וצינן את הנקבה"
 אכר ליאמר אהן באכרן). "אלמרה לרביקים לעתיד לבאו",
 הפירוש פלו כ"ל, ור"ל: בהקריאה, לאמר: בהפעם להטביע הקב"ה
 בלאת האמאכא, המשלוח אבהוא-נקבה, הווצת אונן לרב אלהינן

○ אהמאכא, המשלוח אבהוא-זכר, למקד פלו רביינה נבלאת אן האמאכא,
 המשלוח אבהוא-זכר. "מה למקד הקב"ה אקיוון בזלמ, הוא בלבו רביקים

לפן (בבא בתרא ב"ב ע"ג) ליהב

אמר לבא, והניחא הוא כ"ג גבי אונן, ו"ל: למטה לבא יחל
בקה" סודא לביקום, ה"ל: אכל שביחא לביקום לביקום גמ מן המלכות
המשלוח אבהא-נקבה, והסודא היו הלמה בגולה למחא שביחא
זא מלחין על המלכות הלא במלחמה-החלום המזכיר, היבואה בלש:
מלחמה-גן-אונן" כ"ל -

"המש נמי ליסכסיה לזכר וליצורה ונקבה" ? כל הקליות והמחלוקים
על גמרא, הני רב משם לבק כיוון להקלוא ולחילף לני משמח המוח
אבלסא, משם שביחא למדבר ה"לחין אבהא" מש. ולכיליה נכיה
כילוי מקלה על הקב"ה: מפני-מה חלה כק ולא באלן זוכר? זולאם,
באמר, הקליות הלא אונן זא הקב"ה, זולאם זא הוסמ התלמודי והמשל-
מלחין רב יהודה זוכר רב, אפיא פכי מקלה: מפני מה לא צייר
במשל גבי אונן, להקב"ה סיכס זא הזכר ולינין זא-הנקבה? וחילף:
"בנין פריצו", אבילי" ל"ל: "לאו מפני בהו צנין". הולכך, זולאם היה
מצייר במשלו להקב"ה צנין זא אונן נקבה, לאו היה משלו זולאם יפה.

"ואיחבד אונכסא"? ה"ל: מפני-מה לאו צייר במשלו לחילף, להקב"ה
סיכס זא אונן-נקבה" אכרם זא-הזכר? - "מלחא בנאקבתיא זדיף",
ה"ל: לחי מה להקב"ה כרם זא אונן נקבה, הלאו כק בלביא למחא זולאם
לביקום א"ל. הולכך, זולאם היה מצייר במשלו גבי אונן, להקב"ה סיכס
זא הנקבה וזכר זא-הזכר, ג"ב לאו היה משלו זולאם יפה, מפני שהלאו נכר

א) (באו בתו דל ד' ד' (לרפ

הסבד אההגון הילר, כנ"מאמו דנאקברמו דדניק" ^{אוי בעזות אומו:}
כיון דכמב: "אונתן זה יצרת לשחק בו", פירש"י ז"ל: "הג" או בעזות
אוממו כיון דכמב אונתן זה יצרת לשחק אכ"ו. כדזאמרינן במס' ע"ג:
בלשון רבינו ר' הקב"ה יאלב ומלחם עם אונתן, ^{ד"ל (3) הילכך, זואלי היה}
מצניח במלוא גבו "אונתן", לנקב"ה סיכס את הנקבה (ואסתמו היה
מלונרה בחינת בני לשחק בה!), כמא כן לנו היה מלוא עולה יפה,
מלמט לבהדי נקבה אלו זוארז אורצמו", לילאו נגד המוסר.

"כמו נמי אמרתי לנקבה"? ה"ל: הכו נמי גבו בהמות-הכרי-
אולף", מפני-מה לנו צניח במלוא, לנקב"ה הרג את הנקבה ואמה
לצדיקים א"ל? והלוי זומר: "מאממו דנאקברמו דדניק" — ב"אורמו
מאממו מאלי, בלכמו מאממו לנו מאלי", ה"ל: זואלי היה מצניח במלוא
גבו "בהמות-הכרי-אולף" לנקב"ה הרג את הנקבה ואמה לצדיקים א"ל,
כמו כן לנו היה מלוא עולה יפה, ^{אמיל-מילימ} ^{אמין} צניק לרזות
לפ"י פ"י מלוא יתאמו זה אל זה אלמו יהיו נגד הסבד אההגון הילר,
כדו למו יתן מקום אמבקרימט-איפנימ אהאולפ"ק בו אבמלואו.

זהו הרצון הפנימי הרפון, אפ"כ, בהמזמר העלי הנאפתי,
זולמט הרזות מן הכתובים הן רק למזק את העל ^{קב"ה} ^{אמה} זול
עלמט הכרימט אבמילומט. —

(יהלע ג"א) (יהלע ג"א)

הערה

לפן (בבא בתרא דף ז"ה ז"ה) לרבה

ואה לשמו שכתב, לפי ביאורו, זה מלפן לא המלכות החדשה
 בקטנה והבאת חזקה בלשון? או לא אמרו, להקב"ה ישו פניו זה המלכות
 החדשה הגדולה והחזקה וכן לא תפלוה בהמלחה הנכונה לא ילך-אמג"
 זה אולי; כי וזכאי הוא, שגם הן תפלוה ואלו תקוהו שיה, כמו שכתב
 (יחזקאל ל"א, כ"ב): "אִלְפִי־בְנֵי־אִמֹּר אֶבְרָם, אֶלְפִי־שִׁמְעֹן, אֶלְפִי־יִשְׂרָאֵל
 אֶלְפִי־בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶלְפִי־בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶלְפִי־בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶלְפִי־בְנֵי־יִשְׂרָאֵל
 אלו מפי שהמלכות הקטנה והבאת חזקה כרצו זה דבר שגמולו,
 שקדם-לכן הוא מלכות ומלכות זה עמון לרוב יחזקק להמלכות
 הגדולה והחזקה, וזכרו סכ פתח ונסתמו גם הן מלפן לקחת חבל
 במלחה אל-אמג". ופני המלחה הזאת לא תהיה, בשום זמן,
 מלחה-אמגן אלא עמון מפי בני ישראל, הכולם להחיל על
 עמום אחרים ולקחת את זרצותם מידם, לפי המלחה הזאת תהיה
 אחר שבת בני ישראל מלכות גאומם והמלכות באלף ובלוה, לפיכך
 התגדלו מלפני עמו. וזכאי הוא, שלא תהיה זה דגום להחיל על
 אנה עם מן העמים, ואולי זה הקטן והחלש לבהם. והוא המלחה הזאת
 תהיה מלחה-תורה גרידו לא פדום הגדולים והקטנים גם יחד, וקטנותם
 בהצלת עם ישראל, לזה לא פבר קב מלכות-גאומם והתעלה להם
 בארצו. אבל ישם וכל חכמי לה עמום לקחת חבל במלחה-אל-אמג" הם רק
 להחריב את מלך ישראל וללואו שאלו ולקוח קב, כמ"ל (יחזקאל ל"א, ז):

(*) הדרה על הדרה (א)

(באו בתבואה של ז"ה ז"ה)

אולם זהו פשוט: באמצעות הדרה מפורסם, להסדירה לטובת הקב"ה לצדיקים א"ל
 מהנה מלכות "א"ל-הב"ה"; והצדקה הדרגתית הוציא בלבוש יסודי בהסתגלותו לבי"ה ז"ה
 (סדר מלכות, במידת הנתיב). אולם ל"ל-הב"ה הוא צדק אמין ו"המלך לקב"ה",
 כך הוא סדר "א"ל-הב"ה". ואחרי שהצדקה מלאה לו (שם) את הסוד, לזמן הסדרה
 מלכות "א"ל-הב"ה", כמד הוא דקו כמד על אפולונו, נמצאו להסדרה הנהגה או המלכות
 המלכות והתקנה אלו או המלכות הקטנה והמלכות, והוא הדין אצל המלכות הנהגה?
 זאת נכון מאד להמלכות הנהגה לא פועל, אלא אצל אלהם הסדרה לצדיקים
 א"ל הנהגה מכל המלכות הדרגתית, המלכות עם הקטנה, כך ההבדל ביניהם הוא בדין
 הסדרה: לדרגת המלכות הנהגה, אשר לבלבדו יסודו של מלכות לא המלכות הקטנה

והתקנה במלכות-א"ל-הב"ה, שיקר הסדרה והלשונה יהיה זו מלכות לא המלכות
 הקטנה והמלכות, מלשון א"ל פועל זה גבול אצלם, שהיו נמצאת אצל מלכות המלכות
 המלכות והתקנה, אצלם, במלכות-א"ל-הב"ה, נמצאו אצלם א"ל אצלם להמלכות א"ל
 יסודו של מלכות א"ל-הב"ה; והנה הנהגה עם הסדרה והמלכות יהיה זו מלכות לא
 המלכות הדרגתית, המלכות והתקנה, מכל אלה אצלם המלכות הנהגה הנהגה
 והמלכות הקטנה והמלכות להמלכות אצלם הנהגה עם מלכות א"ל אצלם כן מלכות
 מכל "א"ל-הב"ה", המלכות מכל המלכות-הנהגה הנהגה - והמלכות הנהגה
 הנהגה הנהגה הנהגה, מלשון אצלם מסתובב וזהו א"ל הנהגה הנהגה הנהגה

אזכיר מלכות א"ל הנהגה. כ"ל, אצלם.
 (יהי אצלם אצלם)

ליהב

לפן (בבאו ברחו בל יד יד) (בבאו ברחו בל יד יד)

למארת המעניינת הישרים, שאין תחת נבט ה' הצופה הקבול, האותג
 אלה איפה להצטיק פיון את דברנו הניקרים, וזה אלון בקיבור:
 ".... אמר רבי יהודה: סלבת הצדיקים אצמד לבואו אלמח בלמחא, הה"ד:
 "למחא ענין וילמח". רב הלנו אמר מהפאו: "וילמחא כל חוסי בק אלמח ירנא"
 אמר רבי יצחק: הווי אבוי אומח אצמד לבואו. ותנו אמר רבי יאסי: "ין
 המלמח בעתבו מלמח ינו ברחלמח, אלו דבריס עמקיס ללו נגלו אודם
 מוים לתברו המלמח, אצמדנס אפלוה אצדיקים אצמד לבואו, ובו הווי
 הלמח אפאכילה אפוי, דאו הווי. אמר רבי יהודה ברבי יאסי: א"פ
 מו אונת אמח לור הבר, דממב: "כו בול הרוס ילמו או?" אמר רבי יאסי:
 אבו פמב: "במד הווי יפקד " ברחו הקלה אפגולה א לונת נמל
 ברמח איל לונת נמל עקלמחן אהרם אור הימין וולר בוס" הווי הפכו תלמח?
 אלאו רמח הלו דקאו רמח איל אפאלמח" זכ"ל. —

(יהולע גילד)

לפן (באו גרבוו בל ז"ה ז"ה) (לרה)

אצ"י לברכה זו עצה: בלשה רבנות הקב"ה ילבב ויחזק עם אונתו",
 אונת כבלטה ויל בה בלדונו אונת רצון פנינו נראה, לאו נחנא חג"ל אהלמה
 בה כפי רפסטיג אונת, כוונתו הינו כבלטה ופמלטה, אלאט לבק הינו דרבי
 של ח"ל רהלמה בוינו דבלה נפלוה וזכה, א"י קלטה, לבוודונו אונת אלאו
 מלל רהלמה חיבתה, וקנולת אונת דבלה ואחרת. אונת רכ"ל הינה למדת אבקנו
 ככה רחמנו והחוקר אהר"ה שמה כואבן ערמאונן ז"ל (הנלד בללו הסנדקוטי:
 "ל"ד הרב"ש") בספרו היקר "הערוך" אה אצ"ל רבה (ח"ו סדר אונת פ"ג אונת ר'
 וזה אלאו בקיטור: "באונתוה של אי רבונה אה דרבי של בלוי רהלמה רכ"ל,
 אלה כפולתם פולתים כדולט הוודעלה וכוונתו, אכלאו נלרונם מלויים כדולט
 אקנים אילת אלאט זה בקנינים בלוי רבה, יחזקו. לאו אה נכדוונת אה
 כפס כח קולט; וכל קנין רב"י לעינו בהלכה אצ"ל, הונו קנוי אהם
 אהלמות כקנין רב"י זה רהלמה בו ככל עקמ אינעונו בו חפ"ל זכ"ל. —

(יחלם גולד)

לפן (הבאו בתראו דף ז"ג ז"ה) ח"א

ואמר רבה בר רב הונא: זימנא חצאו הוה אנציתן בספינתא ומזינן הווא
זיפכראו דהוה קאי עד קרסוליה קאמו אריליה ברקניטאן ואמרינן ליה מינו
אבינן אמיתות אנקרי נפלין, נפק בת קלאו ואמר און: לאו תמותו להטו, צנפא
איה חציתו אבר נקרו פכאו פאו שבי שנין ולאו אטיאו אכרעטו, ולאו מלוא
דנפילי מינו, אלאו מלוא דרבימי מינו, אמר רב אולי: הוואו זינז לדי הוואו
דכתיב (מלכים ב'): "אזינז לדי זמדי!"

כל אבירי המבארים נאמו אמרוו הַמְפִיחַ אול גן נצול פצה, ואל כן לפה
אמר אדברניע אחרניע אקלם כי ההינו רברמו לאו הענה ולאו נכראה אלאו מלך המה
בפי רב"ה הידוד אמאל מלניע, אל כן נפאלו בדלמהס אל מי נכמוז פאלו הצב,
זה יאמר כי רברמו היוו מלך אל המרה הפתקה, וזה יאמר אל המרה המסורה,
זה יאמר כי היוו רומזת אל חמת הטקד, וזה יאמר ארזי זלוא אסתרי מלה,
אוק ההינו רברמו נאדזת כנף ואמלפוח מרופ מרופ אנקד כל המבארים ההם,
כאלו רבון זלוא עין הפקרת בסקריאו אמתי, אקס המבאיר האתרון אלז
המאמר כי המפתח אלז בינו הרבית אפרוח אלז אנצול הפאלה אלז רברמו
אסתמרת קמכו אלהמבון בה ובפא סקולומיה, אקד ברלניה, כי לאו זלוא היוו רברמו
אלזי רומיה דין רב"ה, ולאו זו היוו המטרה אלז ירה אלנה אלז חצוי חידתא -

אמנץ הַמְפִיחַ הזומת אל גן נצול פצה הוואו רב קיב רב אלז, כי קאמכו
"הוואו זינז לדי הוואו", פאדינעו כי רברמו הוואו רברמו מלך אלז רבא אלז

לפ (הקיא בתרין ז' ע"ג ז"ה) (להב)

- רב"ח המרובה הוא בן אלף אחידה, ואם נצטת אדמת מי הנוו ה'כרמא הנקראת
 האלון הנקראה הלם "ז'ז לז"י", או נק' אבטח ד'כ'ו ונ'צ'ו הוא פ'ז ד'ה המומר
 ה'ז. ז"ב חפ'ט, חקרה אד'טח ה'ט'כ הס'פ'י חפ'טו ת'א'ד'ת ה'ט'ב'ד א'ו'ו'י י'ק'ה
 ה' א'י'ב'י א'ו' ה'צ'ב'ר ה'ז'א'ת א'ל'ה י'ט'ל'ף א'י'ה ר'ב'ה"ל נ'פ'א'ו'ל'ת, א'פ'נ'ע פ'ח'א'ס נ'פ'ק'ח'ו ז'י'נ'י
 א'מ'צ'א'ת א'ת א'ל'ה א'נ'כ'י א'ב'ק'ל, א'כ'א'ב ז'ה ז'צ'א'ת : ה'צ'ב'ר ז'י'ז ז'י'נ'י ה'י'ו ה'צ'ב'ר ה'נ'פ'א'ת
 ה'נ'ק'ר'א'ת ה'א'ל'ן ר'א'י (Phoenicopterus roseus) א'ה'א'ל'ן ז'ר'פ'ת
 (Flamant) א'ה'א'ל'ן ר'א'ס'י'א (Amman) א'ה'א'ל'ן א'ה'א'ל'ן
 א'ל'פ'נ'ז פ'א'א'מ'י'נ'ג'ל'ו, א'פ'א ה'ל'א'ת ה'י'ז'ה ג'ר'י'נ'ע א' מ'כ'י'א ה'צ'ב'ר ה'ז'א'ת ה'א'ד'ו'ק'
 כ'א'ר'ב'ע א'נ'ש א'ה'ב'ה, א'מ'א'ד ה'ל'ב'יל ה'ח'פ'ט ה'א' ת'א'ד'ת ה'ט'ב'ד ה'כ'נ'ו'ת א'ו'ה'ה
 ה'א'ל'ן ז'ב'ר'י'ת ה'ל'ם א'ר'ב'י (ה'א'ל' א'ל'ה מ'כ'י'א א'ה'ב'י'ת מ'כ'י'א). א'ו'ל'ק ר'ב א'ל'ה
 א'ל'ה ח'כ'מ'ת א'ל'ה'י'ת ה'א'ב'ו א'ב'ל ה'ע'ט (ה'ט'ב'ד) נ'א'מ'ן ה'א'ו, ה'א'ו ה'א'ד'ו'ת'ו א'ת
 ה'ל'ם ה'ז'א'ת'י א'ל'ה א'ה'צ'ב'ר ה'ז'א'ת ה'ל'פ'ת ה'ק'ד'ש, ה'א'ו ה'א'ו "ז'י'ז לז"י". כ'י
 ז'י'ז נ'כ'ד'ל ה'א'ו ז'ע ז'י'ן, ז'ה'ר, נ'ג'ה, ז'ב'ה א'ל' א'ב'ד'א'ה, כ'י'ל ה'מ'כ'י'א'ת
 א'פ'נ'ע'ל'ב'ת ה'ה'ן נ'מ'צ'ו'ת ה'צ'ב'ר ה'ז'א'ת ה'א'ל'פ'ן נ'פ'א'ו א'מ'א'ד, א'כ'פ'י ז'ה ד'א'ה, ז'ל'ם ז'י'ז
 א'ל'א'ת ה'צ'ב'ר ה'ז'א'ת ה'כ'ל ה'א'ל'ו'ת' א'ל'ה ז'כ'ר'ו. - א'ח'ר'י א'ל'ה י'ד'ע'ו'ל' כ'ל ז'א'ת,
 א'ח'ר'י א'ל'ה ה'כ'ר'ו'ת'ו ל'ט ח'ב'ל ה'א'ל'ן ז'ב'ר'י'ת א'ה'צ'ב'ר ה'א'ז'ו, נ'ב'י'ו ה'ז'ה א'ת ד'ב'ר'י
 ה'ח'פ'ט ה'ט'ב'ד ה'ר'ז'ב'ס א'ל'ה ז'ה'ר א'ת ד'ב'ר'י ה'צ'ב'ר ה'ז'א'ת (כ'פ'י ה'ז'ב'ק'ת ה'א'ת
 ת'א'ד'ת ה'ט'ב'ד), ה'א'ו כ'ה ד'ב'ר'י'ו : "כ'ל י'מ'י ח'י'י א'ו א'ל'פ'ת א'ת ה'מ'ח'ז'ה ה'נ'פ'א'ו
 א'ל'ה ר'א'ת'ת ה'ז'א'ת'י א'ת י'א'ו'ה א'מ'צ'ו'ת'א'ה'ה ה'א'ר'ל' מ'צ'ב'י'ת. ז'ב'ר'י'ת א'נ'י'ס ח'ל'פ'ו א'פ'נ'י
-

לשון (הקו כחציו דף ע"ג ז"ל) לכה

○ אצבאותם, כי הימים נמי מהם, מאונות מזויפות ומלפחות זלפות מרדקות תלמי
לפי זמן כזני קצת הפניו. ואומנם כנגד נגיף מקסי היזן המלשטני, אמחוד חפצם.
כי האפדי המלך הנפלאו בא בחי סוף המזינס אגלר למד בחתך, הנב הוא
נפול באינו יצוד אומכנו פל זה נמלק. כנגד בני חיל אבולג מכאלו ילמד
מחוק למינס קן אול מהמבור האפדינס הזול, אול זולר הלמל נלקל קנולתם
הצמה והמודמה ונלדו אלל צבדינס נחמדינס אמכזה. אולפי צבדינס כולל יראו

○ זה פני מי מצולה, והמחוק הרב יתרה זמ המינס אפאמין כי הם נולדינס מחותמ
לכה פדדי הקצבות, אול זמ נקטו מניהם קצד הדינס יראו כי אולס
הדבר. כן למינס מחוקל יצוח האודס אהתקונן אל זמחול ח"י האפדי
מקרה, אכן מד המינו אול נפל זלנו כדמינס, אגמ חוקמ הסקד נמלבו
זלנו זרות אלל אומ כו, זה כלינס גבורות זלמינס למעל זולדד ינח
גל הינה והנמדי, וצוזורו יגדה מד למ כגל כו, בל מלל המל זמני
ימדוק אהפדי קצמות וצבד נולדו כו. מלל הפאלול הודו לופן בזורצות
הקרוכות זול ניס התכון, ואומנס בנגד אומדד היס הודו נמלנו הרה נולד
מילל קצמות צפון וקדמה מצחה כו, זה פי כול נמלוד האפדי מד ברמנו
במינס, ולמינס מחוקל ימל מלל זה החולל כו. פני הנכילה הפלניו גמ
ברומינס מחולות כולה אצוד אהבינס רדינס זולל זמלן זוללס אמדינס במלמדת

○ והגלו לפני הקרוינס קצמות גדולות אמחולת אלמנות האהבינס כו זכ"ל.
זמרי הדדינס והאומ הזולה נלכול אנדד זמ דברי חכמונו זל הדד סדר וקראו

לפן (בהזו בתריון דף ע"ג ז"ה) (לה)

○ (פירוש כ"ה): "זינו לזני מלך טהור הזנו פה"ד ידעת פל מלך רייט וזינו לזני
זמני, אמר ל' יהודה בר סימון בלחה להזנו פורס את כנפיו מטה גלגל
חמה" ל" כי כנפיו נחפזו בזני וזהו ובלא לברזים יפוט ומזהיריט במאד
ידע להזנו מטה את זהר הלוג בלברייט - . עתה נחפז כאל ונלאה
אל דברי המאמר לפנינו : רבה בר בר חנה יספר לנו כי פצט את האק
בזניה ופ' הקרה לפניו את הצפור הנפלאה מאד אשר כל החכמים והחוקרים
העלויים בטבוח בזה"ח נלאו לדעת את תבואתה את סקולומה, הזנו פינו
זינו לזני (כאלר הדיננו רב אג" -), והזנו עמדה עד קרסוליה באיט,

○ כשקרה הפל זה (כאלר טבנו דזה קלמ החכמ הטבוח ברזחט) ורזוליה
ברקיע". ל" ברוב השאור, כי לזאה זורוק וצקל אמזיה, כנו לכתבנו,
"ואמרינו את מיזו", ל" ברזומנו כי הצפור זמדת עד קרסוליה בוט
מזנו אמלפט כי יי אפסיט הט ואלו יעידו כק עד קרסוליו הצבור, וקצנו
אמית אוקרוי נפלין", גליצה דמלמזמו אמני אפי (כדק מולצה רב"ח
במקומה רביט) ו"ל כי הזנו חפן לרדת המימה לקרה ז"ע מחוט הנוט,
עט חפן לרדת במצולות יי החקרה זדור הצבור ההינו לקרי את נפא
(מלוקט) הלוהטת ולזופת אמלעך את מסיגי תבואתה ולפני סאני סקולומה -

○ - וזמז אננו דבר מאחרנו (כדומה ל' עטמה) (מגלה ל"ה) מנין למלמלען
בבר קול שמוח אוזניק מלמזנה דבר מאתריק לאמר -) קול קרינו ל"א תחית
פכאו!" ל" ל"א מלל למצאו את חקר הצפור הנפלאה הזזת, דנפלה ליה חזינונו

לפן (קבצו קמבזו דף ז"ג ז"ה) ערה

אבר נעריהכיוונו הוא עבר שנין ואו מטיוו אנוכיוונו "ר"ל כי אנו מודוני
 החכמים והחוקרים בתולדות הטבע, זמל ועד זה עבר שנין אנוכיוונו את סג
 הפנימה המסתובבת בסגולת העבודת הזאת, ואנו מצאו - ואליה "חזינו
 אבר נעריה" נאציה מאד, כי נר נקיוונו כל חכמי וקבן במקומות רבים
 בתולדות, כמו "אית נר אבר נר דיערקנו", ו"חזינו" הוא הכרזת התב
 והלמן אולי יתבאר לו האדם באמני האדמה, ופה הוא פניו אלל חכמן וקנו
 שנין אולי חפץ אודר החכמי והחוקר הטבעי ההוא לבואו עד חקר טבר
 העבודת ההיוו, ואנו כיוו עד הנה - אסקת העבודת היוו כי העבודת הזאת
 מתבטאת היוו אודר אהזרה אכל תלכד קפח, גם אלו תלכמן במקומות אולי
 בני אדם נולדים בהם, ארם אהמגט מחוקקת יצולח האדם להתבונן אהחיות
 מעד כולל כמד החוקר המילוי ברודפס, וזה הוא שיאמר "אנו אלמס דנפשו
 אנו", ר"ל אנו קולל כמד החקירה ואמק הסוד אולי לתבונת העבודת האנו
 או הליע לאת החכמי החוקר ההוא, פי באמת אנו תבדד החקירה א
 חזותיה יותר מאזלת כל עבודת אמיס, אלאו אלמס דרדיוי אנו", ר"ל להחקירה
 א אודותיה דאמת אמיס דרדיוי אולי אי אעלר ארדת אולימי וקבאו עד תבואם -

(ה"בית האוסף" קמא שולמאן)

לפן (בבו בתראו דל כ"ה ע"ה) אורה

מינו רבי אליעזר זוארי: עולם איזכסדרה הוא דומה, ארוח צפון

זינו מסוכת [מסוכת], אכלמה מעת לקן מזבית לפאנו, נכפס

אזלה למאה אן הרקיע. רבי יהושע זוארי: עולם לקבה הוא דומה,

ארוח צפון מסוכת [מסוכת], אכלמה מעת לקן מזבית לפאנו,

מקפת [מוזרת] אחרי הכיפה, לזואר (קהל י"ה): הולק זול דרום אסוק

זול צפון, הולק זול דרום - היום, אסוקה זול צפון - בילה, סוקה סוקה

הולק הכוח"ג זול פני מזרח ומערב, לפראוס מסבתן, אפראוס מהלכתן.

לפנין זול המזרח הנפלאו והקלה הנפתי זל פני יסודי חכמה התבונה

(אוסטראוואניצ); רמית אנפון אפניו פה מה לכתב ז"ל הכה החכם ר' נחמק"ל פאנו

בזר בייטהפן (זבער אלזנין), בה"צ"פ אהמגד" (לנה שלח מימינו ג'און 2 העק ג'און

א זואר "סימני תבונה בתאמ"ד" (זנה אלזנין):

"...למזרח מתאקת ר' אליעזר אר"י אט הדואס אסוק גרד צפון זול אלו (*"

צניק אנו אפקדיס דברי חז"ל הצריכים ביחוד (באראבין ז"ו ז"ו): ר' יאסי זוארי:

"אט אנו יודע ארבעה בריבוע לל עולם ארבעה כאין התקופה כיצד?"

(* "ב"ה כ"ה: אט הדואס דומה איזכסדרה זול דומה לקבה זיין ג'און 31, 32* מה לכתב החכם לדמו"ר, ולדבר תורה יסמא לי פאלט נבלאר זי"ה"ש. בכר התורה מינו כפול לזון מלכה אפראוס בדברי חז"ל אפואו אולעגט נכדיס אט פאלט דבריהם זינו אפון אפק (כי כגז אנו נאמיס יד אפראגיס בירר דו) ז"ל דק העלסט יארר אפתי" -

לפן (בבא בתרא דף כ"ב ז"ל) לרה

חמה יוצאת ביום זרחק ולקצת ביום זרחק זה הוא פני צפון (תקפת תמו).

חמה יוצאת ביום קצר ולקצת ביום קצר זה הוא פני דרום (תקפת סבת).

תקפת ניסן ותקפת תשרי חמה יוצאת בחצי מזרח ולקצת בחצי מערב,

לנאמר: "הואק זול דרום וסובב זול צפון", "הואק זול דרום" ביום, "סובב זול

צפון" בלילה; "סובב הואק הרוח" זולו פני מזרח לפני מערב פזאים מהלכת,

פזאים מסבתן. אמר רב מלרשינו איתניהו לפני כלי, דמתווא זול יצאה

חמה מזרח מקרן מזרחית צפונית ולקצה בקרן מזרחית צפונית, זול יצאה

חמה מקרן מזרחית דרונית ולקצה בקרן מזרחית דרונית. — אמר זה הוא

מאה בכורו: (א) בד' יוסי אמרו וסימני התקפות ומתקן אפוא כי חמה הלכת

בימא חמה ביום זרחק בפני צפון כולל הוא בזאת, אבוס הקצרים קצר דרום,

ומבוא רזניה זל זה מן הכתוב: "הואק זול דרום" ביום, "סובב זול צפון" בלילה, זונה

יחס יל אהיבת חמה ביום ובלילה איתנה הלנית לא חמה בתקפותיה המלכות?

(ב) זל תקפת ניסן ותשרי לחמה יוצאת בחצי מזרח ולקצת בחצי מערב

מבוא ארניה זל הכתוב: "סובב הואק הרוח" זולו פני מזרח לפני מערב, פזאים

מהלכת אפזאים מסבתן, אפוא רל" פזאים מהלכת ביום בימים זרחקים

(לחמה מסבת הרוח מן המזרח מערב לא הריקוד) אפזאים מסבתן בלילה

זרחקות (לחמה מסבת ארצדים בתחילת מזרח מערב ואונה מהלכת הרוח מהם)

זל אינו רק אלמנט רל" (קב"ה) אלא זל מקומו לחמה מסבת ארצדים רכוד

לפי (בבא בתרא דף כ"ה ז"ל) למה

ואינו מהלכה לאולם למת רגליו, ויקלה עליו מה כי נראה לסווא, למה
 פני מצח לפני מורה פדאמי מהלכת אפדאמי אסקבת" הוא מקבול
 לצורה מקופת ניסן ומקופת חלמי להחמה ולצורה בחצי מצח ולקפת
 בחצי מורה, ידן לני אלו לאו לניק מהלכת אסקבת פניויל רל" כי
 היומי והלילה בלמי מקופת אלו לון וא"כ עם הילוכה אסיבובה לא
 חמה לוח, ולא לניק פדאמי מהלכת אסקבת? והרש"ב"ו כח
 בדוכובין לם על דברי רל" בפ"י אסקבת" וז"ל: ארבינו ז"ל קרוי סביב,
 למה למעלה בלילה כמו לפניה למורה מזה, ונתן טעם לדבר לפי שבלילה
 אינה מהלכת אלא סובבת חוף לכיפה, ואין זה נכון, אלא כל למעלה
 החמה בדרכ נסיה נקרא הילוק וכל למעלה בולר ממורה למורה
 כמו במקופת ניסן ורגלי נקרא סיבוב. וא"כ נראה שהרש"ב"ו אין דעתו
 נוחה לפרש "סביבה" אלא לכיפה אלא בדעתו סביב הכדור, אבל כפי זאת
 קלה גם על הרש"ב"ו דפלטת האלן משאר דפדאמי מהלכת" קאי על פני
 מצח ומורה במקופת ניסן ורגלי און דכ"כ באותה מהן, ולדברי הרש"ב"ו
 מהלכת" קאי על הנטיה לדרום און לצפון? (ע) והלילה היתה חמה
 היינו: מה למסיים המורה לם: אורה ר' גלגליו ליתניהו לפני כלי דתניו
 מצחם לאו יצוה החמה בקרן מצרית לפאניה ולקצה בקרן מצרית לפאניה,
 ומצחם לאו יצוה החמה בקרן מצרית פראות ולקצה בקרן מצרית פראות;

לפן (הבאו התראו בל"ב) לרה

אזוי בדי ר' מלכטא בזה, אלא מה כוונה הבריתא האו האו ירצה ר' מלכטא

להכחיש את האות והמפורסם להאמר יש יציאה ולקנינה בכל האלמ?

אמען האו דד תכלית די בוזר וילוב כל הלימוד, זוקנימ אק קרימ

נדום עזב לאלה אתה ג' דולה מאב אלה דמורה פדדו רבום פוהם אהציע

א דברי חכמים בזה לאמר הבריתא זו להבין: "הואק זול דרום" -

ביום, וסובה אל צפון - בלילה, אונק יתכן זה להחמה הולכת או סובה

צפון בלילה, והוא יבוא כי בראו צפון און החמה מעדת למ כל, זולו

החמה יוצאת בזרח ונסה אל פדרום בקיר נסוי ודעת דד בזה אל

אדד אלמ שקדד אמה זה לאמר "סובה אל צפון בלילה" האו בלילה

הולכת החמה אלמית הישנים אל חק ים אוקיינוס אלמית החפלים אדד

אחזי כדור אלנו ואלו בצפון הדולם אלנו, כי אלו בן היינו ראוים גם

בלילה אלוך השמש בראו צפון? למלה זו מהינו החפם הישראלי ב" י"ב

אזאור לני אספרו. אלא הסיכ מקובה זו בטוב טדמ אדד בזארו:

לכאורה חז"ל "סובה אל צפון בלילה" הוא בחזי כדור למת פאר רגלינו כי

א חזי כדור אלנו הנסיה קוים האו תמיד לדראם, בין ביום הזרחונים

ובין ביום הקצרים, אבא קשר הלילה אדד השני נוסה תמיד לצפון אדד

צדקו דברי חז"ל בתכלית הצדק, אמה אל זה בל "נחמד אנדים" (ס' ק"ג)

זה ילוב נזה אמה ז"ל מה מאב דבריו מתקום לחסי. אלוזר אמה בוזר הטיב

לפן (בהו בתביו דף כ"ב ז"ב) לרהב

לבע"ב חז"ל יבדו והחליטו אמירת מצבות כבארית הארץ כי החמה

סובה או לפון האלה רק בחצי כבוד האחר, ואני מוסיף לומר: שבחמה

בחרו חז"ל לומר זה הנטיה לא יום אברום לפן "הואק" וזה ההואק האלה

או לפון "סובה" כי לפן "הואק" פיכאל האיה או מקום מפון זלר ההואק

ירצה להל"ט, ומה "סובה" באו לראו זה הואק האיה עצמו רק להל"ט

בבארית אחר, סובה סובה ההואק עד לבאו למקום הנרצה, אכן לוקק אחר

זה הנטייה פיאות אברום בחצי כבוד לפנו: "הואק" כי החמה האלה

לפי המפון אסובר כי יולבו רבו הלצו; אבל הסביבה האלה מצב לפון

זלר איננה נכונת לנו בצדק מזה, נקראו בצדק זה "סובה" כי או

הל"ט החמה בצדק אצלנו בבארית וכו' עד למלוא אמו סביבה זו

אפוא זה פני חצי כבוד לפנו, ז"ב, איסב זלריס זה הצדק בצדק המצדק

כאמר לפון עצם המפון היה ההואק זה המצדק אלא אסיבה מחויבת אפן

אפוא זה הצדק בצדק המצדק זה הארץ האקורבת. אפוא "נחמד אנצוים" למ

כמה בצדק אחר אפ"ס "סובה" אוי נכונה כאלו לכתבת. אלה כי ההואק

מקרב אנצו ברעלנו יותר הארץ, אבל הסובה אפ"ס אפוא כחוק מן הצדק

המסובה. (לפ"ס צהאק מגילון 2) "בצדק זה יפה אמרו א"כ, "סובה הואק הרוח"

אלו פני אחרת אפני אחרת פיאות מהלכת פיאות מסבתן באו: אם

החמה אקורבת פני אחרת ומצדק אפוא זה אברום בואו אן אפוא הנטייה

לפן (הבאו בתבואת ה' פה ז'ה) (ח'ה)

והפסק אומ' תמיד השאלה בפני דרום בחורף או אצל גבי בתקופת סבת
 וסמוך לה אפניה ואחריה יש בצרי דרום יום ואו אלה כאלו זמן זורק
 והפסק אמשלי בצרי הצפוני וסמוך או יש אלה זורכה אמה, בזמן פריחה
 ולקידה השאלה הראשית כסדר היומי. אצרה תבין מאד אישך זור השאלה
 שאלות שאלות אצרה זה השל" ציבורין: ה' יום, נאמן סיומי איזרה
 כמות השנים זה פי מהלך השאלה בזרחה תקופת השנה, והביוז אכזוה זור
 כפראם "הואק או דרום" ביום אהוד זה נטיה השאלה אצרי דרום כאלו יום

מימי שנה, וכן מסובה זור לפון "בילה", ואלניה יחד הואק וסובה הכוח,
 שארחה מוצרת יש לשאלה כאלו יום וכן כאלו שנה איזרה תקופתה. —

איצן שאר ר"י חמה ויצואת ביום זורק ולקידה ביום זורק זה
 פני לפון, ויצואת ביום קצרי ולקידה ביום קצרי זה פני דרום,
 דמשאר שליק יצואה ולקידה לפני לפון באורח אמות השוכנים אצל צרי
 הצפוני גם ביום זורק בתקופת מאז זור השאלה לקרן אצרה לפניה,
 לפיכך מאר ה' אשליחו זה זה אימיהו לפני כאלו כי אצולש או יצואה חמה
 בקרן אצרה לפניה ולקידה בקרן אצרה לפניה כי בהגיד השאלה לשל
 בתקופת מאז וסמוך לה הוא מאד יום אלוכנים שמה, ואויק לויק אור קצה

יצואה ולקידה? וכן הפסק ביום קצרי סמוך אצרי הצפוני או יצואה חמה
 אצולש בקרן אצרה צפונה בתקופת סבת וסמוך לה ולקידה בקרן אצרה צפונה

ה'צופה והמאגד' שבע שנים מומר סומנו תכונת בתלמוד מהנה ד' מתקנת האוי' ^{שמן} המלך מארון 2

לפן (בהיו הרביו בל כ"ב ע"ה) לורה

כי בחר הפיו במקום זה הוא כולו יום, באופן לדבריו למי בריותו אלו
 על ד' יוסי ואל ד' מלחמים צודקת, אך אמר חביו ואר חביו ואר פלטי
 ד' יוסי אמר ארץ הלוחמים חוק מצני הצפוני והפדואו אהם יש יצגורה
 ולקנינה ביום ארוך וקצר, ואל בריותו ד' מלחמים אמריה תאמר
 אלוחנים בארץ הפיו. — ככל בדבנמ הילול לפל החזקן הצה המלו
 במתאקת ד' אונדזכ אר נולד (ה"ב כ"ב :), וגם כזה אופרז אונ אהקבימ

הקדמה קטנה, נבחר אמרי כי הריאלנים דימו שרמח צפון הוא פני ארמ
 וכל וכל טאו-לחומר (יוגב כ"ו א'): "נאסה צפון אר תהו" - אומר

בדרך מליצה כי הלמ קיח רוח צפון תהו ארמ כבי לחמי יקמו יחבר
 אימח לפאו אלה, יאמרו או צמו אגדור פרצה רבוימת, אומרז אר
 כי מצפון מקלו כל צמד אמלמ רפרח הרצ (יקלס יוגב למ אורמה

פ"ו הלמ פד"ו). הוכון במליצה זו הוא: כי החמה נחמת ארן כל חי,
 ואי למרפמור כח זול מומרז או שגלה מצפוני חמה וזה הצפון הווימי,

דאר הנחמת ארל לזו במורה רפרח, וגם לרל הרצ יוי יקלר אמרז אר
 ד"ב מצפון רפרח הרצ. — ארן שרמ הדבר לבחרו הרואלנים במל

זה אן רוח צפון הוא: מפני לבקיע הלמל כל ללה אסוק אור צפון
 בחרי כדור למחמו אור היזו נחמת אריו כל שוכני אר, וזל כן נרמה

למון כולו הצפון ריק ונעזר; אן בקיע הלמל במחציתה הלוחית אז

לפן (בהמו בתרמו בל כ"ה ז"ה) חכה

אז קרן מזרחית צפונה, לאור היום הולכת ומסתברת בגובה הרקיע, ואז לפי
 חלק לאוכנים סמוך לקצה הצפוני רק חמה זורחת מהלכת בגובה, אנחה
 לאוכנים למ כולו זון מקום אליו ואם צרכי וצדק אנוסוף זורח בהו
 בזמן גישה - זה הזמן כן בקצה הצפוני הזמן למ ילוב כל כך והלמש
 מהלכת הליפולי אנחה כולו כוח זה מסופק ומסובה היטה - עתה נבין
 היטה דברי כ"ו אר"י בדרך זה: ר"ו זומר עולם דומה אנוכסדרה ורוח

צפון זינון מסופק, כומר היחלם דומה לדעה מקפת מלל רוחות להחמה
 הולכת מזרח דרום מזרח, ארוח צפון זינון מסופק כי כפי אלה זון

ארוח זה ממש איננו חמה, רק לאוכנים מזרח הזוהר, אכיוס
 פליטמו הזמן אבאו אלמש ברוח זה; אכן בתמונה השנתית בהקיד הלמש

לקרן מזרחית צפונה בתקופת תמוז, זוג ברוח זה חמה מרכבה
 מזלחה כי זון צל בא לאוכנים שמה, ואכן זומר ר"ו כשחגג החמה

לקרן מזרחית צפונה נכפפת אמירה, כומר בינוים זורכיום זון לאוכנים
 זה קרן מזרחית צפונה למ לקיחה, כי החמה תמיד סביב בגובה זורכים

זון למ ספק אפן בידה. כשקד הילוח וחלפת המזרח כדברי ל מלרלימו
 (זוכובין נ"ו) כמו לבזורנו. אכן זון לחמה למ מצבה לזמ הילוח ולחיה למ

האו חומר צ"ל. - ("הצופה" להמגיד" שנה שלישית מאמר "שיעור תבונה בתלמוד" משה רובינשטיין האוניברסיטה העברית בירושלים)
 זומר: עולם דומה לקובה [אופל צי גמילה ומה מלטה] ארוח צפון מסופק,

לפי (הבאו בתראו דל פה ית') למה

וכלמה מעתה ארוח מערבית לפנות חוצרת ונקפת אחרי כיפה" כי
כבד הארץ וציר העבאני ואתה נבאה בזאת אורה אוקף בעתו לב אמנה בלטר,

ורחב אמנה בזרצות היילא. וא"כ הפגד הלוא לקרן מערבית לפנות בין

בתורה פואת בין בתורה הלפנת, יש כיון היקף אחרי פיה אורה אטה מן

ציר העבאני ללוא הכיפה, כי אז חוצרת ונקפת אחרי. ואכן זואת הלפנים

אטה במקום פרח, נכונה אהם רוח לפון מסופק היטה, בזואן לה זולנדזר

כיון זה הלפנים סמוק לציר כד מלכיליו, אד יהאליז כיון זואת הדמים אמנה

כד יאסי, ליל למ לקינה זעאלו בקרן מערבית לפנות; זאו ר' זולנדזר כיון

אצולא" מהלך החמה אל רוחות, אד יהאליז אצולא הארצי, ואר זואר חבאו ואר

זואר חבאו ואו פלטי. כי דער חבאי ילכאל דער מולטבר נקינה וטלחה ותלמאת

חמה זולתם נעלו אוד אל כי טאנה ולפונה הינו באבם - להלוא אהבת תמיד

בעתו סביבות הארץ הכבדית, וכאו לתקנו לנו חל" בתורה יוצר: "אזורות

נתן סביבות אלזו", כואר הצוא מסובה באזוכ תמיד, וכן. האחדל באובו

בכל יוא תמיד מעלה ברזלית" אלן תמיד" אורה כי בכל זה וקד יש כבדא

הארץ במקום אילוח בקר וחיבול מעלה ברזלית פיבוצ. - אזין ללואל אז"כ

אבוצ זואו (פסחים לב) בלם חבאי ילכאל בילכה הלפת החמה אורה מן הקינד

ואבאי זול" זוארים אמנה מן הקרקע, זואר רבו נכזויים דברתם אבקרנו? כי יש אור

בפליטות, חבאי ילכאל זואר כן אסבר זואו הפאן זולר נבאה כן זואו זולכאו דהלפתו*

לפי (בהו בתראו פל כ"ה ז"ה) ח"ה

וכן נאמר אמרה למ כלמי חכמי ישראל מילתו בית זהו בזאת: "אלה קבוצ
 וצורת חזקין". אנתנו יבחנו כלמי ד' למדן בן יוחנני למור "אין אנו יודעין
 אם קבוצין הם בגלגל או לסיין בזויר או אמרפס הם הולכיים" (ה"כ פ"ו) -
 ואלולו כן, אלו מור רבי נכיוס בבדי חכמי זול"ה וצברין אנו לפי גרסת
 המורה בע"ק אמרפס"ו "הבו חכמי ישראל אמרפי זול"ה, אלו אפני ליבד
 חכמי ישראל לכן הוא, רק להוצרכו אפרויס הדבר תחילה אפני קוצי צד
 וארצויים בעיוי הלם אלא יתנו הלה רוחס אן השלח המורק בהאון. -

○ אצד כי אצתי אנו כחוק אור למע למתקן ד' למדן ורבנן (סוכה א' ז"ה)
 אם הסוכה צריכה ג' אנו ד' בפנור, תלוי בחינה זו למורנו אמרה, אפני
 להסוכה היו צורה צדיו דלמור שלם הזה, ואם הרוח הרביעית קתי מסוכת
 כבדיו ד' אלוידר אז די בלל בפנור, ואם רוח רביעית מסוכת כבדיו ד' יולד
 אז צריכה הסוכה ד' בפנור, ואנו קי"ו דדי בג' בפנור אפני לפי המור און
 החלה בנצד אפרויסם לחצי כדור אלנו אינו מסוכת בצפון כולר באנו. -

(ה'תש"ג "התורה" אגיון 24 העסק אגיון 7) "אמר הדברים החלה אם נפן לאלנו אפסק
 על פני חזרות המורניס על התלמוד והמדרש יולר תלמי רצוף אהבת חכמת

○ האיוריים ודנין תפורה באיורם למים ואורף; בהכרח נאדה כי הכל הולק און
 וקיס אחד, אציקר כוונתם ארפויס אורו למים בלם הלוא ואלהכיוצ כה המצות
 וכל החכמות התיצנות אן תת מלמדת קול התורה כדו אהאור לל יצונו

ה"צו"ה "המגיד" שנה שלישית מאת "סו"מני חפ"ה בתלמוד" מהרב ר' יחזקאל הלוי ^{גאון} המלך מגאון ז"ל

לפן (בבא בתרא דף כ"ה ע"ב) למה

ועה ואזלה נקראו כסדר ובתבנית החכמה אשר ארזיה בהר התורה, איכאן
לכאן השליחו בחוצות קולם עם קול ד' בכו לא כל אחד ואחד; פרט
באו במרכבה ופרט באו בקצרה, פרט הלשון כח בפנינו לא מילה אפ"ה
בדברי הבאי אומר דברה מלה כאלון בני אדם. וכאלו ידעו חכמי זולתו
אדואה רוב בני אדם, ופרט רגזו בקצרה אהגד זה היות העקבא איוון
החכם המבין אדואה אפיסק המיוון כל מיני סברות הצנינים כולה אלא מחלוקת
באלון לזכרה כי האחד מן החכמים העב"רסמים יתבאר בליטת ההגון והלני

בליטת החוקר והמקבל מאתו; ה"ל יאמרו כן א"ה בהפך, וזו ר' זולתו
יבבר בליטה זו א"ר יהושע בליטה אחרת לא החכמים (אין בינא אפ"ה ע"ה)
אע"פ יאמרו כל אדם אפי כחו זה הדבר אשר זהה, העב"ר אפי ג"ו והקטן
אפי קטנו ילמד חכם אוסיף לקח אריות אורחות אוראל המתאקת - אפ"ה
בברו באליצה אפ"ה אולט רוחני לשני זופל אהבנו אלא השוגגים, האבול
חארי, וקראו לו למי כלם העב"ר אולט בורף. ד"א זוט נתקן ה"ל אב"ה
(מג"ה י"ב), ה"ל סברו השלימים נקראו תולה ומח"כ הורף אב"ה סברו
אורף נקראו תולה ומח"כ שלימים, ומח"כ אורף שלימים אורף כמות נקראו.

וזה סודת אמה לומר סגם בא"ה מאיד א"ה אפי חכמי נקב לשלימים נקראו
תולה ומח"כ הורף. באר הדבר כי קודם הפך אודים לשלימים נקראו
תולה ומח"כ אלו אלו דברי א"ה כולל שג"ה בקיפ"ה אלו:

לפן (בהמ בתראו בל כ"ה ז"ה) חרבה

נחלקו באקו אום פטיצה הלוח לקרן גרדיות צפונית בתקופת מאז וואו בל הלוח?
 אזב סיום המומר למאמר "הואק זול דרום אסאב זול צפון" הואק זול דרום אמאל
 ביום, אסאב זול צפון אמאל באולה, סאב סאב הואק ברא זולו פני גלח
 אפני גרד לפדמיט אסקרטו אפדמיט מהלכתו אורה להמכוון כאו לפיכלה
 אולה. גמ אזה תלובה אמ"ע פי"ו להבין אכיל לבין ר"ו אבין ז' יהאלי
 סאבויט להלמט אונה לקדמ באולה אמטה מן הקרקע אהויכ אלוכני תהא
 המבלה, כי זום הפטיצה לקצה המודע, סאבמ הלמט לצבויט סבוב הזוחל
 אר"י, אר"י אוליצה נכפפת אמלה מן הקרקע; כי זום כן מה זה סאב זול

צפון אמאל באולה? אמהרל"ו הבינו פורול זוכר אהו כי ר"ו סאב פליטת
 זכאו נלחול פסחים צ"ב: להממה באולה אמלה מרקיע, אר יהאלי סאב פליטת
 זכאו זולמור להממה מהלכת אמטה ממך הקרקע אגמ זה דוחק כולל יבואו
 אהו אכן סאב יומב אכיל פליטתו אר"י אוליצה סאב נכפפת אמלה אר"י צפון
 לקריו אמלה (אזרד פוזל המודע) אר"י סאב חוזרת זולמורי כיפה כי פפה פליטת
 ביון כפול אנהה כאו היצד אכיפה (ע"ו י"ט) (נולד) אכן נקרוו ביון פנה
 הרבנוו בני המאכנים למומרים לפל שזולה וומב אמלה אר"י הרבנוו פנה

כוכבי לממ נכמה או כחול גלה ומלה אכלמזר הזובמ מלמ נכמה כחול חול
 זה מתקצר אנרד, דינו זכליון דוד פוזל המודע, זיון אהו, אפוסק זומה ר"י חוזרת
 אולמורי הכיפה כולל פורמלי אמלה. — —

אין (בהא בתרווה דף כ"ה ז"ל) (למה)

(*) הצורה : (הצורה זו לשיעור אחר לצד ס' א"ל"א"ן 4 האלק א"ל"א"ן 3)

הצורה "אפוא" שנה לשיעור א"ל"א"ן 26 האלק א"ל"א"ן 25 כאותה שנה

החכם הזה קוצרו מרוב זמור באופן אחר; באופן ליהיו דבריהם על חכמי ישראל

באותה ארבעה דבריהם כי זה א"ל"א"ן א"ל"א"ן א"ל"א"ן א"ל"א"ן א"ל"א"ן א"ל"א"ן

מה שהבאת אמה כי אמה אן הרקיע הוא לצד הדואם שהמה נאכה א"ל

כיצד, ואמה אן הרקיע" הוא לצד א"ל"א"ן (דניו פ"א הצדה) א"ל"א"ן א"ל"א"ן

חכמי ישראל שהיה בהכרח המוצד המה א"ל"א"ן א"ל"א"ן א"ל"א"ן א"ל"א"ן

ואו רצו חכמי ישראל אפוא כי הולכה אמה אן הרקיע כי המכון הזה פ"א

מה שהבאת אמה א"ל"א"ן א"ל"א"ן א"ל"א"ן א"ל"א"ן א"ל"א"ן א"ל"א"ן

מה הרקיע א"ל"א"ן א"ל"א"ן א"ל"א"ן א"ל"א"ן א"ל"א"ן א"ל"א"ן

הולכה אמה אן הרקיע כ"א"ל"א"ן א"ל"א"ן א"ל"א"ן א"ל"א"ן א"ל"א"ן

הוא דרך נטייה לצד א"ל"א"ן כן אמה א"ל"א"ן א"ל"א"ן א"ל"א"ן

א"ל"א"ן א"ל"א"ן א"ל"א"ן א"ל"א"ן א"ל"א"ן א"ל"א"ן א"ל"א"ן

בא וזה א"ל"א"ן א"ל"א"ן א"ל"א"ן א"ל"א"ן א"ל"א"ן א"ל"א"ן

(המקרה)

במאמר מוסלמי והגיוני

לא הימנעה הנפלאה: (ב"ב א"טא)

"רבו פרח אורצרות".

מיני תולד גולד

(בבזו בתבזו דלף ה' ע"ו)

רבי פתח זולצראת בשני בצוקות. אמר: יפנסו בעלי-מקראו,
בעלי-מלנה, בעלי-גמראו, בעלי-הלכה, בעלי-הגדה, זבא
עמי-הזרף אל יפנסו! א דחק ל' יונתן בן-עמרם אנפוס.
א"ל: "רבי, פכנסני" א"ל: "קרוי" א"ל: "לאו" - "לניתי"?
א"ל: "לאו" - "א"פ, באה זופכנסק" א"ל: "פכנסני בבא
אבזרה" - פכנסיה. בתר דנפק, יתב רבי וקו מצטער
אומר: "אולי לי, לנתי פתי לעמי-הזרף" אומר לפניו
ל' שמעון בר רבי: "לאו יונתן בן-עמרם תאמבק האו, למינו
כרצה לניפנא מבלא תרה מינו" בקו או לבת.
אמר רבי: "יפנסו הכא"!

אל פאגדה הנפלאה והאמינה, הנאכחית, הצרני
בצדק, זמי פיקר, פמאני והמלכיל, המוקני ארמיס רבנן, מה"ר
אליעזר גאולד, נ' זא הבהצרה פזולה:

(ז) זא הורה לני-בצורה, והצניס, בון תאמיז-חכמים אבן עמי-
הזרף, הו זא פויס ברצה, מפני-מה פכניז רבי: "זבא עמי-הזרף אל יפנסו"?
גאז הקלמ רבי זא אבא לעזב זולתם אגוד ברצה, והלו "ורחמו אל כל מזליו"
כתיב?! (ב) אמה היה לו ארבו לשווא: "לניתי"? זא כבר האג תלובה
שאלת על: "קרוי"? והלו זא פנלאו לזו קראו, זא זמתי כמה וכמה לאו לניתי?

(בהיא בתרבו דל א ח' ז"ו)

אמר רבי נחמן לומר לומר: "קריית" "לויית" "אפני-מה הפסיק? היה
או הפסיק את לומר! (א) וצדקו ופניו זה רבי יונתן בן-אמר
ארכיזה, מה סיבא. הוא, כרכזה, היה אולי מצאין קצת אמת, לפי-כוח
אואב, ואם רצה יתקנת מבוא-התורה. זהו אפני-מה לזו קיים את הכתוב
בתורה: "מפני-לך רחוק" "אפני-מה פניו זה אומר את המה? און
לפי צדקו פתח על רבי יונתן בן-אמר לפי שיש להטות את רבו!
אפני-מה כימה את רבו פתח? (ב) אפני-מה לומר רבו: "מה אפני-מה?"
הוא היה לו לומר בסגנון זה: "אפני-מה אפני-מה?" און: "אין" און "היזק
אפני-מה", אם תהי אזה גרועה, לזו קריית וזו לויית? הלואה:
"מה", און בקמה, כי באמת היה לו רבו מה אפני-מה, הוא צדק לומר
אמר את זה! (ג) ואחר לפני-מה, אולי לזו אפני-מה
אפני-מה וזכה וזכה, אפני-מה בלתי רבו אחר פתח פתח, עד
לפני-מה קל אונה אלו אומר: "און לו, לזו פתח אפני-מה?" אפני-מה
הנה היה לו רבו מה, לפני-מה אפני-מה אפני-מה אפני-מה, אפני-מה
לזו? אפני-מה, אפני-מה, "און לו" אפני-מה? (ד) אפני-מה אפני-מה
פתח ברוב פתח, לפני-מה בלתי, פתח, אפני-מה אפני-מה אפני-מה
אפני-מה אפני-מה, אפני-מה אפני-מה - אפני-מה אפני-מה אפני-מה
הנה אפני-מה, אפני-מה, כי "אפני-מה", אפני-מה, "אפני-מה אפני-מה" אפני-מה
אפני-מה אפני-מה - אפני-מה אפני-מה אפני-מה אפני-מה אפני-מה

(בבין בתבין בל ה' ה')

כ-כק אומר: "פכנסני ככבא אכזרה" - פרנסיה ! (ז' זה ז' ז')

חוב ר' יונתן בן-זמרט אפנה אל רבי בצבר ויחיהו אכסמא, הלזה לרבי

ככריז בקיבאל, שמוצבאנו פתוחים יהיו רק בלבנו האומרים - באי-התביסין

לביאמה - ואן בלבנו עמי-הזרין? ככל אלפן, מה הם קראו והחצלה, לקב

ר' יונתן בן-זמרט אכלע מן אעלהו זר אעלהו? ! כזה אפלו - ר' יונתן בן-זמרט-

היה יכול לקב אכלע אר-חמ. חקן מן התמחוי אן מקאר-החצקה אל-תקב,

פלו אונז אעצו אר-הצחק פקצרה הצואר, אלס אר-פצונו אצחק אכרובה

אקלה, עד אפצו אפפנצ יפני רבי בואלן כל-כק אערה אהצעה אר

אעצו בלורה אר-צמ ככבא אצמ הצלכה !!! מה היה לו ארבי יונתן בן-

זמרט אר-רזה אר ככב? האו בצבר האו, אככל זואר האו אענינו כואול,

לרבי יונתן בן-זמרט נתן אר-התבין איואלן הלני, הוציאה, לקב פסי-קר

זרבי, ואן אהתפכנס הצחק-כבא מקאר-החצקה אן מן התמחוי ! אככל,

כ' אעלי ר' יונתן בן-זמרט אמתאלונו: קראו אר אעצו חכמה אר-הזרין,

אפצונו, אלס קראו אר-אקב - פ' אלה זכאנים, כואולו האו התבין אהתאצף

כרבי אקיהל בן ! אכפן, פ' איתו אלעו אצמ רביןו הקבאל, אכואנים

כאעלי-התבליים הצלמס רן אצרכ למאק ! (ה' ארבינו הקבאל, מה היה,

לפני-התמחוי אר הכיר אר-תאניבו הוצרין הזה, תאניב-חכס וקואור, אר-לאתנו

כרבי אפנהו אכבא-התלכה? רבי יונתן בן-זמרט זר, האו אלס-ספק, אלה אהיה

מן אעמי לקב אדאלונו אל רבי, התפלל אר-ג' פאנים רבאר, - אצמ כן האו,

(בבאו בתרזו דף ה ז"א)

מה היה לו לרבינו הקדוש, לעבולו בלשון הפחק והחיל, התייבך לתאגידו
הקדוש הזה? עכ"ל פינך והצח לא זוחי היקר אליהם - ה' יהיה בעדו!
ועבולו מנסה את כוחי, כפי הלשון הפורה להבין דברי חכמים
ומיבארם, לבאר את המעשה הנפלאה והמאגיפה הנאכחית ואיילב את
כל הפעולות הנ"ל, והוא:

" רבי פתח אולצרות. " אדע"י שאמר: "אולצרות" סגס, הפיכוא
הוא: האולצרות הפכטייט שלו; שולמתי היו האולצרות לא הקהלה, אלו היתה
לרבי הצבוא להקדוה בין תלמידי-חכמים ובין עמי-האורף, ואלו היה מכריז:
"אבל עמי-האורף את יפנסו!"

" שאמר: "יפנסו. בראי-מקרו, בעלי-מלנה" וכו' "אבל עמי-האורף את
יפנסו!" ! בלאו אט ספק הרגש לא חמה היה מקלם אולצ רבי הטיב,
ואו היה, ח"ו, מכריז כל-כך, אע"פ את הצניע, עמי-האורף, אלוה ברעב,
חיליה. זאת לא זאת! הפי קראו לאו: "רבינו הקדוש?" זוק הצניע
הוא פק: "מה היה בישראל, לאלו עמי אע"פ היתה קהלה אזורת
עם "עבאי-צבקה" אע"פ "עבאי-תמאו". "עבאי-צבקה" הוא מקום כסף וכל זולתי
העיר ומכניסם אולמו לקופת-הצבקה לא הקהלה; "עבאי-תמאו" הוא מקום
כל מיני תבלין ומכניסם זולמו זול קולות גדולות. והיו עניינים כאלה,
שהיו מפרנסים מן "התמאו". א"כ, איננו, אלו הקלמו רבי את לבו מעמי-האורף כלל,
כי יודע הטיב, שגם זולמו ישם עבאי-צבקה "עבאי-תמאו", הדומים לעניינים,

(בבא בתרא דף ה' ע"א)

הבבא בתרא דף ה' ע"א, בבא בתרא דף ה' ע"א - האר"י;
והבבא בתרא דף ה' ע"א, בבא בתרא דף ה' ע"א - האר"י;
אזת אולצרותא הנכסית ש"ו, כפי אפרנס וזת תלמידי-הנכסית בדרך-כבוד,
ללא יצטרכו למצוא בלילה ואחכאזת זת ה"ה לזמן אצל פתחי גבאי-הצבקה.

"בחוק רבי יונתן בן-עזריא ארנס" א"ו. מה למצוא ר' יונתן בן-עזריא

אפ"ה אז רבי בבא ארנסיתא, בלילה לרבי הכיניז בתיבא: "ואבא עמי-הואר"י
אז יפנסו", וזו בחר אפ"ה זז גבאי-הצבקה והתקנים בדרך כבוד
וקאמר הצבקה אפ"ה רבי ביוסף כ"כ יצא והצבקה אז ע"ה

בלילה אזת ע"ה חכא וזת הוצאה, - אב"ה, כל ע"ה ר' יונתן בן-עזריא ארנסיתא:
קב"ו אז ע"ה חכא על עמי-הואר"י, והוצאתא, ללא קראו וזו שנה, - ארנס"י
לכל אלה מראים, כיוצא ה"ה ה"ה י"ו ארנסיתא רבי וזת ב"ו, אב"ה כל ליתא
אלעז ע"ה רבינו הקדוש נכסית כמעט התלמידי העליונים רק למצוא צדקה, כל זה
נראה כן רק אן ההלכה הראשונה; אבל למצוא התבוננות צדקה בכל הוסיף
במצבה הנכסית, אז נמצאו בה למע זכות. וזו ע"ה ר' יונתן בן-עזריא
למע בבא ארנסיתא רבי וזת ב"ו, ח"ו, רק ע"ה זזת ברצונא גמורה.

ארנס"י למצוא נכסית זכות מוצא, פלוגתא היתה סבה ארנסיתא. והצתן ה"ה ב"ו:
בהוצא רבי יונתן בן-עזריא, לרבי פתא אולצרותא והכניז: יפנסו בתי-אנקת
בתי-אלע"ו א"ו, וזת עמי-הואר"י זז יפנסו, וה"ה - ר' יונתן בן-עזריא - היה צריך אז
ג"כ ארנסיה, אבל לזו רצה ארנסיתא אפ"ה כתיבא-חכמ, אלעז ללא רצה

(הבאו בתראו דל א ח י"ו)

אינאן אפוא התרה, בהכרח התחיל אדם-הוא. באומר, הורה
 לו הברכה אפוא זה הקלה ואלקל מגבוי-הצדקה אפרנסו מקופת-הצדקה,
 כאלו ההאונים אדם-הוא. אבל הוא יבד זה הוא הורה על התנהגותם
 על פגמים אפקידיהם, ואלקל-הצדקה, המביאים בזיוני-באז, מאחלה אמה,
 על הצניע, הבאים אלקל פרנסה, ואז רצה להתפרנס אדם. אע"פ זאת יבד,
 אלו רק הוא אדם נחמד או להתפרנס אדם פגמים מקופת-הצדקה, אלו אדם
 הורה אדם, ואדם"י אדם אדם-הוא, אלו נחמד אדם להתפרנס מקופת-הצדקה
 על הקלה. ואז יבד, חלה באו, פנה האני-חכמים נסגרים ולפי בין
 הצניע, אע"פ הם אונס רוצים אינאן אפוא-התרה באו, אע"פ אדם
 אלו נחמד אפוא זה אגבוי-הצדקה אפקידיהם, המביאים בזיוני-באז על הצניע הבאים
 אלקל פרנסה. אדם יבד זה רבו, רבו אפוא פגמים-חכמים אונס ופולס, אע"פ
 אונס רוצים אינאן אפוא-התרה; ואפוא אפוא פגמים-הוא אע"פ אונס ופולס,
 כי רבו פגמים אפוא: "אבל אדם-הוא זה יפנסו". א"כ, אינאן, רבו סגור
 צפוייה אהצניע הורה, כי נכחו אפוא חרפת-היה הם אנשים אדם!
 אפוא לא יבד בזיוני ה' יונק בן-אדם בל, מה רבו פגמים ואמר: "אבל
 אדם-הוא זה יפנסו". ואדם"י ארבו יונק בן-אדם אלו רצה להתנהג
 ארבו פגמים ואמר לו אפוא, לפגמו זה אונס יבד בזיוני, פגם אלו אפוא
 אפוא, בל אלו אפוא רצה, ארבו יבדל זה המגירה הקלה הזאת, אע"פ
 זה אדם-הוא. אפוא "אמר ה' יונק בן-אדם אפוא", פגם אפוא אפוא

(בבוא בתרבו דף א' ע"ו)

אברהם רבי ואגב ארמונו לו, לכרואו: "ואבא עמי-הוארף זול יפנסו" יאנו ילר
 בדניו, אר"ג יפא זלו, פגבסל זול כרואו זה, וכמו לכה כן בזאת לבסוף,
 וכמו ליבואר להלן. ומה שיארו חג"ל באיניצטס: "בחק-אנכנס", וזו זוארו
 פלס: "נכנס ר' יונתן בן-עזרא", דבר זה יאבן הוסב ער"י הנחמנו הנ"ל,
 כי ר' יונתן בן-עזרא בהכרח המעבד ארמ-הוארף. והכי הצעניט, לבואו זול
 רבי לבקש אמנו פרנסה, הו, לפני כרואו, כואט בני-תורה: באיני-מקרו, באיני-אלנה,
 באיני-מקרו, באיני-הלפה, באיני-העדה. ואובזונ הו ניכריט, לבט לאיני-חכמים:
 זוט על ידו החולקו דרבנן, להו אבאלט, זוט על-ידי זה, להו מלוחחניט זה עט זה

בדברי תורה, כפרק לאיני-חכמים, האדבאניט אבאלבק אחא. ר' יונתן
 בן-עזרא, שפרתפס ארמ-הוארף, פלכרבה אפנסו זול רבי לבקש אמנו
 פרנסה, בקשו מליזוכי-הלכה אדבאו (מיון "מליזוכי-הלכה"?-רבנן!) ו
 כי זוארו: מה לו, ארמ-הוארף פזה, לבאו בין לאיני-חכמים? מפני-מה
 הונו זאבד על אג"ת רבי? והלזו רבי הכריז בפיהו זואר: "ואבא עמי-הוארף
 זול יפנסו". זול הונו-ר' יונתן בן-עזרא-הוארף וזגז זול מלוחח
 כואו, "בחק-אנכנס"!

"זואר לו: רבי פרנסני"!
 "א"ל: קריית" ? זול: "לזו" - פלניט" ? זול:

"לזו" מה לרבי לזולו אר: "פלניט" ? זוט פבר הלע תלובה לזולת על:

"קריית" ? לזוט הנשוא לזו פקרו, צופא"ל לזול לנה, - הלזולה הזאת

(בבוא בתבוא בל ח ז"ו)

תמיטת היטב, ע"י מה שזמרו חז"ל (בבוא מצמחו ל"ג, ז"ו), וגם לאנש :

"תן רבנן : הצאסקים במקראו-גיבה אוניק מיבה ; בולנה-ויבה ונאלין
 מינה לב ; בתלמוד-זון לק מיבה גדולה גזו" אלו (ז"ל). א"כ ,
 אינלו, ירבן מולד , כי רבי חלב , למוד"י להצני ידה , תרבה לפניו , לא
 קרא , שאז פרו מפני ליבד , כי הצסק במקראו הוא "מיבה אוניק מיבה"

אומד"י ירבן מולד לילנה , מאחר להצסק במלנה הוא "מיבה ,
 ונאלין מינה לב" , לפיכך ליולו עוב : לונת" ? ומה צרכו הפסיק
 ואלו הולקן אלולו : "אמר גמרא" ? "אמר הגדה" ? או קלה בלו ,

כי זניק יבלי לאמר גמרא , זמר אזו לנה מילנה ? והלו "תלמוד זון לק
 מיבה גדולה גזו" , אביל כלי" זל : "שהוא לתי לב להקן סמולט סמאי המלח
 מה הם , אבללמם סמולט זל זל , יבן לרבן ליהו ליבן קינול , וזו אביל

בבני המאנים הולקנים בבב , אנולו היו מני פלון חכמ הלו" ז"ל . ז"כ ,
 אינלו , זניק יבלי רבי , להצני הבה , ליולו לנה מילנה , אמר גמרא ? זניק
 ימליק רבי אלולו עוב , זמר אמר הגדה , זמר בכר הליק לו , לאו קרא מקרא ?

והלו פל הולקול הן ברליל לונול , הקולול זל יסודי המקראול , לפיכך
 הפסיק רבי זמר בבניו ולו המליקן אלולו זל . ומה צרכו יונתן בן-זמר
 פיל לרבי והלויים זמר הולד זל : "גדבר לילך תרבך" , - לולו זמר ,

זמד"י להלקפה הולקול נכולו לצבקר מולד , לאחר לונולו הו
 פיל , זניק לולו בלו , כי חזל עבמ זמר , לעדמיס רליונס לילך , חלו :

(בבאו בתראו בל ה' ע"ו)

ופני השלום כעין לערעל את השלום: מפני-מה זמר הקב"ה לזכרה
 (בראשית י"ח, י"ג): "מה זה לבקש לך לזמר הלא זמנים אלה זמני
 זקנתי"? ואלו לך זמרה: "זמנתי זקן"? ואזכרו: "ליקח הכהן
 מפני השלום" (ז' חל"ט) למען אתה; וז' במדבר בראשית רבה פ' א"ח; וגמ'
 בבאו מצידאו פ"ג, ע"א); וגם את השלום: מפני-מה זמר אלה לפרעה:
 "כחצות", והלאו הקב"ה זמר אלה: "כחצות"? תכלה חז"ל (קמ"ב פ' ע"א):
 "בזמר מר: לארץ ארץ ארץ: ארץ יבשה" שמו תתקבץ! ותפוז! הרי
 לארץ יבשה, הלאו הוא לארץ יבשה". אכן זמר זה יתקבץ (זמר ארץ)

(בבאו מצידאו פ"ג, ע"א): "הפני תלת מילי עבדי רבן בולני קדבאריהו:
 במסכת, בפרקין, באולפנינו". אפי' חל"ט ז'ל: במסכת. יש בידך מסכת פלוגי
 ספורה בקרסו או לאו, ואז"ל לספורה היו או, יזמר לאו, ואז"ל ע"א היו ע"ל
 והמהל"א טב: "הפני תלת מילי כ"א. פי' חל"ט: יש בידך כ"א זבל מדברי החזק
 וכו' אפי' עבדי רבן בולני במסכת" ע"א"ל "ארץ ארץ ארץ יבשה
 פ' תתקבץ" ע"ל. אבא אמר לנו לפיכך מרחק אמנו? והלאו מקאמו
 א"כ: מה: לאמר ה' למען בר רבי ארבו: "לאו יאנן בן-עמרם תאנן
 בלוי, למען כולל אינהוא מב"ב תורה מוח"ל, ורבי קבל את דבריו בארבעה
 ואלו התקבצו לאמר: מפני-מה ב"ח לי אריות זמר פ"א י"א וצ"ל: וצ"ל
 לקר תחוק", ומעט למען ארץ זה בארץ, כלפינו היה אריות זמר הווא
 ואלו צדק ע"ל: מדבר לקר תחוק" פ"א. —

(בביתו בתרין ב' ה' ז"ל)

○ - "א"כ, במה אכרנסק?" מבתי בני זולה אין לעולם, לפניהם לא חתבה
 על בני, עמי-הזר, עמי בלב, והוא הוא אצלו או ארמם עלי, כי אם היה
 טוב איש אפילו לעצמו אפילו אגוד ברע; זה לא יתכן כלל אפילו. והוא
 בבית הווי, כי אין באבין אמזאגה! ואילו באלה בני היתה: א"כ - זום
 זון קחיג וזון קחיג - "במה אכרנסק?" ה"ל: איננו זכור, יש לך לאכרנסק
 אאווערונג הפרטיים שלי, לאווערונג כן אכרנסק את תלמידי-החכמים?
 אפילו: "במה" כיון משאזו כאלה: "במה" לומר זבחהם זביון ז"ה, והקד"ה
 (בראשית ט"ו, ה'): "במה זבד בני זכרונה?" והוא זומר: "אין זבד?" כי

○ כולנו היתה: איננו זכור רהיה להם ליתקיימו בה? אומר או הקד"ה: "קחיג
 אי צדקה משלש" אג" ה"ל: בזכור הקרבנות, (ז"ל בר"ג). אכן הוא פיהל
 המה: "במה" גם כיון: איננו זכור יש לך, לאכרנסק אאווערונג הפרטיים
 שלי? כומר: אין את גבאי-העסקה, והם בלוציו, או יצחק וזון יתרו
 אן אגוד ברע, חולה, כי הם יכנסו זומר מקפת-העסקה!
 א"ל: "כרנסקי כלה אכרנסק!" בבתי הפנדה הויה, המצדדים

○ זה כל בית-אש-רדינה זה היטה, הווי ר' יוצא בן-זמר את ממזגו
 המרה והנאכרה נגד כול! הדיקראן, לעזיק בהם רבי, להצויים, עמי-הזר,
 בני אדם להתרנס מקפת-העסקה לל הפילה, אווערונג הפרטיים שלו והוא
 מקבלים אווערונג כן לתלמידי-חכמים. הוא - ר' יוצא בן-זמר - הווי
 אפילו להצויים, לעזיק בהם רבי, משלם ליד את הווי המרה, לעזוי-העסקה

(בבא בתרא דף א' ע"א)

אפקידיהם אולמיהם דרבם כו', אבאבאבא, בימינו, אהבט בדוני-קוז אר
בדנייט אהאבואניט, בבאונט אלוהט זקק מהט פרנסה, אולמט זולת ארמונט
אכנאט אהכט-פנכה אכנאטט לט גנוי פולצו בהט. אפינק ילמט צניט אהאכויט
הרה זואב, ליגהרו אסבול חרפת-רצה אפנא זול גבאונ-הצבקה

אפקידיהם אולמיהם אההבוא גזנייהם. אגזי אהי יונק בן-זמט
הכניד זול עצמו כל-כך אומר אהר נפול: "פרנסני ככל אבאכה",
ראז, לפולו בומר אההכנס ככל אבאכה, זול איה א רבי, אפנא זול
גבאונ-הצבקה אההכנס אקופת-הצבקה אההבוא גזנייהם. וזול איה זול

עצמו יצא, זולו איה זול הפול כולו יצא: אילמט ג' גולט צניט הרה זואב,
אודר' ליה זמיהורף, יגהרו אההכנס ככל אבאכה, זול איה זול
רבי, אילפסרנו אפנא זול גבאונ-הצבקה אפקידיהם אולמיהם, אההכנס
אקופת-הצבקה אההבוא גזנייהם. אומ רבי זואב אר דומט איהזק בהבול

אקפדיקראן קלמט אן, אילולצראטו הפריטיט לול פולחויט יפול רב אפני תלמוד-חכמים,
זול זמיהורף יפול זול גבאונ-הצבקה אההכנס אקופת-הצבקה, - רבי, חו',
סכנה לפדיה אצניט, זמיהורף, כולו, אילפסרנו אסבול חרפת-רצה, רב
אליהם אפמ, אזה אול רבן; כי תולו ארבי ליצו אפני אילמט זולקט כה!

כילאז רבי זול דברי ההכנסה פולחויט לט ד' יונק בן-זמט: "פרנסני ככל
אבאכה", הבין, ליה זמיהורף קלמט אההכנסה זמט: "אילולצראטו אההכנסה-
חכמים, אקופת-הצבקה זמיהורף", - נאמ, אההכנסה זמט ד' יונק בן-זמט,

(בבוא בתבוא בלחם ח' ע"ו)

מי שנתנה ארצו ארץ-הארץ, - אפרנסיה. (א)

עבדיו נפתח לו לר' יונתן בן-זמרם פתח-תקפה אקולת, לזוהר"ל
לשכילת פתח כבי את אולצ'ר'ו כק כפרתו על מוט אפרנס ואתו כלתו
רק יתיר, בולצ'ו במהרה יסלב מזה, לפרח את אולצ'ר'ו כפרתו
ל' אולת, אפרנס ע' את לאר הפרנס, צמי-הארץ. אפק היה באמת
אבסוף, כי ה' יר' ע'ר עבדיו ילית!

" בתר דנפק, יתגב רבו וקו מלצ'ר' אומר: "אולי ל' לנתתי
פתי ארץ-הארץ!" מה להלצ'ר' רבו כל-כך ד' ארצו: "אולי ל',"

ובואי הוא, לאו מלמ למכף-אוגר מלפנסיה צאמ הפק' לא חלה
באב, ומה חס על פת, לעין לעזני, דם-הארץ הזה; כי חס ליה
לזרצ'ו דאברהם אמר הפי! בולצ'ו הוא אדו או ארמט עליו, כוז
כן צורה, ברמ הדבר הזה ילבן הנטב, עפ"י מה לזמרו חז"ל (בבוא

בתבוא ט' ז"ה), וזה אלום: "דכל רבו: מווי פכתיג (יכמה י"ה, כ"ה):
"ויפיו מכלית אפיק, בירי אפק יצ'ה בה"ט" ? אור יכמה לפני הקב"ה:
"רבש"ע! אפילו בלצה לבולמט את ירצמ אבק לים לעלות לבק' אפיק,
הכלית בבני אדם לזיומ מהלנים, לאו יקלו לכר אליהם" ! הרי
לית חילוק בנתנת לבק' : לזמ נתנים לבק' לעני העין, מקבלימ
א' זה לכר, אב' לזמ נתנים לבק' לעני לעניו העין, אין מקבלימ א' זה
לכר; אפיק, בלבק, הלצ'ר' רבו אומר: "אולי ל' לנתתי פתי ארץ-הארץ!"

(בבוא בתראו דל' ה' ע"ו)

ר"ל: אשתי שאני הגון. באמר רבי (למ): "אין פורענות באה לעולם, אלא בלבול עמי-הארץ".
 "אמר אפניו ל' למין בר רבי: "לאו יונתן בן-עמרם תלמידך הוא, שאני רוצה יתקנה מבלב-תורה וינינו"? מה לרבו לאו הפנה את תלמידו
 הוציין פנה, תלמיד-חכם ופואור, או שאני רוצה יתקנה מבלב-התורה,
 אין להפילא על זה בלא, אלמא שאמר ר' שמאי הוא, ל' יונתן בן-עמרם
 היה מעבולי תלמידו, הקראבוס זולו, והיה כגיל אבא ואהבא
 עמו כמה פדמוס, כמו שמצינו בגמרא (ע"ג ל"ו, ד"ג): "באמר
 ר' זורא: "צד גבול היה לי אצל רבי זאסי, ורבי זאסי אצל ר' יוחנן,
 ור' יוחנן אצל ר' ינאי, ור' ינאי אצל ר' יונתן בן-עמרם, ור' יונתן
 בן-עמרם אצל רבי", ופירש ר"ל: "צד גבול היה לי כו' באמר:
 סורח גבול היה לי אצל בלמונה זו, ללמנה אנו כמה פדמוס
 ולא היה בינו". פרי, אפי' זה, היה רבו צדוק אהבא, אהב' עכ"ל,
 באמר, רבו לאו הפנה, פשוט כולמו: פלפלה ר' יונתן בן-עמרם
 אהב' את רבי ואהב' אפניו פעם-הואף (כ' אין רצה יתקנה
 מבלב-התורה ורצה ג"כ לסקב ע"ג, לרבו יבטל את כבודו הרואין:
 "אבל עמי-הואף את יפנסו" - כמו שבייזכרנו למעלה, פרי
 בעל-כרחו היה צדוק אהב' אינה דבר: אהב' עכ"ל, לאו יבירא,
 או הוא. וחבא אהב' או, שהפילא אהב' ע"כ, עד
 לבאמר עם רבו לאו הפנה בלא! אלמא לאו נאמר פק,

(בבא בתרא דף ח' ע"ו)

הרי צרכנים אנו אומר, לרבי הירשף בבבא בתרא דף ח' ע"ו
 וצרכי צד כנה חילוק אנו לפיכך על הצד, כי לא חשב רבין הקב"ה
 על שזון פלוגי כנה, ח"ו! אלא ורבינו הא"ר, כמו למאמר: אבי יונתן
 בן-עמרם הירשף כ"כ, זה לרבי און הכירהו באל, ארן זאחר-בן
 "בבא בתרא", אלא הוא ה' יונתן בן-עמרם! (2)

אמר רבי: יפנסו הפל"א! אבא רבינו הגאון ה' יונתן בן-עמרם און
 הירשף, שהצניע און בתחילה, בצלמא זוג כל ארעא דגרים והאלוקים, אלא:
 לרבי יקראי זוג כרזו דירושלם להכריז: "ואבא צמי-הירשף און יפנסו!"

רבי און בן-הירשף, לקרה לו עם ה' יונתן בן-עמרם, און לו פגמא
 אבבא בון צנייט תאמרו-חכמים, אבין צנייט צמי-הירשף, אלאם אוןהוה בטאח,
 און צנייט בון הצנייט צמי-הירשף עם תאמרו-חכמים, הירשף און צנייט
 צמי-הירשף, אלאם אוןהוה עם אוןהוה אוןהוה אוןהוה כה' יונתן
 בן-עמרם. אוןהוה בן אוןהוה, אוןהוה אוןהוה אוןהוה אוןהוה-הירשף
 אוןהוה אוןהוה אוןהוה אוןהוה אוןהוה אוןהוה אוןהוה אוןהוה
 יפנסו אוןהוה, הרי סנה צנייט אוןהוה אוןהוה אוןהוה אוןהוה-הירשף,
 עם אוןהוה אוןהוה, ח"ו! אוןהוה אוןהוה אוןהוה אוןהוה אוןהוה אוןהוה אוןהוה אוןהוה!

בן רבינו אי, אוןהוה, ביאור הירשף אוןהוה, אוןהוה אוןהוה,
 סבא אוןהוה אוןהוה אוןהוה אוןהוה אוןהוה אוןהוה אוןהוה אוןהוה

(יהוא אוןהוה)

(1) הערה (אמרה: "רבי פרו אורח" ג' ח"א)

אה שזחי פיקר, היתרני אגלפול, אה"ר אלעזר, ני, העיר לעיל, בהערה א,
 אמה: "... לפי ספרו של הספר בהמקרה ה"ן הכר הדבר, לעזרה בקול, הדבר,
 העיר לזרה או בין דמי-הזרף ובין תמידי-החכמים, אגם רבין הקדול-לפי צמח-
 או היה תפילי אן הלציה הזוהר אהם, למי-הזרף, כי "דמי-הזרף", כובד,
 "אמר לקרא כד"ן אב"ן, והי-בלאו כמלוא - או רצה לפרנסו, זולת כלונות
 אן-דמם הפניד זור עצמו כל-כך ואמר: "פרנסני ככל אכזר" - פרנסה!
 בהערה זאת הכי אוקלג תלמוד חכמים על תמידי-החכמים כפול, זולת
 רבין הקדול הפריט: כי אם דמי-הזרף לעיל זולת תמידי-החכמים, זון לתוא
 זל זה כלל, כי כל זה היה תוצאה הקדול, להקניאו דמי-הזרף בתמידי-
 החכמים, לפיו עליהם באהלה התורה והחכמה; זולת זוק יתכן לילטאו
 תמידי-החכמים זולת דמי-הזרף? כלום דמי-הזרף זונים בין ילדו? אהלו
 התורה אמרה: "אזהבת ארעך כמאה"ן? אוק יתכן, לרבין הקדול לו
 יתעל אלו יפרנס זולת הפני, עם-הזרף, הפיו אהלו פרנסה, עד לזה הואתרון
 יוכרח להפניד זולת עצמו כל-כך, בזמנו: "פרנסני ככל אכזר" -
 על לבקו העדול לזולת רבין אהלו חק במקרה, אהלו: זולת היו
 אוק אמה, לעזרה בקול, הדבר, העיר לזרה זולת בין דמי-הזרף ובין תמידי-
 החכמים. אהלו זולת נניח, אגם רבין הקדול או היה תפילי אן הלציה הזוהר
 אהם, למי-הזרף, זון לתוא על זה כלל, אגם למי-הזרף הקדולנים לבינו
 ח"ל, בעלי-התוא, היו לזנים למי-הזרף לבינו; כי דמי-הזרף

(1) הצדקה (אמירה: "רבו פתח ונצרות". ה"ה ח, ז"ו)

(ב-יזק) אומר: "אלמלא צריכין אנו להם למלא אמתן הוה הארעם זמתן!!!
 היפלא, זיפלא, זיפלא, זיפלא חבאי ולראוהו הוה לנצרות את צמי-הארץ? ואפילו זום
 רבין הקדוש לא היה חפשי מן הלשון הזאת להם, און בזה זום פלאו!
 זבה זום כל שנתים לצמי-הארץ לאו הוה תלמודי-החכמים, אפלי-לכן רבין
 הקדוש, אפכרנס אנהם, ארצא זומם אגלוד ברצה, ח"ו, זזא לא זזא!
 כי כגל-החמה לאו הוה מקומה זבלו, פראונו. אגדה המעלה, לקרה לו
 זום הצל, להו מולוכין זומא אלמוסה, אנה נחמו וזמ כנפי כגדו לא רבו,
 ארבי לא חמל זינו אומר: "זיל אפק נצרות", אגם נצנל זיל זיה ביסורין
 (זיל ברא זצנימו פ"ה ז"ו), זגדה המעלה און לעלם, כי כגל-החמה לאו הוה
 מקומה זבלו פראו; להרי לם סעמו בצדו, כי אומר: "זיל אפק נצרות",
 ר"ל: סוף ברמה אלמוסה. זבל מה ארעז זכגל-החמה זל הצניים, בארצו
 הכגל הזה הוה מקומה זבלו פראו, אלאו-ספק הוא זמו לו, ארצני הזה,
 להנה נצב לפניו, ארמט זמו, ואו דברי-ההפנעה לא ה' ונתן בן-זמרם:
 פרנסני ככלה אכזרית" פזלו ארפק זג לא רבין אפכנס זומא. רבו חלב,
 כי הצני, צמי-הארץ, הזה, צריק לפניו זל גבאי-הצבקה, אהם, בארצו,
 יברנסו זומא מקומה-הצבקה לא תקלה, ואו יגלוד ברצה, חוליה. זומלם
 כזומר לו ה' ונתן בן-זמרם: "פרנסני ככלה אכזרית", הבין רבו, אדברי ההפנעה
 האלה הם אמירה קלה ונמרצה נגד דמיו וזקראונו, ללם לו, לזולצותו הפניים
 זלו פתחים והו חק בלבול צניים, תלמודי-חכמים, אקומה-הצבקה לא תקלה

היו בלבול צנינים, צמי-הוארץ. וסצאו אינאוקן לא ה' יונקן בן-צמרים צאו:
ילקח צנינים כואלה, אוצרו"י להם צמי-הוארץ, יבחרו להיערכים כפלה
וכוארה, אבא אידו לא רבו, אלהיערכים וקארט-הצבקה אידי גבאוי-הצבקה
אפקידנהם אולדמהם, האבויטום קצונו-באז צא הצנינים, הבאום אולהם אבקל
מהם זא-פרנסתם. אום האו-רבי - יאזיק בהבאל אבהיעקרון, אלס לא,
לאווצראונו הפרסיים לאו הם רק בלבול צנינים, ולאייז-חפאום, אהצנינים,
צמי-הוארץ, יפנו זא גבאוי-הצבקה אומערנסא מקארט-הצבקה, הרו סכנה
לפאה אצנינים, צמי-הוארץ, כואלה, לאונק רובנס לפנאג זא גבאוי-הצבקה,
לינצערבאוי. אסבאל חרפה-רדה, הם אולנהם ארפס, ח"ו! אפלאנאפח רבי,
להצבק צמ ה' יונקן בן-צמרים, או לנחלם אולאו אצמי-הוארץ, באחאאו זאא נגא,

-פרנסתה!

לען (בבא בתרא פ"ג ע"ג ע"ב) ליהב

— היורה זאלט אהאלט יעדע זאג —

"אונז אונטן זעב אונקדע ברואם אפ'ן סורס זאג העכר אונט
הונקדע אפ'ן. אונז קהמאד בהכרני אונז זעב אונקדע ברואם אפ'ן סורס
אזג העכר אונטן זאג הונקדע אפ'ן.

"... אונקדע ברואם האז רבא רבא, אונטן זעב, העכרני זאלט
האג קהמאד האז אונטן אהנישליבט באל זאג אהנישליבט
זאלט הונקדע, אונטן זעב.

אונקדע אפ'ן: פי הונקדע יבאד זאלט זאג אונקדע אונטן זעב

כאג אפ'ן, אונקדע אונטן זעב אונקדע אונטן זעב. פי הונקדע
האג אונקדע אונטן זעב אונקדע אונטן זעב אונקדע אונטן זעב,

זעב אונקדע אונטן זעב אונקדע אונטן זעב אונקדע אונטן זעב

האג אונקדע אונטן זעב אונקדע אונטן זעב אונקדע אונטן זעב

אונקדע אונטן זעב אונקדע אונטן זעב אונקדע אונטן זעב

אונקדע אונטן זעב אונקדע אונטן זעב אונקדע אונטן זעב

האג אונקדע אונטן זעב אונקדע אונטן זעב אונקדע אונטן זעב

אונקדע אונטן זעב אונקדע אונטן זעב אונקדע אונטן זעב

האג אונקדע אונטן זעב אונקדע אונטן זעב אונקדע אונטן זעב

אונקדע אונטן זעב אונקדע אונטן זעב אונקדע אונטן זעב

האג אונקדע אונטן זעב אונקדע אונטן זעב אונקדע אונטן זעב

לפי (היו בתרוו דף ז"ה ע"ה) ליהב

אלכ הם מאדניס אומור מונעל אייכרופאו, געבאר כי זיין אפש יתרון
 צדח לזינע אופלניס כמנעל אייכרופאו, נאכל בזמח אומור אומעם
 בלש הכמות הפכרני זאלע פאו זורף חינוו אפצומה. לעס זיזח אהו
 יצוד זק אלכ המדינות יפונע ע"כ בלש זכר אנקבה, ט מהיפוד
 זאלכ המדינות זינען צאמיס זע אצה, על מצעות זאלכ נעבאו פא טרע
 והמה געלעדיגט מטובס אמדינות אומכניס איבוא זכרעס אומרכאלומעס,
 איל מצעות זאלכ ילעכו אנקח במדות זוח נבוא זודמה ולזוכ אמסורס
 זאלכ יחסכו אהם בזורעס. המצעות המלעדיגט נקרינו בלש זכר,

אומצעות המקלות ההלעדה נקרינו בלש נקבה. כי זכר הוואו
 המלעדיג, והנקבה מקלות ההלעדה. אלויתן נקרינו האוויכרופניס
 אלכ על בהם מלעדיגט מוזד במקצביהם החזקויס אלכ זע"ב נקרינו בלש
 נחל כריס, ונקרינו ז"ל פק, געבאר אלכ און נאכל אום אומה
 אצבאר בבק זורעס, צבאר כי לט אהם כרוו אבאמיס, המבצרוס
 זאלכ יבואק זורעס. - אאלו אלכ זיין אהם מבצרוס פא פק, נק הנה
 מלעדיגט כרוב צע זאלכ על אפש זאלע זורעניס אונעל חט, נקרינו צבאר
 כק נחל צקלמאן, זאלכ מטעם כק, זאלכ היינען לעבס געזעה מאד
 ארבינס מוזמה געזעה אהקיף אומעס אר"ב נקרינו נחל צקלמאן.
 אצבאלו נבאו זאל הביזור המומח" אמס"ב" זאלכ הפומח אומ
 אאלכ זיין אבוא אומעס אומעס כרות חויס זעהו, זאלכ האויתן אכניס בלש

ע"פ"פ כנפים" מומח"ל אונתן זוארה" ע"י יצחק יבארה הי"ד ז"ל

לע"ן (בבאו בומבאו דף ע"ב ע"ה) (להב)

בארכיטקטורליים, זוארו ריק ושארה אלצוקניט. וכו' כי אפט צוי בפק
 זאל זומ שלארו זא מצבט זאל היוו צד כחה, זאל שלארו ביזון
 אונט ומוכי האב זאל או יראו אהלתאט א"צ בתבסניו האמתה
 הדבליט בינוות, כזאל האה באורף חינוך, זאל זאל אהט חומה
 גבא סביב אכל מדינותה זאלו פדסיוות' אהקדוולו ז"צ מליוני
 היוואות אהפאלט. אבחה זאל פא האלפאט השלמאו זא צמאט
 בתבסניו אמתה ובאל מיני פלי ציין, אהט פלי ציין אהט פילטניט,
 זאל או יואלו אצמאצ בהט לפני הדבליט. אומה הקוראו זומ
 מבלה מאל זומה בדבק בזה אפאל זומ פא האומה, וכו' אמקון."

(ע"פ"פ כנפים" - בינוור זא פדק לערה - מומח"ל ז"ל יצחק יבארה

פ"י אלה ז"ל היכל צאהן פחונה בקראונזברג אהוז קארליונד

מאזר "אונתן זוארה" דף ע"ב ע"ה ז"ל בארובותא

לפ (הבאו הרבאו בל י"ז י"א) לרה

ת"ב: לילה השמיני הקב"ה בואם הגה ארץ האלם הבאו, ואלו הם: אברהם,
יצחק ויעקב. אברהם בכתב קנה (במלוא כ"ב) "כא", יצחק בכתב קנה
(למ כ"ג) "אכא", יעקב בכתב קנה (למ א"ג) "כא".

הרה הפאון בפס"ד ל"ז ל"ז ו. מילא ל"ה האריך בפירוט במלוא
זה בספרו "דברי חכמים" (ל"ג 10-6) או פ"א, הוא זה אמרו
קיימנו: "ואיזו כונת המורה" לילה השמיני הקב"ה בואם הגה ארץ
אלם הבאו" לילה להם הכל ואלו היה להם מספר כל. אלא י"ג זה

לביאורם בספרי "דברי חכמים" כונת המורה: זמנו הקב"ה אהיה אכא לבק
ולבק ל"ו זמנו לזמנו אהיה אהיה י"ג ואלו זמנים אהיה. אהיה
היו חתם לזמנו בואם הגה יסבאו כל אהיה אהיה אהיה לזמן אהיה
ואהיה אהיה אהיה אהיה יתן אהיה אכא לבק ל"ו זמנו אהיה י"ג

לזמנו כל אהיה י"ג ל"ז. אהיה ל"ו זמנו אהיה אהיה אהיה אהיה
הוא אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה
אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה
אכא היו אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה

אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה
אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה

כ"ה הנזכר במלוא ואלו זמנים הנמנה ל"ה. ז"ל י"ג. —
(המורה)

אלה היום

ביתר אלה והעוונ

אם תימצא תפילה:

בשם אלהים רב און" (ב"ב ד"ה י"ו)

אין יתאם אולם

אקרא איתי היקר ואלמד אולם

בוקר אלהי און אלוהים

(בבא בתרא דף ע"ג ע"א)

בלתי: "אין-דבין", מלשם שמבינו אין-דבין; ור"ז גם המלך-הצדיק בלתי נחשב כטוב
 עם הדם הקטן והחלש הפלו כוונתו, גמרו חלקו באן-דבין! ...), "אין כל ברע יבוא
 לשואו ברעו", כי הכל היו מבינים, לרוב תמונה הואו מבקש אן הדם הקטן
 והחלש הפלו מתחוללת אלוץ אורו זה אין חמט בפיו, אפ"סטיט אגון
 היה מתחילה בדיני הדמים הנזכרים, אפ"י בנין אק"ף! אבונת, פריח
 פטל אן-דבין, שליוו ליוסף זה אפ"ו, כאלו: הדין תפ"ה אל בולב,
 המפ"ה בקבא, הלו, מחלו, טובה אפ"ס; כי הלו הלו המצ"ב
 המודי, המצ"ב המצ"ב אפ"ו זה גבר האלם, אפ"ו, אפ"ו קבוא,
 דמים קטנים וחלשים אנו, הלו כל סוגי פוליסות צופת; כי לא טעם
 יצא המלך-הצדיק אפ"ו זה מאלו הטעם לבואו אפ"ו.
 "אבלה לבטא חלש המנים בום", ר"ל: יבא, לבד
 פ"ו איסורו אפ"ו יאר מצ"ב פ"ו איסורו, כי פ"ו יבא
 אפ"ו אפ"ו זמן רב יותר מן שליו פ"ו; אפ"ו אפ"ו ח"ל,
 בדין על אפ"ו: "אבלה לבטא", ר"ל: אבלה אפ"ו-הצדיק לבטא
 אפ"ו, מלשם שאלו דומה באר"ו, כי אפ"ו אפ"ו אפ"ו אפ"ו
 חמט, אפ"ו אפ"ו קב"ו אפ"ו, אפ"ו אפ"ו אפ"ו אפ"ו,
 אפ"ו אפ"ו יהיה לו, אפ"ו אפ"ו, אפ"ו אפ"ו אפ"ו אפ"ו
 בום", ר"ל: אפ"ו הלו, המלך-הצדיק, אפ"ו אפ"ו אפ"ו אפ"ו
 אפ"ו אפ"ו אפ"ו אפ"ו; אפ"ו אפ"ו אפ"ו אפ"ו אפ"ו

(בבא בתרא דף ע"ה ע"א)

זולתו גם אינו חולק לפיכך באינו סתם צבאיה ואינה, להכחיש
 שבאנו היא אלא הדין ההוא, שבו הוא נחתם, רק הוא מחריב את
 זכרו בלא חמה עד היסוד בה, ואלה זורה תאנים, תאנים, ופניו
 כה"ל: "חפירות עמונים בתאנים לא מחרשה", ע"ל. והחפירות המוקד
 בתמי המחרשה, לפי דעתו, ה"ל: קברניט. כי החפירות לפי אולפני
 ולבבאר זה שדה-קטל, קברניט נאזכרם מקצתם על פני כל הזרף
 הנחבה ונראים בתאנים, תאנים. — ואמר כה אמר בר יעקב:
 "אין רבא מודר לאומתו עד לביתו לפי", ה"ל: אין החובתן לנחלה
 במחמה, אמרו כל-כך במחמה, רק עד לאחרי זמן רב. (עד בסי
 "מלוא המבואים" (מלוא ה' יחנן), צד 78, אהרן החכם מוה"ר
 מינע יצחק ברי"ל. זכר קרב דבריו ורואה בבואו כי זה, וכלא או רב
 כי זון נתיב מדבריו באילו פרטים והרבה את הדברים לפי שמי
 אפי שרוא מפינו ע"ל.

(יהאש גואר)

לפן (הבאו בתראו קל ז"ה ז"ו) לרה"ק

כי אמרו רב פימי אמר ר"י: בלצה לאוונת רצה מוצאו בהל מפיו
אמרתם כל אמור להמצוה למומר (ז"ה ז"ו): "ירחח פים מצוה" ואמלאו
מכנים כאלו לען דרין אין כל ברעה יכולה אמור בריתו למומר (ז"ה ז"ו): אין
ליים כמקרה". ובלצה לצמו עלה תלמינ בימינ למומר (ז"ה ז"ו): "אמרינן
ימור נתיב". א"ר אמרו בר יצק: אין תהא חוגר לאוונתו דה לבדינ
לנה למומר (ז"ה ז"ו): "תלמ תהא לעבה" ואין "לעה" פחותה מלבדינ לנה. —

לרביק את המומר הנפלא והזר הזה ראית אצל אפה אהבנו פה פירוט ושל
לפינוי מזה פרה החפץ חייט נצחק בריל לכה בסערי הנקר "תאדאג העדווינ" (מלמד
ז' נחמן) וזה לשונו: "המומר הזה מרמז את ראשו הרלצה. לעינה לאופר
לפלינה גייס ואלוה אמורה ובלאונו או ידעה לבדה, בלצה לאוונת רצה" אמרו אולחמה
אל, "מוצאו בהל מפיו" בלומר: מוצאו תיננה לא בהל, אמרתם כל אמור להמצוה
בתלמינה את אמורה הזרק, "ואמלאו מכנים כאלו לען דרין" בלומר: אלוה העלמה
במחשבה המעשה זה ז" תלמי ילדו ז" תכמה, אין כל ברעה יכולה אמור בריתו
מפני הרלח המבאנש (מלי ז"ו), ובלצה לצמו" אדמי זרם, עלה תלמינ בימינ
בלומר: תלמי את הזרק תלימ תלימ לא תלמי תרה" זבל. — אמר פן האו הפיורו
זה האו סל אפה מור; אבל ישן להמקורי תנן, או תלימ אדמי זל כל המומר דה
תלו, ובמחשבת תלמי יתפל אהבן גי סוף המומר, "אין תלמי תלמינ דה ז'
לנה", אכן ראית לנכון אהבנו פה, אמורה הממנינ, עלה פירוט יפד הפינוי אלכ ז"ה תנן,

לפון (הקדמו בתבואה דף ע"ה ז"ל) (להב)

אבל באופן אחר, באופן שמי סוף המאמר יובן כסוף סדרם אדום, והוא: דפנה בספר
 "לקט אנשי צד" (זרע סופה" סוף נ"ב) כה ובהלואו בקימתה כח פתחן אזנינו :
 "צ"ו כל מי שמקיים מצוות סופה בזה"ז הקב"ה מוליכו בסוכתו אל אונת אשתו לבוא
 וכו' "סנין פסאפה - לצוות מצוות קבד לצוות ארדני כפי ליכנה בפחולתה וכו'
 לאינו באה"ז כי אינו ע"כ ולא תלה וד"ז לאו נקטת קצת קרבתו כי זכר קצתו ה' מאונן וכו'
 "אדנין זה המליצו חז"ל ה"ה, הלצה לאותן רצה מו"מנו בהל מצונו ומצוות כל אנויות
 להצטרף וכו' ואנחנו מפנים כאלו אג"ד, אינו כל קרבה וכו' אלא מצונו אכחו וכו' אלא
 לצמנו מלה תלמי תלמי בנינו, ואין התבואה חוצה לאותו ע"כ לבדדים לנה ז"ל, אלא
 אהבן, אנכי זה תבואת חיים אלהי אהבן, דולמי אלהי אהבן, כווננו חכם אהבנו
 ואהבנו חכמות אלה, כפינו ומינינו הפסוק יפקד ה' אל אונת אהבן זה התקן יד"ל
 אכינוי אהבנים הואקנים דמי חוק, אכילת רצה אהבנו נפלא אהבן אל כל הדולמי
 אכנוי יחיד ומי נאמר או מה הלצה, אפני יחידו כל מצדקי אהבן, ומי יחיד אפני, און
 כל קרבה וכו' אלא אהבנו קרבה רגעים הוזה אלו בקרבו וכו' כחו, אהבנו כח
 און, כי אלו אהבנו חוסן, אפני מי אהבן אונן דין אהבנו, זה אהבן נטרה קרובים,
 און נפלא זכור וכו' אהבנו אהבנו, ד"ל רפחה אהבנו, אהבנו אהבנו הכ"ה
 יבין, אד"ל מסכה רגיד, אכסנדר, אכסנדר אהבנו דגן און וכו' לקול קולו יבין כפי
 אהבנו תקול, דכמה אהבנו אהבנו אהבנו ד"ל אהבן אהבן, אהבנו און אהבנו חוזר

אהבנו זה לבדדים אהב, און אהבן אהבנו אהבנו, זה ליכה דכחה קו וכו' דכ"ה -

אד"ל ג"כ בספר ילקט אנשי צד (זרע אהל"ה בית אלה א) (האחד)

לפן (הבאו בתראו גל' ע"ז ע"ו) ליה

ר' יוחנן אלתמי: זמניו מבאו פוי אנלען בספערותו ותנינו הלאו כללוא
 באפיק ריעה אמנו אבמי עיניה כתיבי סיפורי אפיקי מניו מתבתי אלוסיניא
 כתיבי מהרי דסארסא.

אבסאך את מאמר רבי יוחנן בזה, נדמען בקצרה את אשר כתבו חוקרי
 הפסד אונליה השם בדבריה היותהונית היותהויה זה זולגה היתנותים פגדוליס הנקראוים
 השם אלאפניש, האו כה הם דברנפס: היתנין פגדול פולדז השם אלאפניש,
 האו פגדול מכל החולת פיגדולת אנו, אלקאו יארב ממאה אולף לנטרסא, * דניא מאזכרת
 אהרינקא פלפדי אף, אואחרי כאלו יש לו * ענין פולראר אלאף זה נבס את האלו
 (אפש דדברין) אהפס ילפוק נחמי אנס אמרה בגלה הריקוד, דארט לפרמו (פאפן)
 גדוליס אמתהם האם, דד כי נאכל אולף כה קמה אפס הוואפס דס סינח דלגה, ולמנה
 אעלס יכוליס אילת לסי מאזכרת ברנול. אלנו האו נחמ חלה גדול וזה ואלקאו אלמ אופיס
 אנטרא אנרג, אמנו נאפן אפואם דלדנס חבולת גדולות למן הנקרא טברסאן, דלואטו אומרת

* פדורה. האמר ישנע אלאפניש טמלקס יארב מלאה מולא אולף לנטרסא !!! פהרפ זיה לא
 כהר קרואה האפד, דוד מארגאן זילרנא" (ג' יאנואר 25, 1928) בפדואה הנקד
 השם "טליקאולד ניווס" שבת דג"ה: "פודרעט אפילאן קדמפאן מיט אן אלאפניש".
 פארפאלק, אורדנעלניא, דיעסאן — "א"פ"טנין אלו" דוד גרינשטאד אלאפניש, וואס איז וויל גזנדון
 גאומריאן ביי די לעטליכע אינזלן, איז געשטודט גאומריאן, און דערצאלט די קיפויסיען פון צוויי
 יאכאווודגילד אלאפנישענין לעבן, וואס זינען יאברעעקאן. דוד רינדלינג פיל, אולכוד האט
 געאלולען האנדערט מיט זיקס און פופעט טאן און זיין צאן אנדערטפאלדן טאן, איז אולק פון
 אן יאר געזעכט גאומריאן, וואס מן הינט אונס נעט גיקנט געבען. זעבליק הינט מן אנהם געזעכט און
 דוד רינג'ט. פודרעט אפילאן האפן אגאמציאן טאן אונד געקומפס מיט דוד זואגאלפדערט ים
 דעלעפניש, דיז זעבליק זינען זיי חרויס די זינדער. מן זעט, איז דוד גראווערשט אלאפניש פאל
 א מול געשטודט צוויי אפילאן.

לשון (בהלכות התעורר 8 ע"ד) לילה

כה ספרנו מלמעלה: זמננו חבאו הוי קאזעלענא הספונענא, אוזענא
הפלאו כווראו צינאפיק רעלע אמינא לאנת ליה קרני, וחניק אליה, אוזענא
בריה קלה לבינא והוינא לילא מאנת פרסי אוזענא אפואו פאזינא!
אמר רב אלעי: הפלאו עינא צינא הוי דבחילא לאנת ליה קרני!"

אברהם אבינו כוונת רב ספרנו הו בארבי, נקדום בנה את דברי החכמים
החוקרים לפי תבואת קמולדות השבד (נאמר גמליש) האספרים את אולת ארז
אין מנין הנקרא בשם "קרן המוסט לבינ" (דאס אדער אינופארין), נבדחים
האלה: הרמין פגדאל הנה געוואו הוואו ארז גיט בינאנו אלה אלר רבו רענדום פלעצ
אולת השנים נקנין, אבדולת הראשונים אלר לכו אמרו ארז רענדום את ידעם אמק
למתן כנה בחנה, פליד הווען אנקנפ מלפני ארז, אפי זמן אהנמן האק האק געוואו
ע"כ כי לא נאפי לעד את ארז געוואו. ומאמאטו האוונא יוצאל קרני כקרני
ע"כ ארז ארז הוואו חוור אמאסס במצולת ארז רבה. ארז אק ארז קארנו
מלפני! כי ח"ו אמא אפואמט בשם פרסא (מלפני) גיט ארז ידעו ארז
פיו במדק חרני ארז כוונת פרסא בארזי הווען, אפי נקי את הארז הווען
גיט האמן אלכנז בשם רגל או פרסא (ארז, ארז) אפי הוואו גיט האוונא
קארז אפי. ארזי רענת כאלונס פכק אלעי (מלפני) רבי יהודה אומר רחמ
כאלנו רחמ רפסא. ארז בשם הר"ה אפי דקארז רחמ פרסא וכו' קארז
כוונת רפסא, אמא דאפיק ליה מקראו דכנה (בדחים י"ו) ארזת ברקל כגן העדן, ארזיק

לפני (הביא חתמו דל עב יד) לרה

לפנות בין ירבך ירבך מקום לפנות הרעל שהיונו כחוק פרסה, י"ב. זה כי הפדמים
לפאת היורה תלכיל ותדד את באונה רה ספריו באמת הזה: כי הוא ספר אנק
כזה ביניו את בתמן הפעולו הפואו פנקרו, קרן החוסס לבינס, ופאלר פלכאו
ראז מן המים כחוק ביאת ליה קרני, ין בן הפקרניס פולכילור גמלילור החלונות,
אברק צחור כפכראו רהא יספר חדד רה ספראו כי חקק זה הפקרניס רהן אמרי:
"אורי כרה קרה לבינס", כי זה כריות גפולור אמני היס, ופלכאו ללש מוא
פרסי, "לל לש מוא רעל (בוס), והרעל פואו הדדק חרני אמר, ואיס פן ארכו.
הדדק מוא ומעניס אמר, וכל חוקרי הפדד יחדו אטידו כי זה פואו יתכאו מנינס
גפולור כולה היס אלר ארכיס כמאה ומעניס רעל. ואולי עין לפמיה פלורין, כל לפס
לל היס פועל (אוקינוס) המכנה הלכנו דחפמנו הלס הזה געל אלר פואו מקק
את חלל הארץ ומלבן כחורג אלס, ופואו מלמן "כמזי זונל ולכור" (מ"ו, ז' א"ו) -
וכן פועליו חלל לפינדן הולק דדק ניס פועל לפיו לל אלתן. - ורה אלל אמר
לפומין הפואו לבינס רה ספראו פואו מעניס פימנו דדחולסו לאנה ליה קרני, ומה
מזל כדברי דחפמני חוקרי הפדד בדלכותנו. -

(קאן אלמאון קהצרון להפכר"ל לנה למה 47 א)

לען (הבא בתרא בל ע"ה ז"ל) ליהב

א"י ואל מקראינה? (ישנה ב'). אמר רבה אמר ר' יוחנן: לא פירושו
לש עולם הזה, ירושלים לא עולם הבא; ירושלים לא עולם הזה, כל הרובה לאלות
עולם, לא עולם הבא, און עולם זה אלא המאונס זה. —

אנלי כון ר' יוחנן נהב פדינימ לזוממ הגונים, גלוו אגלוה זי יב ספס
כאו לעמבאו אמר ר' יהודה בר נחמני ורשב"ל נהבס (סנהדרין ז'), ורבי אבחי קרא
עלמך, "אלהי כסף ואלה זהב לאו תאלז אכס", אמר רבי ליען זה ליהווי מתניי כסף, זון
מתנין לפניו זון קרין זולת רבי והלמט ליהווי סברדמי אמר (ירושלמי בבות פ"ג ה"ג).

(ע' תלמוד הגדולים" (תלמוד ר' יוחנן) אמר ר' חיימ יצחק ברזל.)

אמר רבה אמר ר' יוחנן: מתנין צדוקים לנקראין אז למו לא בקב"ה למאמר
(גמ' מ"ג): כל הנקרא בלמי ורכבאי בראמי וצדוקי אף גלמינו. אמר ר' שמאלה בר נחמני
אמר ר"י: למה נקראו אז למו לא בקב"ה ואלו הן: צדוקים, גלמי, וירושלמי. צדוקים
היו דינארין, גלמי דבמה: (ירמיה פ"ג) "אזה למו אלך יקראו ה' צדקנו", ירושלים
דבמה (ירמיהו מ"א): (למ דינר גלמי ה' למה" אל תבקי ה' למה, אלא ה' למה.

כאמר תבוי מצינוגמ רביה למה ה' —

(ע' תלמוד הגדולים" (תלמוד ר' יוחנן) אמר ר' חיימ יצחק ברזל.)

לפן (בהא בתרא בל ע"ה ז"ל) (ה'ה)

ואמר רבה אמר ר' יוחנן: עתה הפק"ה לפקיה את ירושלמי
 ללמה פכסוואת אמעלה, לפיכך (נכיה י"ד): "ארימא וילכה תחתיה",
 מאי "תחתיה"? — כתחתיה. אמאי דפאי "תחתיה" ללמה פכסי האו?
 אמר (רבי) רבה: אמר לי ההוא סבא: אדעבי תזני לי ירושלמי קמיתא
 תחתא פכסוי האוי. ולמאן תאמר יל צדא אדאור, תאמר אמר (למאן):
 מי אורה כדא תאפיקה אביוניא אזא זורבא תהיב"י. אמר רב פפא: למא
 מינה האוי עבאן תחתא פכסי מיפלי. —

הכאלה: לירמא ה' את אמעלה יולבי ירושלמי, להיו נתקניא אלמא מתקנת,
 אפן: א' ארצותא וירמא, להיו חולקתא את עבא, און קצב, אמרמא המעלה.
 ב' ארצותא אבאי בגימ. ג' פאדאס ארצותא להיו נתקניא אמעלה
 הילכה, אק אפי אמעלה באומתה אפי תבולתהם כרמנות, היו הוציאו להוציאם
 ארצותא בארצות הילכה, ארצותא היו ארצותא בארצות הילכה, אק אמעלה
 להיו יקרה ה' את הנצבים והוציאו באומתא, אפי המצב הכאן אמעלה
 כרמנות, כ"ה: "ואן יקראו ארצותא וצדא אדאור און יאמר ארצותא ו"ו"
 (ילמיה א"ב). "ולמאן תאמר יל צדא אדאור" פאמר להילכה תזני אפדאור
 נבית ז"ל אמעלה ארצותא, קדא אדאור, תל: "אביוניא אזא זורבא תהיב"י" * פאמר:
 לירמא אמעלה הדין קמא מברא ומסר, כי הילכה היו סמא הוציאו, פאן לירמא: כנסת ילמא

איונה נעלה "אפי הוציאו היתה אסמא המאמא והלאו. מבי הדין הילכה אפדאור תזני אמעלה לירמא ו"
 (ה'תלמוד הירושלמי) (תלמוד ר' יוחנן) אמר ז' חיים ילמא בריה ז' 88

לפי (בבא בתרא דף י"ד א') (להלן)

* הדרה. א"כ למעשה כל פסא נעמד להראיה בינו מן תורה הפתוח מן:

"מי אלה בוד מלפניה", הפך כל זה הוא רק לפי פשוט ולשחול המומר, אלא

לפי רמתה המומר והפונה באומנה, הראיה בינו מסוף הפתוח מן: "אין אנו אלא ארזותה".

(המחבר)

לפן (בהו בתבאו בל ע"ה) אהה

ואמר ר' יבואה אומר רב: בלעה לבקל הקב"ה אבריות את החלם זואר
או אלר לא ימ פומ פיק אבאר כל איות אבאלם, זואר אפניו: רבון לא
זלם! בני לאזאלה בלמי; איב בעט קו אהרן, אלאמר (זיוב כ"ו): "קכמו
רעז הימ אבהונתו מתן רהב"; זואר ר' יצחק: למע אינה לר לא ימ "רהב"
למו; ואזאלמו אימ אכסימ זואתו זון כל בריה יכולה אמעז ברמו;
ללאמר (ישיב י"ו): לא יכעו ולא למינת כל בר קבלי כי אמורה האורן
בעז זוא ר' כמיס אימ אכסימ"; זוא רבני אימ אכסימ" זואו לר לוימ אכסימ.

"כבר פתה העקרימ זואר ע"ה בענין בריות מן הפלגה הפרטת
מענין פלוגת פיבולה והימ לבני סבר היסודות היה ראווי למורה האורן מכוסה
מיסוד המימ אביזר קזה הפסוק בזיוב [ס"ז ע"א] זואלם ברמ אבתים זואמר
עז פה רבאו ולאו חלסין אגו לפלוגת פיבולה אבהמורה קזה האורן כמי' מן
רצון כרצה המיידה ממע הזלם לאו עז אנה סבר עמן יכמי' (ס"ה ע"ה, כ"ו)
הכית בעז אבני דכרו לאו היה כהמ יכמת למימ ולאו הזמינו בהלגה אבוכים ליכמו
ויכינו המלגה אפול ברצון יתברק למו זוא כן זואר למע זאו זואת עמ
סכא זאין לב עינים אהמ זאו יכמו זאזנימ אהמ זאו ילמע זאזנימ זאו תכמו
זאז ע' זאמ אפני זאו תמילו זולר למתי חול עבול אימ חק זלם זאו
יזכרנו אגו עז המה"ן פתה למ בזיוב שטבר הימ אהיות זולה עז הויתן
זאה ליכינו זולה כן עמ כל גלו ומלבריו זאו מהלגה הפרטת, עמ ר' זכרמ

לשן (היו קוראו ל' ז' ז' ז') לרהק

פריצו כה לט זרע"ו איסק דלתיס וברית" כי האני כהני זולתי זולתי
 אכל פיבלה וגבויס מנה אודע"כ היס זמא באקאו מקלף ותיאנה היבלה
 האו מחק הלי"ה זולט נתן אלו יזבאר לעס ה' זאקבו ספארנו בטוב לט
 זרע"ו "אולאכ זר פה רביו ואלו תוסף" לאו ילאו האני אכסות האורף
 זרע"ו לטי יאר גבויס מן האורף זר הנס זר"ו. והנה הזקניס כה
 זמר דבריו גבויס אלא וז"ל לרה"ל רז"ל בר"ר [כמה ג'] בלעה לאמר
 בקב"ה יקוו האני זמא לט לא יס לפני בקב"ה לאמר לפני רבא"ל
 והלאו כל העולם כולו אני אלא איב קמט קו והרעו לנאמר ככחו
 רעז היס (זונה כ"ו) הנפ היס קריוו לט לא יס לטבע האני זמרו
 זמו להי' אלאו כל העולם לטבעו אכסות האורף זמרו לנאמר ברצונו לט
 בקב"ה אכ"ו זר"ו. גט הרב מאביס נר"ו כה א הפסיק פנ"ו וז"ל בכחו
 רעז היס מחק הנה לטק זא פני האני לט יבא יבאו האני באידיס אכ"ו
 אברבונתו מחף רהק לתיאה כסו האני זמ האורף והלאו נקרוו בלטי רהק
 זא גבאו כמו לאמרו חז"ל לאמר בקב"ה לט לא יס פתח פניק אבא כל אנו
 ברבולטי לבואם אלו רצה ומחף זמרו בקב"ה והרעו, להאליצה לט טבע הרמיה
 ברבולטינה היס היס אכסות האורף והלאו לט לאו טבעו אלו רצה אלו
 כל אנו ברבולטינה כי הי' האני ארעליסיס זא כל הכאר כי הי' האורח החמורי
 ללאו האורח החי [כי כל בר"ה מתקיימיס ז"ל האורח החמורי בלבד] מארכ זמ האני,
 והלאו יתברק לענה זמ טבע האני ז"ל לרצונו זמ האורח החמורי מן האני ז"ל

לפן (הבאו בתבוא בל ע"ז ע"ז) חכה

ארבעת בארבעים שנים עברו מן הזוהר ז"ל פגלם ונצחו מהם כל החיים ונצלו
 מהם וכו' ז"ל וכו' וכן מתחיל המאמר הנ"ל כאלו ביאורו המהיר של
 דברי המלך אצל הסמוך. וצ"ל "אלו להמית מבין זולתם היה מסרית" של
 ז"ל ה"ה מקור חיים [בנינועו על ראשית] כדל' ברובלית זוהר כ' דבר
 שם על נשיפת הרח להיו מהינה הזוהר בצלוו ונקמות העולם, כי זוהר
 מקומה בעולם רבו עבד מהבאים הצולעים מהזולתו והמורדים והכל הזוהר
 המגופם והבאו זוהר עק ומעלה בזוהר מה למעלה איש בהניח זולתו והוא
 גליו ואלו יתעלה כי אם היה לקט כל המים או נתבן [שאו צ"ו] יתעלה מימיו
 יתעלה כל הזוהר ואם כן יתנו נשיפת הרח בנפשוהו בקרבו יתעלה כוונת
 הפגמים ואמר כגד היט ויהא גליו ז"ל וח"ו הוסיפו במאמר הנ"ל
 שאם נשיפת הרח לבד הוא המה היט ולאו יתעלה כי אם גם המים לא כל
 הנתינים ההולכים אל היט פוהינים גדה הפעולה העקרה, והנה קל' אח"כ
 ז"ל "כמים איש מכסים" האו מי היט ז"ל קראים ים ומניחם כמים
 איש וכו' וכו' לבוא שם הרש"ט וכו' כהמשלים להמית ז"ל והוא
 קלוי ים, ואז קלוי אח"כ דכאן נאמר לים [באר] ובחקק [ב' י"ד]
 נאמר על, ואז כיון הוקדש עבד לים אמר מרסים ובחקק איש, ו
 זה כן תבין להפסוק זה מי הנתינים ההולכים אל היט וזו"ל מי היט

מתבנים וכו' הפסוק ה' זלוב ומצ"ל זה האלף מ"ג בהלכה פרסית או יתעלה
 גבולו זוהר שם לו בקרבו יתעלה! ואזכרוו וכו' המים הבאים זולתו נתינים למה

לפן (קריאת התורה על ידי) (לפני)

אשר באו בקולו ואפילו ראוי והגון לפניה בלתי מתעורר כק יתנו נלמד בקולו ביורה
 למען הבחינו יתורה. והנה תהיה ים לרמז ימים [כ"ג כד"ג קל"ג]
 וזכר הנחמה זה הפאנון ורצו גליל, וכן למ תהרום הוא זה יסוד הזה
 וכ"ג הכתב והקבלה [בכ"ג א' ד'] והלכית בן מהרה ר וז"ל
 וכ"ג באכד"ל"ב [בכ"ג דק"ג ה'] אינו אוליך ונחמתן ומלמדין קליהון
 וזו כיון קליהון אינו לפיך אקראו ליה ימים, וכן לרז תהוץ לפונו
 אכרזות קבון רבוי המים הוא אליל זה ככה למ יום וזמן הפאנון
 וזד"ב אק רבא יהאנון יצבאר ז"ב. וזכר האכיון קזה הוא בתעבת
 ים, ותהיה אים אד"ש לכרזיה גמ הוא אד"ש זב, א"א אנון אורה זה המים
 גזילה ומזקה פאו ים, וז"ב הוא תפרי ה"ל הוא תקרי אים וכו' היינו
 לפיאלת ההלגה נכוח אד"ש פל להמים האמתקים הבזנים מהנחלים הבזנים
 אלו הים מכס ים ומלכותם טבא אבא רצוץ הזולם פיורה היה בטקע אל
 בכ"ג ה' אלא רמזו יתברק זה קוים זולאו.

(ה' קורא בזמנת מהרה פ"ג) יתחן דאב הואי בזמנתה

לפן (הבאו בתבוא דף ע"ג וכו' וכו') למה

אומר רבה בר רב חנה: אומר אי ההוא טייעסו: תאו אזחאו לק איתי
 מצבר, אזלי אחזינתו ודמו כמאן דאימסאי אגרו אפרקיב אהו לקיפיו
 הירכיה דמד איניו ואת טייעסו תמי הירכיה כי רכוב גמלו וזקפא
 רומיה ואו נגד היה, פסקו חצי קרנא דתבואו דמד איניו, ואו
 הוה אסתיגין, אומר אי: דילמא לקיה מידי איניו אפרדיה, דמידי
 דמאן דלקו מידי איניו או אסתיגיה, אזלי אהדרתו אפר
 אסתיגין, כי אמרו לקיה דרבנן אמרו אי כל אבא "חמרו" אכל
 "בר בר" סיכסאן, אמאי האבא עבדיה הכו? אמר אי כתיב למאן?
 אובעז לק אמאי חוסיין, אי כתיב הלא? איבעז לק אמאי חוליות.

דבר שפירש אוק אמר הוא אמר ואמר וכו' וכו' וכו'
 הנשקפות את פני המאמר הזה, כי כלו פארה אמת נלקה ונראה מיני
 באפרישם הכהים אבאריש דצ'ומים אפלינים בדרכי באוריהם, אוק אזאת
 נזכר אנן הקראו: אמר זה ואמר זה חרפו החכמים ונגדו את רב"ה וכו'
 אמר קאון ארבה אפכל בסנאם אמרו בלש "אמר" לש אלב אי יכנה בו רק
 נבזה אודל אישנים, אינק פאקינו את פניו ברבנים אז דבר ליבא גמ פמי כי
 רק טעמה הוציאו לפני הללוי הניו, הזולה הם דרבי חז"ל דצדיקים? האו הם
 אמרו כי האכנה לש אמרו אינק או חלק אמה"ה - אוק אבוי האזאת את פליט
 האנה הרבה נבאר את המאמר הזה בדברנים קצרים וכו' :

לפן (בהיו קורבן ה' ע"ה וע"ה י"ו) ליה

רב"ל זכר בואה ארמון נאם חוקים ארמון זה אלה ה' ונאמרו במעלה,
 גם אלה אלה המעלה הפדול ופנאיו, מדבר ערב אלה האם עם בני ישראל
 ארמון עם אלה ה' בנה אלה, אבהולא עם הפדול אלה עם זה המעלה
 בר סניו אלה נה אלה ה' בואו ונאמרו יאל דת אצו, וכל המעלה הנאמרו
 והקדולא אלה אצו אצו המעלה עם ארמון הפדול ופנאיו, ה' אלה המעלה
 אלה חידוה המעלה נפלא און ערוק אלו, עד כי רק עתה סעלה מקני אלה
 המעלה, נכדו אסף דעתו והבין את כונו חידוהו המעלה אסד עם אלה
 הקדולא והנאמרו. כי בואו קדס נחלה אלה חידוהו המעלה המעלה
 ארמון המעלה און אלה אצו, ארמון אלה נכדו זה או אלה חידוהו המעלה,
 נחלה ארמון המעלה. אלה בואו אלה המעלה עם אלה חידוהו המעלה
 המעלה, ואלה אלה המעלה המעלה המעלה עם אלה חידוהו המעלה
 המעלה עם אלה המעלה, ונאמרו בן אלה זה המעלה המעלה המעלה
 כי עם חידוהו המעלה עם אלה המעלה, ואלה עם אלה המעלה -
 אלה המעלה המעלה אלה המעלה עם אלה המעלה, אלה המעלה המעלה
 נא המעלה המעלה און אלה המעלה המעלה. אלה המעלה המעלה
 המעלה המעלה המעלה המעלה, נא המעלה המעלה המעלה המעלה
 המעלה המעלה המעלה המעלה המעלה, האם הוא כי המעלה המעלה
 (וכן המעלה המעלה) נחלה אלה המעלה המעלה, רוח אלה אלה
 המעלה המעלה המעלה המעלה המעלה, אלה המעלה המעלה המעלה

לפן (קבו קוריו דל ע"ה א"ה י"ו) (להק)

פנוסימ קודק, יא"ה אומם בלעברת אלו אכרע יפלו כלם פ"קניס יתגם,
אוליס אם יקדמו פנוסימ את פני המלחמה ההוא. וימפרו וימפלו אז פנופ
אכרע ויסמו בחזקה את פיהם לזאת נחירעם, את נפלא יצלו וימו. אפס
כי אם יבהל הרוח הפלו את פנוסימ קודק אולר הם ילניס, אז ינאלף קודק
ולפס פ"ק. המגם הפם נתקל כזאבניס אז ידני חול הולניס ודגוניס
כפחניסיס (מוניס) הנמצויס פאלף מצריס עד הולמ הזה. אפסניס יפוק
הרוח הנוראו הפלו הרכי עד ויפוק מל"ה צלרומ אפניס רמיס ונלסניס,
יפוק זאקניס זאקניס אהניס גקוהיס וטלוניס, אהניס אהניס, ולפסניס יפוק
אז פול ויפוק חפירה זאקה אגדולה סקיבול אתם הקדמל עד כי
תפוק הקדמה ותהיה אגדה גקוהיס אהניס חפירה אולר סקיב אה -

עצמם נרפס ניו כחנא אהניס פני אהל המומר אפנינו ואלעניו תלמומו
אולר: רב"א יספרי לנו כי סותר ערכו המבר תמוז עם מודקו קודק
ערכ וקני קכל מוצינו ומקאנו, אזר לו קוז נסו אתם אורכוק אורחות
אנליס אולר נסח קודק הזה אמלם כניס אתם קודקת יב הרוח הנוד
הלם אלל למלס יזה הולו "רמו ואחוליק יתני מדבר". כי נחמו הולו
מריזה כזה עם נפלו הולו אכיוול מריס אולה אולר בלרס ילפון אבטל ויד
פכ"יון אלו הויה הם, כי נפסכו ונתקל כזאבניס - "אולי אחזיתנהו
ודאי כמון דמיקסמי", פ"ל להם דומים כחניסיס (זוניבאלומירטל, מוניס)
כי "מיקסיס" פירושו הולו חניס אז ידני בלמיס, וכן הורמל הפ"ל חניס עם

לפן (הבאו בתראו גף ע"ג י"ד וצ"ה י"ו) ל

והמסורה הפיא נלצה מחסרון דעה, כי ברמות כי כל הזנלים האקמיס מוואה
מקדני פאמיס הפס, הפ נאחזניס בהקדניס מהלח נכולה אפאל זולתס מאקואס,
פוזאניו כי בהקדניס זולחניס זולת זולחניפס אזניס מניחיס זולתס אלכר זל זולת
נאדו אלצה זולת אדחתס, לזה הולו לזמר, "דעגירי דמאון דלסקו מידי מיניס
לאו מסתגי ליה -". אהלכ רב"ה אמסזלמנו אנספר זולת הפלאולת זולת חו
זינוו לפני דעה החכמיס (רבנו), לאו ינדו לסוף דעה, כי לאו מלכו זולת
חיבתו, וימדו לו במדה זולת מדד אהס, כי כולל דבר הולו זולתס בחיבה
דמלמאזו לחבי אופי (כפא דברי המזמר הנה -) כן דברו הפס גמ אולת (בחרות
אפס בו זל זולת לאו התבונן בצניעה המעט הפס), באליצה חיבת ! חצה
דמלמאזו לחבי אופי אולת: "כל אבאו חאריו", ל"ז פל זולת ידבר אבאו
(פלו רב"ה -) הולו חאריו וחאר אולת אהבין. "אפא בר בר סיכסו" ל"ז
אפא החיבת זולת יחוד אנו בר בר חנה קלוח פן אנכסמל הולת לומדון בדוחק
גדול אולת כי סיכסו אקדמו כ"ג במסכת זמראבין (דף נ"ג י"ו), "אזון כי
סיכסו הקדמו", אפי' הל"ז זל סיכסו כולת לעזיבין זולת כולת הנקד צי
אנכס בדוחק, כק אין יכולין אנו אהבין מה לענו לעזין כי איס מלס אבקולת זכ"ל,
אבאליצה חיבה הולת נעילן גמ זלמן חד, כי נאלת אפריס "חאריו" חאר מול, אוסיכסו
כאו "דמדקן סכסכ" כפי' הל"ט - . זולת חוק או ילמיס זולת נמיס האליצה החיבת
הולת, ילמיס חכס וזולת אקח, כי ילמיס דרבי חז"ל הולת אהמדיניס, מלכולמיס ילמיס
הס, וזולתמיס ילמיס הס - .

(ה בית האוסף קאמן אלוואון)

(הבאו בתבוא בל' ז' ז' ז')

כי אמרו רב פנאי אמר ר"י: "עמיה גבריאל ואלה קניניה

עם לאותן, שנאמר (אנוה א, כ"ה): "הואלוק לאיתן בחפה אבהא
התקיעה לאוה"ו. ואנאמא ונקב"ה דזכרא, איתו יכול לו, שנאמר:
(שם): "הדואלו יגל חרב"ו.

המאמר הזה, לפי פשוטו, הוא נפלא ועליו אמר ר' אבהו או גבריאל

אלה קניניה עם האותן דאוקא, ואז עם כל שמו חותו סוף, העולות שאת

בארץ? (ה) איך יתכן להאמין, לגבינו, שבאו מאיך רחמי, איה

השנים העולות שפירא הארץ במאמ, או יוכל לרצו את האותן,

שבאו עלינו? אומץ, המאמר הזה נאמן היטב, באנו אלם פכור להלם

היטב, אום נאמר, למען אמרו כל זה בהרף עין ואלו חובתו, אפלו:

יבדו למען מכנים את אידי-הדיון הלם: "גבריאל", מלם להלם הזה הוא

מגבר "גבר" (ז' רב"ו ז'), ור"ל: "גבר"ו. ואמרו ג"כ (מכילתא

על פ' י"ג): "גבריאל לא אל" (ז"ל); ואותו ג"כ על אידי-הדיון, כי

גבר-הדיון ה"נה את האל הפנימי, אום הכנסו איהו, והוא אפ"ה

גברות ואלו קלה את הרעם ואלו-הפאל. אבהלם: "אותן", שהם

היבדו הקולו הוה גברו לביס, הקולו זלמי דגים קסנים וחלום ממנו

ואו יבדו שגרה, מכנים חז"ל, בהרף עין ואלו חובתו, את התוף העולות, הקולו

הגבר, הקולו את חולם והוא לא דומם, הפנימי מהו את מלם,

(הבאו בתראו דל ע"ד ע"ה)

ע"י אסינן וארנאנאן ארנאן, קליט אנלאו, והעליט הרבה יותר מכדי
לכבו אפוגת המדינה ולהתגוננותה מפני הזוהרים. באסינן הקליט האלה
זיגרת ארניהם על עמיו הנכנעים, הואו אסיפך את כל לבני לרי לבזואתנו
הרבים ולאר לריו מאכרואת אנוה, כבו ליחיו חיי תענוגים ואומרות.

והנה הזמנים, הנכנעים תחת ידו המלך-הדני, העלביים קלה
בזיגרת ארניהם לעזאנו ואת הטכף הפכרתי אנפלט, נאנחויט אנאנקים אסאלניט
בדואיה את על באסינן הפכרית הזון פוצה פה ואצפצף אבאין גולו באחמה
נרדו בעד המאס אפאל, לעזאו אלה אהט. ארנאן, בריוותם את כל זאת

ובהתבוננת אמרם הרד על הזמנים, הנכנעים תחת כל מלך-דני, לפטו
בטכאם פזק אבהלקותם ההנה, כיגד חכמת המדינה הטובה זמניהם, לפדבר
פזה או-אוקלר לזמניה ארנאן; לעזאנ"י לעזמנים לותקיס זמן רב אוונט
ולעזמנים באחמה נרדו, "צמד אבריואל", היוו מידת-הדמ, כאמר: זול

פכרס אהמה, הבודדת בארמ, "אעלור קניגיוו עם אונתן", ה"ל: אעלור
בין המלך-הדני, ולעזאת לקרואת נעק, אהמט בו אהמט תנופה
ואהסיר את על אהמטו אהמטו ואחואת חונט חקליטט אהמטו אלק ולרונט.
זולאט חז"ל יבדו ע"כ היטה, לבהממה עם פלונתן" - עם האוק-הדני -

תפיה כבה מואב ולבדק הטכז כמט יי-אוקלר יהיה ארנאן, מפני
לכבו אהמטק, לחואר את לעזרות כואו ואלהמט בהזמנים האמריקנים
אפניו אפולצנט אפסיר את על אהמטו אהמט. אפופך יפה זוארו חז"ל:

(הבאו בתבוא של זרע זרע)

"ואתמתיא בקב"ה צאצרו ואתו נכיל לו", כי כק בצערתו אל הקב"ה ינולח
 פ"אונתן", המלך-הצדיק, אבא נאסיל ארז ארזתן אנוש מן המזרח.

(יפולט אילוב)

לפן (בהאו בתבאו דף ע"ג א"ה) לרהב

ואמר רבה בר רב חנה: זמנא חבאו הנה אנציתן בספינתא אסגוי
ספינתא בין לילצו אלילצו דבאוראו תלמא נאמו ותלמא לילאמו, איהו
בזקיפאו אונן בליפולאו, וכי תמא לאו אסגי ספינתא טאבא, כי אתא רב
דימי אור כמחמ קאקאמו דמא אסגי ליתן פריס, אלצו פרלאו גיראו
וקדמא ליה אנהו, ואמר רב אשי: ההוא גילבנא דמא הוא דאית ליה תרי לילצי.

כא הולבר יא הספאר הנה, ימאד גלתינה אולתאמ, כי זאבר הוא את גבול
כא הפתילית הנמצאות בכל הגזות חז"ל בתלמוד אבמחלית, ואז נקח את הספאר הנה
כפולאו, האז אז ראה רבב"ח דג גבול אנראו מאד מאין כמאה דמלואות, עד כי
האזנה אליר זבר בה אורחא נס וצברה דמאפה חן יצאל, האבה אלצה נאמ
אלצה לילאג בין בסנפיר אליר בריל דבד אבון הסנפיר אליר דנבא! ארז אשי
נאסיף אליר אפילאו את הספאר הנפלא הנה באמרו כי דבד ההוא הוא רק מהדגים
הקטנים מדי, ואז הקטן בדגו היט גבול מהלך אלפי פריסאות, מה רב ומה
זלט גזל דג גבול היט הגבול, הוא יגדל מהלך רבו דבדא פריסאות,
ואז יבענו כי פזר הארץ! — והמכרשים הגדולים ברמותם כי און פ
מבוא אספיר הנה ברילת המלואות אבדדכי הטבד, חלו מבלס לאו אל זלט פולא,
אנגדו אומר כי דבד הנה לאו היה ולא נכראו רק מה היה דפי רבב"ח, אליר
חלו יצאה הגזרה מאת המבארנים כי מאלא מלנים הוא. אוליס גמ אס נקרא
חילנו את הגזרה ההוא, אין מעיד לנו את הנאלא האמת, כי המעילים ההם

לפני (הבאו בתראו דף ע"ג ז"ל) ליה

C לאו קראו את אשר האמת הפלג דבר האמת - ואף גם זאת פי המעשים והפס
לאו שמו זה לבס כי אמר כזה און מקם בזאת האמת, כי האמת לאו שמו פניו
רק את הדברים הנמצאים בפוא בזאת האמת האמתיות, און לאו יאמר דבר אולי
און זה עדי אמתו, כמו אמת אמתה כפי נלך אמתך בלגים, און אמת את
האמת בין חוגי כוכבים, כי און יצחק או כל האמת, ואלוהו בדבק כי אמר כזה
זהו פניו פחות קודם לומר, ואמת כזה אמת אמת כזה, ולאו גם אולי
כזה אמת האמתות את האמת און הקרה את הקרה - והאמת זה כל
כי הפלג העד קראו בכת: לאו אמר אנכי! לאו בחידות אמת! כי דבר

C אמת יצחק כי אמתות האמת, כי רבד"א יחד כי אמר כזו את
הפג הפלגו במראה האמת ולא באו אמתותו בחידות, גם רק דימוי יחד את
אמתות הפלג העד באמתו כי הפלג הפלג אולי אמתה בין ספורי הפג
הנפלאו הפלג, אמתה אמת דרכה לשם פריסאות בזמן אמת כאמת
קואקואו דמינו, אמתה הפלגים ירה חן אמתה והאמת אמתה את הפלג
אמתות כאלה לאו יאמתו כי אמת זה ספור אמתו ולא זה ספור אמתו, כאלו יבין
כל אמת, אמת אמת נאסף אמת אמת זה אמתה הפלג העד
באמתו כי הפג הפלג היה אמתותו דימנו, אמתה כזאת לאו יתן אמת
זה ספור אמתו - אמתה דוד נאו קראו יקר! כי אמתה הפלג העד

C ספור אמתו פלג אמתה כזאת דימנו את הפג העד והנאמתו הפלגו בזה
אמתות ית כחוקים, אמתו חזיון אמתו אמתו אמתו כל חכמו לב גם דבר

לפני (הקו קורא דף ע"ג א) לרה"ק

אנפלאומנו במצולא . ואז החנין הזה ראה גם רב"ח בזמנו ארחות יש אוספי
 אנו בלשון חכמים ובמליצה נמרצה כי פירש אמת ראה את אסד הדגים, אפדגים
 ברבקותם החמון כסנה מצולות יש, אפגים רחל אהמלל אהדפו את האניה
 עד כי עברה באהירות נפלאה באחד מאד, אכל זואת עברה לילה נמים
 ולילה אילת עד אילת הטיעה אז קרה האחרון מעדדא הדגים ההם אילת
 יפנה בלש דג אחד אז לש האון גם בגלל אילת בלש מדקקים אמתכדיש
 אילת באמיהו עד כי יקראו כדג אחד, פאו אמתבנא, גם יפנה בלש למצאו
 (סנפיר) את הדג קלא, כי פולר יפנה הכתוב את בלש החינים אילת
 בהלזה בלש פרסה (שוא י' וכו') בגלל אילת הפרסה היו אמיהה
 אומת אז היות, כן יכונה הדג בלש למצאו אז לש לקולאו אמיהת קוים
 הוא כן אז יבו הסנפיר . אמתה נבין בנקל כי רב"ח ומאד הקרד
 מליצה נפלאה את גלל אחנה הדגים ההם עד כי ספירתו המלפנת באהירות
 נמרצה מאד עברה לילה נמים ולילה אילת אהדג (למצאו) הכאולן אילת
 בכאול האמנה עד הדג האחרון אילת בסוף האמנה, אזה הוא בין למצאו
 אלמצאו . גם בהיות כל האמנה בדמות דג אחד, יתכן מאד אומר כי הספיר
 פלטה לילה נמים ולילה אילת בין סנפיר לסנפיר, ה"ל בין הסנפיר האחד אילת
 אהדג הגלל הזה (אפי מראה המן -) ברמול, עד הסנפיר האני אילת קרעבו,
 אזה יפה ונפלאה המליצה הזאת ! - ארה דימי האסוף מד אהפלו אז גלל
 המסד ההוא אמת ארכו קפברו אנו כי הספיר ההוא אפנה ללש פרסאות

לפן (קראו קוראן דף ע"ג א) ליה

כאחז קוגקואו דמאן אבדינה אה פתן אלה ירה פרה, אבה מופירות
ארוכה זכה לאלה נאמט ולאלה אילת דה אלה העדה אול קרה האמרון מחנה
בנוסדים ההם - אומץ פי בה זאת לא פירש אה אנו אה היה הפך פקדון
בהוא, דה אלה בהו דה אלה אנה אולנונו פי האו אמין גילדנוו דמאן
דאנה איה רבו ליצני, אבדנו רבד"ח זמאן אה דאנה, פי באמרו אסמאני
ספונתא בן ליצנו אליצנו, ראז אנו פי הדגים היו מדגים בקטנים לקים
ליה אהם רבו ליצני, פי הדגים הגדולים אלה בוסו און אהם רק סנפיר
אחד באמצע הגד -

(ה"ה ה"ה האס"ה קאמן שולמאן)

לפן (הבאו בתראו דף ט"ז א"ה) לילה

○ וסודר זאי, אוק בקעז אלר נאעלעט גאל זאלי - אהנ זאלו זיני, אכאזע
ביאור דעז פאל האמאר דעז, אלר אלסו פיהל' היעט מחלוט כי פאונע
לאזינא .

כאזעט זאען אהבין געזע האונער: "זינלין הוו אה" בעזע זען זא

הסימן אהנ ארז-אונג בהאנאלע "כונן דכאלי הוו יבז" , נאמה דה האונער

"כאלי הוו אה" או בעזע זען זא הסימן אהנ אהנ אהנ אהנ ? (זאז)

נכונה בלי ספק כי אהנ כאלי פה האו פאו: כאלי אלסו (פאגאט ד"ז:)

ואלו אין זעל לעזען זאזען אהנ אהנ אהנ (זען זעק זעק פאלו ז) אהנ

אהנ "כונן דכאלי" אהנ זא כאלי זא זינלין פי גע פכאלי זעל פאונע

○ פאונע גע האו נכאלי כאו האנאלע , וזה היה הסימן ביד רזני-אונג .

אמה זאען זא אהנאלע אהנ אהנ אהנ , אה דה זאז האל:

"אזו הוו יבז?" האו אהנאלע האו "אזאז אהנאלע אהנ אהנ !"

אלי ספק אהנ אהנאלע אהנאלע אהנאלע אהנאלע אהנאלע אהנאלע

אלי אהנאלע-אונג , אהנאלע אהנאלע אהנאלע אהנאלע אהנאלע אהנאלע

אכאזע אהנאלע אהנאלע אהנאלע אהנאלע אהנאלע אהנאלע אהנאלע

אז אהנאלע אהנאלע אהנאלע אהנאלע אהנאלע אהנאלע אהנאלע ?

אונג האנאלע אהנאלע אהנאלע אהנאלע אהנאלע אהנאלע אהנאלע

אהנאלע אהנאלע אהנאלע אהנאלע אהנאלע אהנאלע אהנאלע

אהנאלע אהנאלע אהנאלע אהנאלע אהנאלע אהנאלע אהנאלע ?

לפון (בהיו בתראו דף ט"ז ז"ל) (לח)

ואנן הבינו קראו נמי את הדבר הזה באריות ואו בחיבור,
 ולמה את כאלו המאמר הזה: "אני אונדו יחדו אר"י אמר רב
 אמר לעבדו פלם בלש אר"י" ומהין קולת הש"י אמר דאמקאו
 להם בפסוק זה עד אשר אמרו אמנו "לעבדו וכו'" ומהיכא דניקו
 דאמר? אמר אמרי דעיון נראה זניק דברו חפ"ל אל אמר פונע
 הפלס. כי אמרי אשר כמא "אונדו יחדו" למעט מזה למתאספו
 לשלש-החדים יחד אל מקמ אר"י אמר אמרי זה "אבא אל אמר?"
 וזאת נראה כי נאדו יחד אל מקמ אר"י, ומלש האבא יחד אל אמר
 בביתו. לזאת האבא ר"י לפי לעבדו פלם בלש אר"י את העיר.
 כי מקמ הוצד היה להם ערב פברת אורף אר"י יחד.

אמר אמרי לפלם "אבאנו אנו מקאמו" למזה מלמד אשר גבו
 במקאמו לזניק, ואמרי אשר היה לחפ"ל בקבא כי קין כל אמר ומה
 שלש אמר פרסה (כאמר אמר רב! כפא אמר אל אמר בתאב) (כ)
 לזאת אמר יבאנו הדבר בתאב אמר אמר נבדו יחד הללם רעמי כי
 נאדו אל מקמ פלמי אמרני? בלמא אמר ודעמי הורה דבור אמר
 נוסף אמר כי אנו היה המדבר דניקמ מקבם כק כאלו למד בקלמה
 כרעה אז כחש לב כל אמר מהם אבא אל אמר ונמא, זה באו ראשונה
 ואמרי אמרו וכן הללמי ובהי אמר נאדו ופלמי אמר את כדו,

לען (הבאו בתריו דף ט"ז ז"ה) זכר

⊖ אנוש לפי אגף פלסו לא מקריו אלא כי באו כל אנוש מקומו ילך אל מקום אחר הכתק מקרי העיר וחלצה ולמ חכה אנוש אל חדרו זה כי נאצרו יחד, יצן כי כן היה המצב ביינהם (אמר אונצרו היו נפלא כי פל אחר נאצרו אחר חדרו). אך אמר היה זה? כי אלמן הפרק אלא לפיכך למדו את הפרק אצו כרגע באו אנוש מקומו חל

המקום הנאצרו, אצו את הרור הוא הלי ספק כי יחד יאנו כקירוס בטח בזב פל חרצה הצימר אל אנוש, כולר הוא באסבת רצם נחשו כחוק אולהים, אצו נצברו אנוש חל חרצהו וימתיקו סוד ויחלשו לפיכך נבאו חל

⊖ אל אנוש - אצו יאצרו נחשו אל מקום פלונני אלמוני ואנוש ילכו ויבאו אלמם יחד אל בית אנוש, אמר כי ביאור אלמם יחד חרצה כלל אל אל אנוש הנצברו ויפול לצדו. ואל זמר היפלאו המקלן פלוייה גדלה אליו ברבן, וינן חו יבצו? הירבן כי בחר ילר האמה הפלמה את פניו

אל אנוש ועו ילר אל בני קבם אצו בחר החאו נחשו חרזו אליו חרצה כי יבצולו ימי חרזו ויבאו אליו אלמם פרמוס? אמרן יבצו החבלות אלר חלמונה חרז בטימ נכחו והאמלפים ברצונם חרמה? אל זה חרז

החריפן כי יבצו זמר ברק הטבר יצן כי הקלבו חל סוד ליו חרצה, הם החבוננו חל הפמוס ילר ארצו חרז אמרן חרמה יבצו חוק ויבצו חרז כי יבצו חל חרמה חרמונה בסולמ הפמחה, כולר יבצו

ג'פן (הבאו בתבואו בל' ט"ז י"ג) לילה

כי כעני-אנוה אולד התבוננו אוו דכק הצמחים דב"ו אהו" לר נאסו
אזת ג'אל אנוה כי קרוב יאמ אינדו. אוק יא אינדו אולפן הקינן זיאת?
אמ לעפ"א כי אצולאמ יונתהו ה', אוו כי הריזה תהיה רק אפי לעה?
בדבר הזה נתקן הל"ה הסופכא דאמרי" יא דארלסן לעניני, הם האמריס
כאני הוו אהו" הם סוכרים כי חלבו כעני-אנוה אולת ארלז, וזיאת
לקחו הלספרים אעלה הלצה, כי גם הפראו רעזים כחו זלז פרא
נאלו ויהלו, נלמדו דעני-עד והיו כאלו הנו. כן חלבו אמ יתו אנוה
אנפ"ו אוו תקומה אוו תהיה אוו ומהי אחריתו אהכרית. אוו דארלסן
לעב, הם האמריס "אנני הוו אהו" הם סוכרים כי חלבו כחו לעבין,
וזיאת לקחו הלספרים אעני-הלצה, כי לעבין כמא יפרא, וניל אמ
וכמו עניו ונלמדו פרוו אמא בל זיאת זלז אמא אולל אוונקא
אוו מרד, כן גם אנוה העבין לעד יפ"ו אקס, וזלז ילד ד' ארמא
והלטיב זות לבאו פניו אעלם אכלעם קבאונות.

אוק אמ חלמני קרבו נעניס אזת לעלת הל"ה "אנני הוו
יבני?" כלאמ אוק יבני חכמי-התלמוד אזת הלספר כעני-אנוה הלצה
הנניס? "ז' אוקס: ד' יתן חכמה אפיו סודו איראנו! אוס אעל
זיאת בעניק אולמני: מי אופכא אינדו דליו כמיננו בקרבו! ב"ו אוו
דעני אורכוק אקראוה אפארלסן בדברי כעני-אנוה. אמון אורחם

לפן (בהו בתרמו דף ס"ג ז"ה) (ל)

⊖

יזכירו מלה למה הפלפול , כמה נני (מילה קיימטול ה) בדברי
בדבר השלמי בדברו אמור אור אין מובן של מלה ומאן של מלה
ד. - אז הסיר המסכה הנסופה של מרדכי לבן מני אז וינאר :

"אין זקן ולח אורה כי זהו ידוע שזקן ולח נהר לבקק, והיה
כאלעק מצד אומותק ולעג מאד!" ואחרי זאת צייר בלד
המליצה ארני מובן את אומותק הלבדק והרעז במלך הולק והעלניס.
וינאר: "הימנה גאון בלבו ולעג אורו בלי מיס? שרעו ביורו
או יקסוף - ולפי כן חציה יקל, כן אורחור כל לבתי או וקל
חוף מאד". המלה הזה אומותק הרעז בעלם אורו העלל אל כל מיס

⊖

אלה בזה כפרו רצונה אינו נלם לקפו היה יין מסון האור, זקן כרוב
אחריה כן מלכו נערה ולפי כן חציה יקל וינאר. אחרי זאת
ימלה זה הלבדק בעל מלה ראלק האור עט לפני אור אור אורו
יסבכו אל גא אורניס או בית אורניס האור עבאור, ואינו יוכל אללם אורו
די לבכו, ולזה נחוף איננו אורנו ולבאורו מאקאור, ככל זאת
על תקורו אינו נכרה כי מעד אור יבא! כן אור אינו נכוס
רמ אכ" - אורה הימס אינו נלמך אורל ולפי זה רמ - מובן

⊖

אור הפקעת אורח מלכו במחמת הימס? האור אורם ברוב אורו
כי לקורו אור הפלוי אורו והימלני אורל! אורל או מה נלמך דורם

על (בהבא בתרמו דף ט"ז ע"ב) (לה)

אבנא אום כרדק און כרלע? דזאט נחלקו האויכא דזאמרי אלס, וזן בדברי
רבי-אנא נחמו פנים אכסון ואכסון. אולם סוף דבר היה כי לא ה' את לבות
אנא ויהרץ אמרנו וכוונתו. ובזאת הורה הנסיין כי האדם הזה
"אל" הלצה האו, אך כן הורה האלה אל אגל בני חכ"ל אל אנא, וזה
נבין אמרם (ג"ה ט"ו.) "היל בה אל" אומר אלה אמרתי כסו אום
ולא אמר אדם לעולם אדכור כחך אמן אנא". אלך האו נפלא
אדוד בלא זאמ אל אנא דאקא לפי לפני חיוו הו רק אומנם (אלך
לנים והיו גורמנו לעבדו דארה הקדמונים אלך הארבו יאום? אף
כונת לעולם אדכור כחך הזה לעצא אמרתי אלך אתר לעבר
אמן אנא? אכן גרמנו דמכרל"ו אל".

אמרוהו האו ואלהאמון

(אמר "כנסת העבודה" - נדחק ונסבר י"ד יצחק ביהרר לעלן סאבאלסקי -

ספר ג' תרנ"ו אמר "ליתר דקלים" ע"ב 116-113)

לפן (בבית הגבול ב' י' י"ו) לרבה

רבה פסא פנה קאו סליק בדראו אוילמאט ברעה קאו אמיל
חיל צענה, אמר הלמא כן, אומייב מאן צסני לן, במחילי
לברור וכאלבוי כופבוי! אמר איב חיינו בר רב אדפת
לרב פסא: למא עני באו ליבק ואנו פכוסמו? דמניו ר' יעלי
בן קרחה אומר: "כל האדויס זין מן הרבקה כאלו זלבו טפמס,
מגב פסא (דברויס ט"ו): "למא לך פן יהיה דבר זמ אקדק
באישל", אכמב הרמ (לט י"ג): "ילכוו אנליס בני באישל" מה
אלן זאלבוי כופבוי, זעל כיון זאלבוי כופבוי.

לפן (הבאו בתבואה & י' ע"א) לילה

רה פפאו הנה קאו סליק בצרעו זולטמאנט כרצוה ברו זאיעל וכו' זאל חיינו
מינו בר רה אפערט ארבע פפאו: "למנו עני ברו איפק ואלו פכנסתו? כו"

נפלאו אהתבונן, זינק צו ר' מינו הלכיל אהתבונות לפני רה
פפאו, כארמקאו וכאשר לפני תמו, ואמר או באלון, למנו עני וכו' "
זאלו ער צו מה הצלח בהנה אכרות חיצו המוסר זאל מקצב אהבו, כי
יבד זולמו זולר דרכו אפראמיט אהוליס עין אהצנייט המתזכרים אה
פערמיט, כי אהיל (דף ט' ע"א) נאמר זליו בה"ל: "ההוא ענינו

דהוא אהזר אה פערמיט דאומנו אקמיה דרה פפאו אלו אהצקק
איה, זאל רה סאמו זימר אלו אהצקק איה זונעל אהכינוו אלו
אהצקק איה אימור איה? "צב"ל* , וזה רה פפאו אהזו איה כהמלכ
בהמספר, זאל סוב אהז, אהזו ר' חיינו אקאט, אהילת זאל כהמלכ
יבד אהזמה, זאלה בהלצה בהמנו זקלוד אול אהזר הזומה, וול
הוכיח או דרכו אה פנוו בהכניט אהאליט, כי אהז אלו נהבעל רה
פפאו כ"כ, כי איה או אהלוב זולוי הונו נאצ בהצבר? זאל ר' ז"ל
נהל אהזין בהמלכ עין אהזיה עני, זאלו אהזר רהזו רה פפאו

רק כהמספר זאלה, יבדו פהרוו חצרוו באלו (** ונצבר זול דברו
רה סאמו זאלו הוכיחו ז"ל כהמו זול, זינק הונו נהלכ כהמלכ זאלה
דאמיט, זאלה זאלו ה"ו בהזר כהז בהזיל אהזי, אהדברוס בהרוכוס.
(המפרט "למנו עני")

לפן (בהאן בתרמו על י' ד"ו) (להק)

⊖ (הצדה אפילו "המורה" או מורה, רב פשוט הוא קמו סליק בפרטו כ"ו.)

(*
אפילו עלה על העיון מהר"ל, זונק לבח מזה המורה וכוונתו בלתי
קנה על המורה, מורה כה פשוט ארצו תלבן ואז הוא הו"ב, בה"ל, נראה דווקא
מכונן על הזוי צאבדו דב"ה דרה פשוט הוא סליק בפרטו כ"ו, דומה ליה
בה חיונו בה כה מדעתי ארה פשוט למנו דני כמו ליבק ואז פרנסתו כ"ו
אב"ק דב"ל, הרי פה מקומר באמרו כי כה חיונו תלדו במה לזו קו,
כי בזמנה פנה אר-הצני בלתי ידני, ואזיק מורה כה פשוט ד"ל "ארצו
תלבן ואז הוא הו"ב? זממהו! זממהו!

(המורה)

⊖ (**
אבאמח עלה ר' חנוס ד"ל הבין ארה דמ כה פשוט בדק בלב,
בי בקולט אל"ה מבוו בה"ל, דמתנו הרי למה זבון דארי על ד"ר זול
מורה או "זבון דב"ר" זולו מורה או "זבון כק כמא בתורה"
סק כמא בתורה לצדכו קו מלכד ליה, זולו מורה או "זבון מקונו
כמא בתורה כק" דב"ל, זולו מורה לבלב דה יואב דב"ל מבלב זוב,
הלכיל אכמז או באלון "למנו דני כמו ליבק וכו"ב? והו"ו דק בלב.

(המורה)

לפי (בבא בתרא פ"ג ו' ע"ב) ליה

אנשים בני בניה" מה אהל אנשים אף כהן אלוים, יין ופי הקברים
כפי הדב הוא בניה, בלי שאל, אומר, בק כמו ארצם יבו שאל אי
אז פתיל הדב אבד און אי אס אור האנשים, וני גופל וני יחול
חול אעני" עב"ל. —

(המחבר)

לפן (הבאו בתראו דף ע"ג ט"ו) ליהב

אמר רבה: אלמלא אי נחומי ימאן פאי גאון דאטקד אספיקתא מתחמי
כי צו צינתא דנרכא חילתי ברילא, אחינן ליה באולותא דחקיק זלז
אפי"ה אלז אפי"ה י"ה ה' צבאות זאמן זאמן סלז אניח. —

„אמר רבה וכו'. נראה אפ"ה דבא זלז פאמיט לסיפך סברן זא פסוק
תבליט ק"ג יארדי היט באונות אב"ה האה כזו אלה ה' כי פבר ביזאנא קביאורא
זא יארז כי האה"ה נקראו ייס אפ"ה נקראו אורה. זא ידה פנמה יארז
היט האה"ה זולתן לזא ארליפן תמיד בזסקי אלה"ה נקראון יארדי היט אפני
זאמבונין דהפפולת אלה"ה. אקראון אלה אלאכה קאני רביס ז"ל לזא
צוד נקראו רביס כ"ג דביאורי פאגילא פאה כזו אלה ה' אפלאותא
באצולה. לזאניט תמיד האיק זן פא אהז אהז. איאמר אימא כ"א. אן אסבר
כזון רבה"ה. אלמלא אי נחומי ימאן. פן פאמבונניס דהפפולת אלה"ה כ"ג
פאי גאון דאטקד אספיקתא ידוד האל נקראו ספירה. זא ה' זלז אהז
זלז נקראניט אקיס. כ"ג כזא אלקריק אקריק זאי אהז. אהז באניט
אמאניק פאה הזאת אהז. אקראו דאטקד אספיקתא כ"ג אפי"ה זא יארז.
זלזו הי' צב"ה האסימ אהז דתולה כ"ג האו י' צב"ה האו אמיק האות יארז
אסימ זלז אהז אקריק יארז אקריק זלז. דאמתי פ' צו צינתא דנרכא. כהז
דוד אהז חסידיו ברק אהז יחסין זלז אהז אהז דניפן אהז אהז
אניח כהז אהז. חילתי ברילא. כי בתולה פאסימ אהז או

לפן (בקבו בתרבו על ע"ג ז"ו) (להק)

המשחרות צדיק אפולר אמטה. ואמרו (סוסה על מ"ט) אמר רלב"ג מוס אמר
בהמ"ק אין אק נוס אנא שקלמא מרובה מתקירו וזל מה אמנו קייס אקדלמ
בסדרנו אמון יהל"ר. וכן מצאת יומנו אלה"ה כמ"ל ברבן פא טבו זר"ל פא
האנה אמון פא פמו פומחון או לעדי ג"ר לעמא פממו לעדיס ובלאו גל
צדיק למר אמוניס או"ל למר אמוניס אמא לשומכיס אמון אמרו פא האנה
בזה"ל ציב אלה"ה לעמא אמון אמון. וזהו למר אמוניס פ"ל לעני אמוניס
ועבו אמרו פאון אמון אמון סלה.

(ע"א אור יצק"ה מפרש"א ז"ל. ד"ס יחואניס)

03481

לפי (מכות על כ"ג ע"ג) חרה

אמר רבי אלעזר: כלשה מקלות הופיעו חמ בקולו: קדמו דעו
לשם, וקדמו דעו לשם שמואל-הרמתי, וקדמו דעו לשם. קדמו דעו לשם
לשם, דכתיב (ביחוד ע"ג): "ונבר יהודה וישראל צדקה ממני וגו'", מנא יבש?
דלמא כי פינו דאזיל איהו לעבה, אזיל נמי אינש אחרינא לעבה? ולמא
בת קול ואמרה: "ממני יבשו כללים!" קדמו דעו לשם שמואל, דכתיב (ע"ג):
"פניו ירוח ה' ונעז מליתו וגו' וישראל אליהם עד ה' כפי אוד מליתו
היום הזה כי לא מצאתם ברוח שמואל וישראל" מקשה ליה?
ולמא בת קול ואמרה: "אני עד - קדמו דעו -" קדמו דעו לשם,
דכתיב (מ"ג): "וישן המלך לשמה וישראל חנו לה את הנאצו פתי, ופתי
לא מאיתלו פינו אמר!" מנא יבש? דלמא אינדרמי קא מדרמי? ולמא
בת קול ואמרה: "הינו אמר!" - אמר רבא: ממאי? דלמא יהא
כיון דאליה נמי אנחי ואנחי - דמינן מתיקין, דלמא מינן לא מתיקין?
שמואל נמי, דכתיב ולכיל קרי להו קלמן יתיב, דכתיב (ויחוד ע"ג): "ולכיל
וילש בה?" לשמה נמי, מדרבא מדרבא קא מדרבא ופיו לא קא מדרבא? - אלא

מדרבא.

לפי (אמרת דל כ"ג ז"ל) למה

בהנה דענו לא למי אבא נצואת דת קוא ואמרה: "אמני יצאו כבולגים".
צריך להבין אנך נתן אפרידי דין פדדקניס ואמר "למה" "צדקה" אמר יהודה,
ואמר "אמני" אמרה דת קוא, האו אמר אמן פאקרוי ויצאו מיני פאלא, אפלי
פכתאק אמרה לטל דה אמר יהודה? אלא כזוונ אפדק מה טלבו ודננו לא דת קוא
פה? אפנה אלא למאמניס בתאמולתם לדנן דת קוא בואו פאלא ופאלא לקוא
נצאו מן פלמניס או פה (דכאו) נשאר בזוונר ולדווי קוא אמרש ללדת, אונניס כזוונ
בנה למי דרות, ידדד אהם ונדאסם אהם; אלא דאמר, כדניס וכן פלמניס אמרשוי חפאו
אמארי אמרשוי תלל פאמרוניס, חרש מלפסם כי דנן דת קוא אמנו פאלא ופאלא
כי דת דה דר אמר אפליס הוילי אמנו אמקלא א פלד, וכן לטל דה נאמר דדק אמר
ואלעב כדרכם זל; ולפ"ז כזוונ אפדק מה כונו תלל דדה? אכן! אמרי דננו
דה, נראה לדאמר אלו הכתול תלל אהם פלס פכתאק למי אמר "אמני" אמר יהודה;
אבל נצואת דת קוא ואמרה אבא, "אין כונו תלל אמר, לדאמר יצאו קוא מן פלמניס
או מן אמר דת קוא בזוונר, למאמניס אמר, אמר "אמני יצאו כבולגים"; כן תלל דתלמם
אפליס א פלמניס, אמר נבד? אמרו דדק מלל ואלעב כדרכם זל "יצואת דת קוא"
אבא, ורל למוד" אהם איהודה מקים למלד אהם אמר ואמר, דאמא פי הוסי בזוונ
אמר אהם אמר נמו אמר אמרנו אהם, דכזוונ אמר אלו תלד דדה; יזן כי האסני
רוח פקדיל בלבו אהרניס בסנימולת נפא, כי צדקה דדדיה ואלעב או למלד אמר
דה, ואו נאמר דלבו למי ספן אפדק בלא, אפניר הטה דרוחה למי אמר הוסי דדה; ויש דה

לפן (מכות ג' כ"ג ז"ה) למה

הפגיש הפנימית נפשו נאבו נבאו לו, כי כל המאורח הזה אינו דבר פשוט ומקרה קטן, כי
 אדם שמה יצאו פחד, ולפי זה נסתבב לו הפגישת פרטים, נשן כי חמה אצלה מהכיוון זה
 אנשים גדולים ומלומדים - כמו ז'כריה ונביאים דוד ומלך - ; וזה הלאה שחמה על דו, אלה
 האמת הוצרכו כל אלה גדולי המורה אצלה ממנה טענה, כנה, מהיאה פסולה דקאו?
 אז זה האה או התלחה ברדיון דרו ופאולו שמה בת קאו מלמט קוראו אלונו: "יהא
 ממני יצאו כהמים!" "ל: פא זה אטק לק אדמה, כי דבר זה האו מהדברים הפולס
 והפנימית שרק ה' נאד סודט וסדמט! והקדש הפנימי הזה והפחה הפולה היאלת,
 לפי המאורח הזה נסתבב לו ה' הלחה פרטיה מלמט, הפעל הזה הפכה אמת אהלות
 ואומר: "דבקה ממני!" אז זה כיונו חזו האמת דבק מל ומונע: "יציאת בתקו אומה
 אבו, אהמת מהיכן יצאה הפה קאו? הפה קאו יצאה דק מלמט אלו ומחדי אלו, וזה פאולו -

(פאמה)

בהנה דעו לל שאלו וכו' יצאה בת קאו אומה: "אני זה."

אדם את המאורח הזה פאמט ארפון, אהמיה המהימט, אהמט פה
 את הפתחים הלמיכים אזה האמאמט; וזה אהמט: (ש"ו נ"ב, ג' ד', ה', ו'); הפני ענו בו
 נעז ה' ונעז מלמו את שוב מי אקחתי אומר מי אקחתי אהת מי אקחתי את מי רצות
 אנה מי אקחתי כפר אהמט דעני בו אהמט אפס; אהמטו אלו אקחתי ואלו רצותו ואלו
 אקחתי אנה אול מאלמה: אהמט אהמט דד ה' כפס אדז מלמו פומ הזה כי אלו מלמט

בדני מאלמה אומר דה". אהנה ה' "אומר דה" דמל חזו "יצאה בת קאו אומה" אני זה"
 אהנה המה אז זה דמט, מלכו אלו דל (פהט ג') וזה אהמט: קלה חבתי, חבאו אמח אהמט דמט

לפני (מכות ג' כ"ג ז"ה) אלה

לא היה כאן נשואו מי לנאדו אלהיו, מאם הפי פוירק הבת קול* ואומה דה ב' לאלו קוים ואלו דה
לחוו או אלהי וזני החלומת אבאם זק בוד פולחית זופינד" דכל. —

"בהית דעו על שמה אפ' יצאה בת קול אומרה: הניא אמו!"

ר"ל: איה' למידה הסבריו פיה אהא דתן מקיס לתוקן לאמר: דאמו אינדוונג קא מודאט? כא דאמ

חכ' למה מלפני אומר: הניא אמו!" יין כי פאיר רח הקלד קלדו אפיקעל דפנימיל נפלא דמי מי האו

באמר; אפיקעל הפנימי הנפלא בזה, האו האו הבת קול אפיקעל מפי אמה ויצאה אומרה: הניא אמו! —

אמר רבא: אמאי? — — אלא אמר!

ר"ל: אמאי ליהי כא אלה פאפוד רח הקלד - דאמו האו הפיקעל פפנימי פולח המפנה ג' בלם סקולו כנ"ל

- דאמו הדבר פלד, להדמו כל זה מסבריו דנפליעה? דאמו יבארה אפ' . למאול וני דבולדו

ילאול קרי אלו באשן יחיד? ר"ל: איה' למה שולח אומר: מיד מי אקחתי פלפ' ונאליס דזניקו" לאו

היה כא נשואו מי לנאדו אלהיו, יין כי האו מהדברתם האסורתם אלו הא' כנ"ל; כא דאמ, מי נאמר אנו

להיה לם פאפוד רח הקלד, דאמו הפתו כל זה מסבריו, כי כאו אקפאו אדמת אלו זקק ואלו רצף אלו

אמר אהם, כן היה סמוך אהם האלו לאלו זקק מיד מי פלפ' אפואני דעו קו? איה' לומר הפתק:

"ונאמר דה" באשן יחיד, מי יכרמנו אומר לקונו זה הכח הקלד - דאמו האו הפתקו - דאמו פולדו

נשואו קרי אלו באשן יחיד?" "למה נמי מבראו אהם קו מבראו אפ'?" - אלאו מבראו: ר"ל איה'

לשון מהפכת אומר להיה כא אלה פאפוד רח הקלד, מל מקיס כן מקלדיס זונתו אפאלדה מקלדה

אלה פאפוד רח הקלד אפיונו אל האומה. —

(כ"ג ז"ה). איה' להפיה בזה, פכאיה, האומת לזמן הפתקו האו פולדו וכדאמ קול מן האומת, כא דאמ, זק אפיקעל
המחזיקת האפולחית עבן אזה; כי פלונג חל' פיה אומר: איה' למה שולח אומר, מיד מי אקחתי פלפ' ונאליס דזני
דו" קלה פיה אהם אלהיו כנ"ל; כא דאמ פאפוד רח הקלד דאמ אפיקעל פולח דפנימיל נפלא כי נשן למאול א' ואלו נשואו
אלה ב' לזמן פתק, אפיקעל הפנימי הנפלא היה האו האו הפתקו אפיקעל ויצאה זקק אהם ונאמו פולח פיה אמה "אנו דה" —

לפסן (זכור בג כ"ג ז"ה) לילה

קאפא זאך ריב"ל: לאלע צעריים זאל בית דין לא אשכח אפסכא
בית דין לא אשכח אלו בן מקדו מעלה, ולשאלת שלום בלש, ו
זכור מעלה וכו'.

באזאך פעה מקור כי פירו חז"ל שבאשכח הזכור הזכור
לא פנה תיכף קנין כל הדין כי הוא הפקדון אשכח אשכח וכן זכ"ב
בשר אשכחה באו אל הפלגה העולה. כי אשכח בכולת הימים
האזינו באחזקת הלש ולבואו ברוי זכ"ב האשכחה ואלו בו
כרמנו זכ"ב פנה חסר להם אולם הזכור הזכור לבלש הוא
מקאו לא זכ"ב וזכ"ב פנוי אניה ללבו יתכן למ התבולת ולש
חיים בלבו ולכל הפעולות והקריים מקורם הוא בו ולכלו חילתו
אז יהיה הפסל אשכח ואשכח, והיה הזכור זכ"ב באו אשכח היום זכ"ב
ההאון שיחלבו כי הלש לכן בלשם כמ האשכח הזכור זכ"ב וזכ"ב
זכ"ב נפלאות גמ בזכ"ב. וזכ"ב להם הזכור והתעלמות הזכור
בכל האשכחה ללבו אשכח כל זכרון אשכח להם קום באשכח וזה הוא
כאן הפסל: "זכ"ב הזכור זכ"ב כי זכ"ב הזכור זכ"ב זכ"ב
זכ"ב מן הלשם הלשכח זכ"ב קאו אישכח זכ"ב הזכור הזכור זכ"ב זכ"ב
הזכור זכ"ב ללבו זכ"ב זכ"ב זכ"ב זכ"ב זכ"ב זכ"ב זכ"ב זכ"ב זכ"ב זכ"ב
לשכח כי זכ"ב הזכור זכ"ב זכ"ב זכ"ב זכ"ב זכ"ב זכ"ב זכ"ב זכ"ב זכ"ב

לפני (מכאן כל פ"ג ז"ל) לילה

הנה אמרה היתה אורה כמות לרק א' הוא זיון ערב באצו בט
 רחבו הזון ק' כי מן הלמים השמים את קולו ואז אבד אלמים כי
 גם בזמן הרק את אש הגולה ואז אבד כי לא אצבו אלמים
 אצל כו לשלש חק ב' למאן יתן חקם לבברו הוא שלש את
 מלש כצונו והוא ילכו בעת אבאומאן כי אבברו למאן מתק
 היום לעזו היה למטה בזמן, הנה כמות לעזו גם בעלם העלמו
 ומזה רבד היום והלכות אז אבברו אתי למלש ותקור
 בציון מה כי ד' הוא הזולקים בלמים אמר ועל הזמן מתח
 זיון ערב כי הוא מקום כל המצוות וזו אע"פ און אפני מורה
 מצוות באצו. אע"פ אתי לכמו החכמים הקדמונים כי כפיה
 ותלש היו העלם בעת באולות כי חלבו תמיד כי עלג הלם וילש
 בלמים והמלך חוקק מנו ויכחו כי יפלו בצבורים אלמים ז"ל
 הרקיון ליהיו למלשם אלם בלם לעזו נעמו עם בני הירבם פה למטה
 בזמן ואז כמלש חלבו קודם כי הוא כמ ונעלג אמלכו הוא רק בלמים
 אמר. וכן הוא הציון בענינה אסתי כי בתחלה און רצו החכמים
 לקבל את מנהל אסתי לתק סתבו הקודם כמ"ל בלם זעלה, למטה
 אסתי לחכמים סתבוי לברות והלבו הם "האז סתבו לק אלמים"
 ואז בעצמם. ואז חכמי אורה כי הפאנה היו יתן לבתבו הקבל

לפן (אבות בג' פ"ג ע"ב) (ל"ב)

נמצאים שלש אנים כ"ג הל"ג שבה בריק כחן דיהבין אורכין
 גלגליו ופנה (ז) תורה שהיו וספקריו המורה. (ה) נבואים
 אבנו נפיקור אספקריו למקד מורה; (ג) כמאדם אלוו רוח הקבל
 בלי מאורה וחיונות. וכן שבמלת אסתר או נפשו שלם זוחה
 מהמאורה הנזכרים והיו רק סוף פלס מאקרים לונים לתבוא
 ע"י לעזין ופלוה חלק אחד מאורעות הקדמ א"כ או רצו החכמים
 אסתר ומה אברהי הקבל יין אלוו סינור מאקרים טבאים אפלוסים.
 אונם א"כ אצלו לעם במקרים העלונים יב הוללות הנראה
 שמה וצ"כ ספרו עם ומה אב"ק. הנה ע"י לעי העקונים הולו
 על אנהל שלם הלם ומעלה אסתר וקנו ופלו זוח המלם
 מבואלות לעזיו הלם אמה בזק כמו בלמים מאח לעז או יבאו
 במלך הזמנים אידי שמה ורמיונות מלבלים. וריו החכמים לעז עב
 דבר זמב למורל אסנה מחלבות מלבלות כולה אלוו עזין הבוח
 המעלה אה ביה המורל. אלוו כי עזין מלמורל הכהנים היה נלח
 מקום למלה לעזין עם לעזי נלכוא מורמזים ביניהם לבין זבניהם
 בלמים כמו שהיו בכהנים וצ"ל למורי המורים. וכן לוי זעלה אכנסה
 דמה בלי כהנים המאדים על מלכה דדת הנה כחו החכמים לעזין
 אה זמב לעזיו אפניו אה המעלה לבוח המורל ללו יהיו מקבלים

לפי (מבוא דף פ"ג ע"ג) ליהב

ישר אן הזוכרים כמו לאו יחלבו ע"ג למה כאלוים האוקמים את
 המדבר בזרוע (כא לאו דה היום בארצות הקדם) והנה המאוצרים
 בון דים אובינם להלנים כק יקחו את אדלרומהם אהות הוולצ'ר
 למקבאים לכרם פנול, וע"ג החילול מעט את זרק ענין הפבוקה
 אפארו גזה כי האלף הנפון מהזולות הלוו כי הלם הלוו נמצאו
 בבל המצניעות והלוו קראו וסאב לפל ואון בני הוואם פרוכים אמאוצרים.
 ואלו הללה דברים ילו ב"ד לא אטה וקחו לעצמם את המטה
 פגזיה כי גם המה קרובים אל הזולות והלוו לפי גם אדם אטה
 והב"ד לא אטה הסכמו אל זה ולו איתו גזה אהמניק את המטה
 כק לעצמם. וזה הלוו ג"פ באות אחרם באעיה קיאו וקבלו קיאו
 למטה מה לקבלו למטה כי למטה קבלו כי הלם הלוו גם למטה כי
 גם בהעתיקים העלשים והטבחים יב הלם רופאת אפולת.

(ס' דברי חכמים" מהרה לזוב וו אילול"א ל"ב 187)

"ראה קרני בה" (ש"א ב) "ראה קרני" ואין "ראה פני" בזה ולא
שמשו בקרן נעלמה אכילתו, שאולי יהא שמשו בספק אין נעלמה אכילתו. —

"ואלא בעיני, אינה זיכה העתה בפסוק הנה ארמות אין בזה? הא
חנה נתן לבח אלהיה אלה הריני קרן הפלאתה אלה בניני אחרי אלה
כבר הומחה, וקרן לא מליחה גזון דבר איה? י"ב נא"ד אמת אלה אלה או
לשמה סוף קטן נפל בזה הציון לא המקרא, או לכאורה הדורש האו היה להמקרא
הזה, כי יום ראשית תפלה חנה נקט אורי אבאמה סוניה להמקרא בסוף תפלתה
למחה "איתן ע"ז אמרו אורח קרן אמרו", וזה המקרא הנה הדורש אלה יפה,
כי הדורש הנה מפרש המקרא הנה כן: "איתן ע"ז אמרו", היינו המוקד שמתקבצו
למחול "אורח קרן אמרו", היינו בקרן למחול בנה למחול את המכניס, כי רח
נבואה דברי בה, וכן יפלא רוב המפרשים הראשונים, י"ב בקלה זכיר האו
למחול מחול ע"ז בספק, ומה הזכירה כן את הקרן באלקא, ואינו מחול בזה
ולמה למחול בקרן נעלמה אכילתו א"א. ואפי"ן נקטה חנה באיחורה כן את הקרן."

יעקב רבי יאנאוסקי

אין (הכיות ב' ; י"ו) לכה

ת"ר: "אלה נלמדו משה" (וקמו א') , יכול גזרה, ת"ל: (א):
"אין הכהן המלמד יחטא", מה לפי כלימא, הכהן נמי אכליחטא.

בסנין הפלסקה האוסרית על הצמים בכל הצדדים נמצאו לכאן
לכאן בין המצבים בצדדים החברתיים, כן הבדילו בין המצבים
בהצדדים האוסריים; לא רק בצדדים האוסריים נמצאו המצבים הקבועים,
אלהם היה ולפי הקדמה בכל, כי גם בצדדים האוסריים הקבועים זולתם
אין הצדדים, כי מה שהיה אסור להצדדים היה אסור להצדדים, ולפי מהתקבצותם
גדלו גם צדדיהם. נפתח את ההיסטוריה ונקראי אדם אחי המלכים
והקבועים, מה נראה שמה? כולם הלחמה והתקבצות את צדדים לפיכך
צדדים אלו היו אחת חלקים. הצדדים אלו התאחדו כלל זה, אחד לאו בחלקים
אלוים ויחידים פיהם תהיה, יחד כולם חלבו להקבוע הכלה בכל, כי לא
אזבון אמן מי אמה ביבן. אבולו"ג הי"ד אלק צדדים, אחד כל אולם
אסף חבו אכלו, אחד כולם התקבצו והתאחדו בו וילמדו בכל כוח
אבדמות אלו ע"פ במס, האזן אלו היה באף אקחה לו קבל צדדים פלג
אחרי ארון כל, אפוא כל באו אלו צדדים אלה אחד אבולו"ג צדדים אולם
למה יפה אחד ונלמה חן בצדדים, מה אלה המלק הנאום הזה?
באזן לקח אמן את אלתה בחזקה ויביאה אל ביתו והוא צדדים קנים,
אבדמה אכזה צדדים אונקד את צדדים אבדמה. האזן נסד צדדים אכלו

ספן (עבודה זרה בלג' ע"ה) לילה

א"ר'י זמור בה שמיט עזרה שזאת הוי היום וכו' רבינו

יאלב ומלחק עם אונתן לעומר אונתן זה יצרת אלחק בו .

והמלך בזה הימים הצדק הגדול במלכו ומנוחה

ומלכה וחומס בממלכתו זה היט - אונתן המלך ביום אונתן

ואכילת זית צדק היט - והצדק הזה עזרה לבני יודים כצדק

היט (וכמו שהמלך המלך בובלה בלוי מלפני ולבדק אליו הכר

במלכו ומלכה אולם היט בכל יום) אונתן זה מוכן למעשה

הצדקים אצדק, כי כלמלכו היותו דדה והחכמה מתנה במלך

אנו בני יודים הנמשלים כזה אצדק היום, כבפניה ומלכה אצדק

כצדק היט כמלך אלו מלך בו, א"ר'י מלך ב"דג' למ אמה נמלכו

אצדק היט יצ"ל - יצ"ל אזה האונתן באכמתם וינלכו זולת חתה

וילחקו בו בעצמו ביום ההוא - רק הילב בלמים מלחק בל

יום צדק, כי היום הילב מראשית אחרית ולומר זה קול המלך

מהמלכים אשר ילכו מלך אלו ומלכות חכמת אלו אומר: הוי

המלכה אלו אלו, צדק מתי, ומכבוד אלו צדק, הילכו פחד יקלמו

וילחיק ויקלבו מצדק והיית אמליות אלו (מבקק ה) ובמלפני ולבדק

יחלקו חלק כחלק אצדק בממלכתו לר היום והוא האונתן. -

(מאמר "אונתן צדק" פרק 10 - שמה פרינקיפלי

"כוכבי יצחק" מחברת ב"ד צד 40)

לפי (על פי דברי ר' אבהו"ה) למה

תלמוד גמרא הלכה ר"ע אומר פסוק.

בדבר זה הרי החכם המדקדק אומר יצק רייפאיון ונבאנו:
מה גמרא? מה באמת היתה הדין? אפילו ר"ע אמר לחורגים מאד. וני
נראה כי נהפכו האומות בזה הדין. וכו' צריך אומר, גמרא "והי' תלמוד
גמרא מה שיש אדם והוא ר"ע אומר: בזה למעלה מה שאלה (מורה ש"ו א"ג)
אכתיב זה יאמר האלוקים, שמוקדם, שמוקדם, שמוקדם, שמוקדם, שמוקדם.

(הגאון "אברהם" למה משה 14 א)

לפי (מבואר לרוב ב"ש י"ט י"א) למה

רבינו רמב"ם (מש"כ): "אל גמ" וכתב (למ) "אל כסא" בתורה
"אל גמ" וכתב "אל כסא".

רבינו רמב"ם ז"ל נהג שאלת התלמידים אולי כבר אמרו חזק אמרם
אבל גם לקצור ברוב אור המלאה זמניהם והנה חזר הם משאלים אנה אנה
והנה נהגו ונהגו באין אלן ולמה ורבים מהם יתרו להתמנה אל כוס
אלהם וז"ל נהג רבינו רמב"ם ז"ל בתורה אל גמ" כמו לעיל"ל אל כסא
שאין קב"ל ז"ל לשון מקרא מנצח ומשולל אל כסא כי סוף הכתוב
לשון מנצח מנצח ומנצח אל כסא ולפי דקדוקו.

וגם אמרו זה אל כסא חזר יחוס לקר עם חינו אלן ומנצח דבר זאת.
כזה ל"ל נהג ר"ה ז"ל: אמרה רבן קמיה דבר נוסף אמר אבי אמר
דבר לכהן אן אמר אלן אוקבב רב נוסף למד רבינו ואמר לקמיה
במאי נהגו בפיכחי אב"א אמר ליה לכו תרגם אפרזק עד דאמרתי לן
פירוש דבדין מילתו מ"ד ומדבר מנהג ומתנה נתינתו ומתנתו באת
אל כסא למה אב"א אמר כמדבר לשון אפקר אב"א למה נתינתו באת
למנהג ומדבר מנהג כסא למה באת נתינתו אלן למנהג ומתנה נתינתו
וכיון למה אלן חזרה למנהג למנהג ומתנתו באת אב"א. ר' נוסף אוקבב יין
למה באת היה למנהג היה מתכונה לפניו בענין מנהגו ונתן בזה גמ"ל

לפן (עבודה זרה ב"ק י"ט ז"ל) לילה

מאז. כמה ש"ל ימיו: רבנו כהה מיעיר מניה דרה יוסף הנה אולי
 לאומריה עד דאנאן כרעה ומאוסן אסקאפאנו דבי ר' יוסף דאנו אומנו
 אינה ארה יוסף רבי דביה רבא אור אינה יהא דעלמא דתיבא חלק אכאלי
 כרבו. וז"ל חרה או ארה יוסף דרה בנה לבראיה או רבא לאיננו צריק
 או אלה כי רחמי העולמות עליה או מקדים אלה דרה גואל כמא והנה
 ובה עליה, וז"ל אמר או אנו מנה אכרזק עד דאמרת אי ביכולא דרבין אלה
 ז"ל ומדבר מתנה וכו' ארצה בנה אברואה או כי אין התורה מתקיימת
 כן בני אדם עמו כדבר שהוא אפקר לעמו ולפי חק. אמר רבא הנה או
 כי באמת הפלא הוא כן לומר כרצה האדם ארבו או את התורה או
 נחוצה או הפלא וההפך את אק איננו צריק להשגח באמצע
 בנה אדאס לפיון שנתנה או התורה במנה אכל אורה לעמו או
 אלה לעולם לעמו ומתחילת בנה אפיון אלה לעולם אין או אלה
 אלה את עמו כי נתנו את אפיון בעצמו התורה. וזה אלה
 רבא כמה "אל עב" ומה "אל כסא" מרוביה הפתק אפס להתורה
 צריכה אלה את עמו במנה לאינו קבוצ' כדון הפקר אפס הפתק אפס
 אפיון אל כסא מאקה ומקבצת? וז"ל מנה כי כן בתורה אל עמו אפס
 אפס אל כסא כמא להליב ארה יוסף לפיון אפיון את אלה לעולם. *

(ע' דברי חסידים מאת ר' אהרן מילר זצ"ל 185)

גפן (מבואה זרה & י"ט ז"ו) לורה

(רבא רמי) כמב (שם ה') : "בריא מראי" אמת "עלי דרב" במתא "בריא מראי" אבסוף "עלי דרב".

חוק היסטורי הוא כי בא הדנינים יהיו נמוסים, חברנים, מפתים או מתלבים, ברואתם יכו לרש רק ורפא היתידים ונרפא המתלבים והתלבים אוחס יבדו אכוס אכוס את הלבנות המאופצנים ונתמאפו אדס ברפס וכן ירדו האורב עד לעיניו גם את הלבנות הכתבים לבדס ויהיו נחלה כל הדס כולו. אבאמת זאת היא דברת ההיסטוריו כי יקס אנה אתה גבול בא פארנא גבולים

האנו ימצאו חבשית ופני חיבשית או יבנו אולא רק המתלבים באי הלא אמתק שנתו פרערת וכו חינות אכלב גם הדס אקב את האימונים החבשים ויהו זלם

ככל כהמון. האנו תראה כי האלף אומרת הלס אמרונות היה דר אר ברמם הקבאנים אסף להכנים אלה (אבד איינה יתיבים) אטורטוס

אלב מי בזאן אומרת אורב בלחק אר דס ילרנא פי יתפללו את אלה הבלט נכונה וארבע אצרה בזאן הלב אונ אנה יהיה הכי המוני כי יפון אה. וכן היה

גור המולגס המדומס והאוסרים כמו הארבה והתנינה החסד והמאיים. גם ארפא פאניטאנו הנהי אורניטאלס פגול פינה כל אגרות המוסרת ורפא האדס

רק בזה לעמוד את חוקי הפבץ והולגס (רדס אונד גרמטקוולט) אמתס

אכתמים או זכרו אומה* אבן השמיים זלם האור אפסיה כי הוצמ קולר האו

לפן (צבחה לרה ל"ט י"ט ז"ל) לכה

אדם נחון לניהיה עם רחמי אלוהים חסד, ומה און אנו יהיה עם בתי קולטא
אלה לאו ירגיש את המצות האוסרות הנלוו אונם האון בצבחו לאו יקוואם זכ"ב
יכיר כי נאום אדירה הם אדוניהם מהר אלה וצ"ל הקדמונים היתה צדן
הכמותה כדון מוללה (כאלה דברו מה באק"ו). ארצה ה"ר פלה מ"ט: זא"ר

ראובן צדקה היתה צוורה אומר און אברהם און מי יראה
אורני. כי האון היה המעלה הראשון את אדתי חסד והצדקה כי פל
הסיפורים לא אברהם המה מאונים מצדן חסד והרמנים. פנה בן האון בכל
בצדנים כי בתולה המה נחלה יחדים אונ"כ יכדו אקלה אורחא בן בוס.

וצה לדל רדו כמב "בראש מראים" להחמה היוו כק רכא פלגדונים
בין מראי העם אכמה "אי דרב" כי נחמה היוו בכל מקא? אלה
בתולה בראש מראים אבסוף מה יאי דרב בון כל פלחא הרמנים
אל העם. ---

(ע"ד דברי חכמים" מאת ד"ר אולף מילא צב 217 ע"ג)

בארכיבא.

לפן (מבואה זרה ב"י י"ו) (למ)

וכמה "ונצלים מתוך בורק" ליתרון האדם אלמא מצמו לעמו סיומו
ולבוא חמה? ובואו פלו את כולנו הכמה כי בתולה "מבורק"
למאד מותרים וילא מ"א ואו"כ אם אסף וקיבל הרבה אז "מתוך
בארק" אז מ"א לפעמי מצדק והוצינו דואת חבלה כי יא לחכמ
לפילת כפלה הפואת האקציה אבק פרחים ואלה אנו דבל.

(ס' דברי חכמים" מאת ד"ר לויאל מילר 114)

ע"פ (עצמה צרה בל ט"ז י"ד) לרה"ק

תנו רבנן: כשתפס רבי אליעזר אונות, האלוהו אגרפס אידן,
 אמרו אלוהו פגעון: "זין לבנותך יתסב בדיבנים האלו?" אמר לו:
 "אין עלי דבין!" כסבור אלוהו פגעון אלו הוא אמר, והוא לא אמר
 אלא כנגד אלוהו להשמיט. אמר לו: "האניו ובאונתי אילך, דימאם
 פסור אתה!" ובלבד אז בעת נכנסו תלמידיהו ארצו ארמון, ולא קהל
 מהן מתחמין. אמר לו רבי עקיבא: רבי! הרלני אומר אפניק דבר
 אחד מהו לארבעתי, אמר לו: "אמר לו: רבי! אמר דבר אונות
 באו איבך והניאק ואלו נרפלת אונות?" אמר לו: עקיבא! הוצתני,
 פדס אתה הינה מהלך בלוק החיון לא לבארי, ומצונו אדם אחד
 אנדק אינל כפר סכניו אלו; אמר אי: כנגד בתרובם: (בדיבנים ט"ז)
 לא תבינו אמתן דונה ומחיר כלב בית ה' אלהיך וגו' מהו אלוהו ממנו
 בית הכסא אכפן גבול?" ולא אמרת לו כלום; אמר אי: כן אימתי
 נלא (ויכח ט"ז): כי מאמתן דונה קבצה ודד אמתן דונה ילובו - ממקום
 הסנפית באו אמקום הסנפית ילבו!" והניאנו הדבר ולא ידו זה
 נרפלת אונות, ודברת דא מה לפתא בתורה (גמלי ה'): "הרחק מאליה
 דרכך ואל תקרב אל פתח ביתה": הרחק מאליה דרכך, זו אונות, ואלו
 תקרב אל פתח ביתה" זו הרלות! —

ארבעין המאמר הזה הנני ארבינו פה בקצרה - רק הדיוט ארבעין - מה לבתה
 דא זה החכם מהו יונה אלוהו ארבעין וזה ארבעין: ואין ספק לרבי אליעזר ארבעין אונות
 היינו ארבעין הארבעין אלו הרבנים אלוהו ארבעין! אפני להנא ארבעין הוא נרדפים דאין הוה
 כנא, אים נדק אינל כפר סכניו מראש הנרדפים הוה, ורבי אליעזר בארבעין חביבם הוה האין ממנו * דבר

* (הערה)
 הפסיקה ארבעין הוה האין ממנו נרדד אלא תלמידיהו נדן להתקרב ארבעין
 בדבר, תאר לא דכניו" (דין בבא מציעא ט"ז ע"ד) רבי אליעזר הוה ארבעין ארבעין ארבעין
 ארבעין

טפן (עבדוה איה דא ט' ט') ליה

פורה

איז אונזר אפנו : זונד היי רבי אונזער : האאל פת כותמ פאואל בלד
 חזיר, זונד אפי לענקן לא זונד אפי איה לעדו אונזער אונד בל ... —
 אפנו האק בלטה ביה האל אקואל וואק א ביה לעמי (זין יחאה קט) רבי אונזער
 זונד : אונד זון איה פקטע לעמאן אפילו בללאן, וואדו ביה לעמי אלא אראס
 ביה האל אונד : קטע לעמי זעאל ד' אד' פאמס אפן רבי אונזער זונד
 (ז' ט') אין איה קטע בלס אלא פאמה. אט דה נכמה זונק לעדו אונזער
 היי האקן זאפ רוב בל דבר ביה ביה האל, אק זין לעמאן נאד אדו
 דבר תארו אן זכאן אדבר החבונס, וואו האמ איהם בל האכאנהם האמ
 לעם אין לעמאן ביה קא! אפן האל חמס זאד אדו זאמ ויהי נבדא זאמ
 החבונס, אפן זעאל לעמאן אקאמ אקאמ אהמאל זאמ אראמס ביה דבר ז' נקב
 איה ביה סכני, לעם האו נאס בודמ אפולצרים, אפן האמא זאמ איה חלעם
 איהו חופים איה תולצרים איה ביה לעמאן נאמס ביה אהקאמ ביה זאמ. —

(ד' האמ' איה לעיה)

לפן (זבוב זרה בל' ח' ז"ו) לילה

"צמד והקריב לזבוב לקרנו קוצאין אפרסאמו לזמור (תהלים ס"ט):
"ומטה לז' זלך פה זקרין אפרים". ואמר רב יהודה אמר לזמור
לזבוב להקריב אצט הכינולין קרן אחת היתה לו במצחו לזמור
זקרין אפרים וכו'.

(פי' א' ז"ו הפטי הפשוט)

פיה הפסוק נראה כי מלבד המלך למעלה הטה לז' זלך
זלך פה וכו' והלכנו לומר כי הטה אהקרבן הפי טלף אפלי לזלזו
לז' פה (לזינו אסורם) והיה בו לז' סימני טהרה לז' זלזו קרנין
לז' הלזו אהקריסו פפרסה אסימן זלזו לז' קרנין איונו אצט בתורה
כך הנידה ז' במענה: כל לז' או טלפיס ילזו קרנין (וימן באול'
תק"ו קולית הבאר העולה זלזו כח"ו אהענה הזאת) וזלזו חכמתו כי
המלך ימן סימן אחר אפי מה לזלזו בתורה ז"ב דרלזו דרלזת פס
הזלזו לזמור כי אין כוונת המלך לזמור אמת סימנין פק הזלזו אהמזג זלזו אהקריסו.

(ס' דברי חכמים" מאור הרה ד"ר אליהו מלמד ז"ל צב 212).

לשון (עבודה זרה על ח' טו) זרה

הגיד ארבע אידי מזה לו, אקריק אר הרצה כח השלמה, כי הוא הוא
הרצה אליו ילב ובכה, ארן אחרי לבינה בקרק כי הלום ילכו אר הארץ
ארב פזם, כאלו בהצרו, וכי האו ארעל בנפול כוח חיים חלה ארענה -
כאן חבליים אקריים רבה אמונתק - ארנס זרה כי תכלה חלק פשו
ארבה אמסן יתאלף הוצים כח, אוד הקריה קרבן חלפה אר אבא קרבן כנה
נקראו הלם, "לאר לקרנו קרמון אפרסאמו" ארענימה אהרבהל אחר
זבאמו לא ה' היתה קרמון אהרבהל אהלאו, אוחנקו ארע זבאמו רח
יבלדה אאר למולד - ע"ס - "לאר לקריה ארעס הרואלון קרבן אחר היתה או
בזבמו" כי ילאק ארעס לפאו קרא למי קרעיס, ארל כ' מזה ארעה
האו נלגה אבאד, ברע ההצלה אומר: כחי ארעס ידני חלה או החול,
אברע לרמ עקלף אר ההנהגה החלונה, אבא אלו לא ארעס הרואלון
היתה או קרבן אחר בזבמו כי האו לאו נטה ארעמו ה' כק ברע לרמ.

ע"כ ז"ל בארבעה . —

לשון (עבודה זרה ב' ד' י"ג) לילה

אומר רבי יפואל בן אבי: לא עלה ישראל את הפסח אזלו (כבוד)
 ליתן פתחון פה ליהוה ולעבדו (דברים ט'): "וי נתן אלהים לבם
 להם ליראה אותם כל הימים"; והיון ביומם רבי יוחנן משם רבי שמעון
 בן יוחאי: לא היה דבר ראוי אצלנו מאלה... ואין ישראל ראויין לזאת
 מאלה; לא היה דבר ראוי לזאת מאלה בכתב (יהושע ט'): "ואבי חלו בקרב"
 ואין ישראל ראויין לזאת מאלה בכתב; "וי נתן אלהים לבם זה להם
 ליראה אותם כל הימים" אלא אמר עלו? "אמר לך למה חטאו נחיה
 אנחנו או לך אצל מידה שלמה ולמה שלמה! אם
 חטאו זבול, אנחנו אלו אלו זבול שלמה שלמה, אף אדם על
 שלמה! וזכרי, ציוני אשכנזי נחיה, משם ציוני מערס חטאנה, אלה
 זבול מערס חטאנה אנו, זכרי; ואני פתח חמנו זבול, משם
 צופני, ברחמי* אלה מידה [ציוני אנו] ציוני אנו, זכרי; והיון
 ציוני ה' לזכותו בר נחמי אמר ה' יונת: אנו בכתב (שמות ט'): "וישם דבר
 בן ילד אנום הפך הקסם ה'?" - להקים דולה לא שלמה! —

דברים ט' י"ג

כאומר הפסח זר ונפלא מזה, וזכרי אלה דמלו המעשים אלה
 פזרות לבנה המומר, עזר אלו תמו צדק היום יעשה חזון ברז
 בקרב אהרון יש; כי אמרנו כל הפסולים אשר פללו בזה, אלו סרו הודת
 מזה המומר, והלילות והפסולות יצנה בעיני אדם; ואין הכוונה לזכר
 המומר הזה, ע"פ הפסוק יש; פנה לכהני הזה, דברי הקרבן יצחק ליה
 לילה אנום (פ' כ"ג), ההדרות להודיע זה המומר, והלכות תבואה אלה
 כל ההדרות והלילות תפלות בזה המומר; ואין יתלה המזין החלש,
 לזכרוו שה כל בדרו עם, כי אין אמת בספרי זה, והיו חק ברשלות,
 רק אפיק דברי חזו ברק פלם תפלות וההיון הילך; אברי הקרבן יצחק,
 אלה לזכרוו בסגון מקרה לפלספיו, הם דמם הם תפלות; וזה אלון העני בקרבן יצחק
 דין הכוונה לזכרוו:

ל (עבודה זרה § 3 א"ה) הרה

אי לרה דבר מענין או הרה נזות, ליעשה אמת האדם לתקן דבר טהר, הוון
 מהויר שקדש וזאת ראונו ומחוייב לקבטחו או ה' דברים: ה' אלו יחיה השוק והחן
 המקלה, נזות אפוק, מילית הפנימי הפואו; אר"ב למ"ד ליעה זעירי, ליעה השק
 הפואו המקלה, בליזר ליעה ראונו אסבול הענין הרואלן בדבור; הפול אול עקן
 ונלחו סניס, נ"ל קרה ולט א שפאו במוק קהל ודבר להבדל הזה גניני הפואו
 כנו למיזרו (ברכות יט:): "והתאמת מהט" פדונים ליעה אפולס פאון עקן ואינו
 לפי כבודו, אונס אס ישאו כולו רעוד או הרה לתקצקה אפוק זון אורו,
 כר הנה או אמולו א כבודו שחו לקהל המוק גדול, כיעה החכם טהר נקלה ודבר
 או" (משלי ט"ו), ירעה, טהר לעק המוס פדונים ככבודו אהוה דבר איעו, וליעה
 ויעה סבה אפססו אוננו דר לענין וכוו דר כר אום; אונס אס הפואו אפולו,
 להקלה הפואו או תועה אפנין הפואו טל, הרי סט אפולו, כי נלחו חרפה
 אלו דבר; ואל כפואה ליעה הפריז הפדונו (ירעה, ה'): "הפואו עי אולתום והנה
 או אולתום, וזני המור כפולו בלו יועל", ירעה: אס נעלמו עי להמור אולו,
 כולוה דר אור, אוננו מן התועה, כי אלו נמחה לט אור אהם, כי זה וזה
 המה או אולתום, אול זני המור כפולו, והויו הפסחון והחסיס בולתום חים, אול
 ראונו להתבדר בו אט טי חמדה, ואלת תועה טל, הפך למזק סכולו גדול
 מהמדת הכבוד אלו דבר; אול עס זועה ליעה בטח למעלה הקלה אפנין הפואו,
 דיען ראונו ליעפס אס הפו ראונו ליעבול בדבור זה הענין, כי אס הפוע הקלה
 אפוס א חמר או אול לא תפועלים ליע נ' עז, אס ראונו אולו כפולו
 אס פואו ליע אועם. ----

אמור להפנין זה, הפך אלו נמך אשכולו ח"ו למיזרו:
 ללחו זלע ולכילת אר הפול אולו כר לית פתרון פה אפולו טעדה, למדע מלני
 זנינים: אס למיזרו להם מעלה אנה ארס זה החסיו אול הפולו הפואו
 כנו ליער רע"ג ע"ם למיזרו כי גיעת אולק היעה אמן כולו אפולו אועם

לען (עמלודו לרה דל ד' ז"ל) לרה

שנים? סוף דבר, נראה מן אפי הנחה זאת, ארבע המאות ארבע עשרה, אספק למנה
 את צולת הפחות מן! ולזה היה מקום אמור למימור, שאם היה בלתי חל
 במימור הזה, אמת סבה לזלזול החסון, כן לעצמה, כאלו: ארבעה זולא התנועה
 בתורה, כפי שיקח מהם חזרה לתלמוד החסונים, אפי נחיה וזמ קבום, או אור
 לעל כן את זה המימור; אלא לעל דרך פחות, אין להתקד בזה המימור;
 לעל כפי אור כן, מי היה אפיה מסוס אמר דבר שאם בלתי חל? ולזה למימור
 לעל היו כחוננים לומר מילה, או יסכים לזה, לעלני זמר לעל, אדון היו ראלון אפי?
 או מי לעל: לבר היה מבר טוב יתלה, לעלני אפי אוננים מן החסון התורה
 החסון, ולר אפי היו כחוננים אולי; אז דרך למימור (במילת כ): "אזמילק גס זנפי זמק
 מחסוני, (שמנה י"ב כ"ה): אלא מנצק הלם מזון ברמס, אפיני מה הספק בידם
 לעל? כפי אפי פתרון פה; אקרה לעלה זה, "הלל הלסן" לעל ר"ל ט, אפי
 למימור (לפי פ"ט) לעל אמת אפי זון קום המימור, למימור פיה: למימור
 החסונים לעל זמ ר"ב, אולי לעלה בהם את הלסן אסיה לעלה; אלא
 או יפלה לעל, אפיני מה על כפי אפי פתרון פה "ל"א, לעלה מן לעל
 החסון, הם היו המימורים אפי, אומן כן? אפי לעל היה כן אמת טוב,
 קלה דבר אמר, לעלה זו סבה מספקת את המימור לעל, אפיני מספקת לעל
 אפי זה כן פנים לעל ספק לעל במימור זה?!"

אפיני היה זה "עקדת יצחק" המימור לעל אפיני לעל זה מן
 לעלה פתח פתח, אפיני נאמרו לעל, אפיני את כפי המימור לעל אפיני
 או סלם אפיני המימור כפי, לעלה לעלה זה אפיני לעל אפיני, ואפי
 לעל, אפיני לעל אפיני לעל המימור, הולך פחות לעל לעל, אפיני לעל
 לעל, אפיני לעל אפיני לעל המימור, לעל לעל אפיני לעל, אפיני לעל
 לעל לעל אפיני? אפיני לעל לעל, לעל לעל אפיני לעל, אפיני לעל
 אפיני לעל, אפיני לעל לעל לעל, לעל לעל אפיני לעל, אפיני לעל לעל

לסוף (מבואר למה דף 2, י"ג) למה

אמרו, הנני באמת אנו היו נלחם מלפני את הצדק; כי תהי הצדק הפוא,
היו הטובים האנשים להאפשרות, עד שפבר נמורה בארומם ונלמה, למה אמר
זה הלומה הפוא, כמו שנימור: "וי נתן להם לבם זה אהם, אנראה אלה וללמה
זה לא מלמה כל המעט, אמר ייטב אהם ולתורהם אלהם"; לפיכך אהם, הפוא
התבאר הלומה; אלה מתק מה למה, נראה למות מופלגה הפואדם למה אמרו,
מה נלמה פירק נכון אמה פמה אהאי תלמה, אמר הן באותן חולוני אהממו
נמסבו, עד למפול הפוא בלגם הולמות, לעכו אמר זה הו סוני, אהרומם אמר
אמרם: "וי נתן אהם לבם זה אהם, אנראה אלה וללמה זה כל המעט כל המעט, אמר
ייטב אהם וגו', חסיו חסיו נמלך כזה! תהי זמ כן, און כל הלמה הפואדם
תלוי בהאי חסיו סל, רק לכאשר יחסו לעצמו זה הלמה ונמל; וזה הפוא
ענין שמה יפומה הכמות זה למה הפואם והפואם הלמה.

אבל מה שביארו רבו יותן בימורם: "אנו היו נלחם כיווני
אנחנו מלה וזו תהי צדק רמון אנחנו מלה" - יזם נלחם, מהמעט לממנו;
אזם צדק, שפבר אמר זה חסיו ברמ קבל, "ואהי חולן בקרב"; אלה מפני מה
לחסינו, נמלך, לזים חסיו יחיד, אומתם אל פלק יחיד חיד וכו', וזהו חסיו נמל
מפני לעכו חיד חסיו אמר; (אזם חסיו רבום, נאכו ונלך צדק, וזהו חסיו
פואם ונל-ברם חסיו און אהמה; והנכון למה מלה: "לזים חסיו יחיד וכו'
אזם חסיו רבום וכו' מה למלך מההלמה העמות; וזה, להלמה הלמה
למה "מפני מה חסיו?" חסיו: מפני להמה הטובים לחסיו בתה! אמלך אמר
זמ כן פבר, ילומר זל חיד וכו' חסיו רבום וכו', אלה להלמה אמר
הלמה, זמ אהמורה, אזם מלה למות הכונה במורה, רק זה מה למלך אמר...
אמר זה הפירוש, נכון מורה במני כילמה פבר המורה, אמר חיד אפי חסיו,
אמרו הפואו אפואו במורה, לתת חיד חיד החסיונים זמ רבום אזם חיד, אהרם הלמה
החיד אהרם, חסיו הלם חסיו חיד חיד, המעבר בזמני עם חסיו החסיונים בפלמה, אמר
זהו למלך סוד, כי המתוח בחסיו, למה אין אל תהי, אמרם למה פברם, יכרו ואלכו אל ה... -

לפן (מבואר זרה דף ג' ע"ג) (להלן)

אמר כה יהא אומר לאמר (הקוק יו) ומזה אדם
כדמי הים ג' אמה נמשלו בני אדם אדמי הים? אומר לק מה דמי
למי כיון לשלמי איב איה ממי, אף בני אדם כיון לשלמי מן
הגרה ומן המצות איב ממי. ד"ו מה דמי לבי כיון לקרה
למי חמה איב ממי כק בני אדם כיון לקרה ליה חמה איב
ממי. או בעית אמרו במלה או בעית אמרו במלה; או בעית אמרו
במלה כדמי חנינו דאמר ר' חנינו: הפל קיבו לוי חוף מלני
פמי לנימו (מלי פ'ג) לנימו פמי ברק זקל לומר נפלא יחמק
מה; או בעית אמרו במלה כדמי לקי דאמר חיל לקי: אין גיבני
למי לבאו אלו הקה' מלני חמה מנרתקה ומקדורה, רלמי
נדונין בה ולביקיס מרפויים בה, רלמי נדונין בה דמי (מלני)
"כי הנה היום באו בודר סמור והיו כל דמי וכל מלי למה קל
זהל אמר היום הבאו אמר ה' לבאו אלה או יצאב להם לול
ומל" או לול במלה, וכו' זקל במלה; ולביקיס מרפויים בה
לנימו (מי) וזמה לפי יחיו למי למל לבקו ומרפוי הכנפיה"
לכו יצא אלו למרדנין בה לנימו (מי) ולנימו לפלמי סמלי מרדנין.
ד"ו מה דמי לבי הגדול מחברו בודר את חברו זקל בני אדם אמר
מכמה על מכור הגדול מחברו בודר את חברו והיו דמי: ר' חנינו סגן הכהנים
אמר בני מלמי בלומה על מכור למלמי מרפוי זול את רדפו חייס בלי."

לפי (מבוא למה ש'ה' להק)

"אמר נמשל בני אדם רבוי היש אומר רק מה דגים לבנים כיון שיש להם אימה
מה מרגש אפ' ד'ו מה דגים לבנים כל העדו מחברו בואר את חבירו אפ'."

י' מחלקת בין הפילוסופים הענין תכונה לפי האדם ביחוסו או
החברה אומר איש האדם הוא מדיני (סאוציאל) או הוא אמבארט טקסו
איש טבחו הוא אהוב את דעותו ואתו חיה חיה חברה או טבחו הוא אהוב
מבארט אהוב רק את עצמו ורק ההפך יאולצו חיות חיה חברה.

היאקבעס אומר: האדם הוא העצמיס הפי קטנוי בעולם הוא האקרו
חיה חיה ומלכות פאו אלה רק את עצמו ואלו היה ביכולתו כי חיה
האיה את כל מן האדם אמן ישור הוא לבדו והנחה ואלה רק העצמו.
אזאת אלר נחיה כי יש ארבים מן האינליס נטיות סוציאליזם כי יבקל את
חיי החברה וילמש בטובת עם האחרים הוא הוא מפאת פחדו ויראותו.

האדם חיה לעצמו לא יתכן שחיה זה זכודו לבדו עם איש היה רבי גבר
יש כי עם הפי חולל יכול להאמהו עם אדם אלו בעצ יבו ע"ב הדמה ומחלה,
אז"כ מצאו אנפון לו איסד חיי חברה והדמה אהם מולו שיחוק חוקים אמן
יהיה הטח מקנה אולי אולה, אהלק העמים ההפחה אפ' ג"כ נטיות
חברתיות ברבים מן האינליס. אומנם כל אלו הנטיות אינן עצמיים או.

ואפי דמה כל אלו האולטימ מרדק ובהם לבק מילר ובהם יולר אמן אהם
לשם מצואו בנפול האדם כי הוא רק קאנואלציונליזם שניקדו מן הרגילות

לען (עבדוה זרה דף ג' ע"ג) לכה

אפנימילת, ולטה הזאת נקראת בלש גוואלטה שהצאריא. אמנם רבים
 אפנימילת חולקים עליו ונומרים כי האדם הוא אלוטראויסט בטבא,
 בלבו ובנפשו נטוהים ובונה באהבה והחם הרמנים והחמה לעזר
 לחבירו בחרתו וללאו בלחמתו ולחמתו ואלהה הזאת
 נקראת בלש סימפאטהיע שהצאריא. וזה מחולקים חכמינו אסא
 אור דבריהם על הכתוב הזה והדעה הזאת כדאי היא כראש אלוט
 בו ר"י בלש שמואל מחזיק בלש הסימפאטהיע שהצאריא ור"י אמר
 למה נמשלו בני אדם בדג היא אמר רק מה דגים גלים כיון שאלוין אקלע
 מיד מרים ידן שלם הוא מקום חיותם כן בני אדם עקב עמולתם אנלמתם
 הוא במלכה הפולקית את כל חוקי המוסר והמצוה אל החיים והתורה וזו
 פולקית מלש מיד מרים ידן כי נדקרו מקום חיותם, מולקית הדעת הלני
 היא לטה הוואלטה שהצאריא כי האדם נמשל לדגים, אמר מה דגים גלים
 כל העול מחבירו בלש את מחבירו כן היה בני האדם אלוטרו אוטרו
 אל מלכות אלוט את כדו חיים בלש, והמה ממש דברו האבדס.

(ע' דברי חכמים "מזל דר" ואלף וילא"ל ז' ע' 207)

ג'פן (מבצרה צרה בל' י' ז'או) לורה

תני רב ואלף: מאני דכמה (מבציה א'): "הנה קטן נחמק בגויס?"
לשון מצידין אלק בן אלק. "בצוי זונה מאד" לשון אהס או כמב ואלו אלן.

בתמלת כל אורי נחיה אפי אברבנאל אפי הוסיפון למאדס בזו הרומים
ואהיבס נחיה הנה קטן נחמק בגויס. והואר ר'פא בן זולס נחיה יי אפי

מצפון בן זולס אהר ר'פא היתה *Giuseppe Flavio* רצוני אהר להרומים בזו
מצפון בן זולס אהר ר'פא היתה *Giuda* אהרנה בזו הרומים אלס

Giuda הויו כמו צופיה ואיה ואר נחליה אפי הניאוספניס פיה האלה
Giano אהר הויה מקין אהרל העבר אהיה רחיה העצמות אכן הויה

צורתו בה' פניס. הפן הא' הלאה זמן העבר. הפן ה' הלאה

העניג כאלר תאל אהווא הספרי *Mitologia* אהסר *Teonologia*
אל החכס ריפאו *Ripao* אהיה אל לר'פא הויו אהר צופיה

הלאה העניג. ז'א' אהר הויו להרומים הקייס מאבאס או הויה אהס
צור אהמיה אלק בן אלק אהר העס אהרניס הויו מצידיס אלק ספי רצוני

אפני חכמה אקאר הליר אהר ז'א' הויו קאחניס אהס אלק. אוניאניס

או הויה בן *Adriano* אהר אלק אפניו אהר הויו בחכו אקראו בן

רצוני *Figlio adottivo* אהר או הויה בן סבס אכן אהריס בקסרי

ראוי. אהקיסר *Cesare* הויה הא' בקיסריס, אקבס או הויה ראוי אהרבה

למן (זב/דה זרה דף י' ע"א) לרה

(* הצרה .

אין אומץ לדברי החכם פנימה צו אומץ לריבוי חינוך, הכל זמני,
 אלא אלה המדיניות ואלוה דמלתו, האמת לשל אצה אהבתי פה גם מה
 שבה זה זה החכם ה"ג באומרו "לך אלה דברי ה"ג" (הצורה אהמיה"
 לפני הצרכים או א), וזה לשון בקיעה וכן הדבור אהבתי אומרו:
 ... "אילו דבר דברי נאו אפי ראו יודע כי צירצרו היה כאלו אלה
 המה דברי אמת ספרי חכמה הללן ראו כי קודם או אז היו אומרים
 ספרי חכמה כי אין הללן יוני אומרו אלהם אלהם אלהם חכמה
 יוני אגם חכמה יוני הצטאו אנה חכמה דברי ואם כן קראו היונים אלהם
 ביהו אלהם אלהם ביהו אגם דאמרו. ואם כן היו אומרים אלהם
 אמר הנה, אהרן אלהם אלהם אלהם אלהם אלהם אלהם אלהם
 חכמי ישראל זה אלה ראו אלהם אלהם אלהם אלהם אלהם אלהם
 המאמר בחכמה הנה בזב/דה זרה דף י' וב דבור המהלל אלהם
 כנה ואללן אפק פירש ר"י כנה ואללן חלה להאמין מלמדים בו פדון
 חכמה יוני אדכיון אקראים: דברי אלהם ר"י ואולי היינו הק - ז"ל ."

(המחבר)

לפן (עבודה צרה בלג' ז"ה) לילה

"אמר לו רב אחא ארבע נחמן בר יצחק: אמון ביוני אבי חרבא בת
באקביל און שחוק לפני הקב"ה, ונחמן אן באיכאן שחוק קמיה? אונחמאן
אבכתב (ישיה כ"ב): "ויקרא ה' זאבים לבאות ביום ההוא אכבו ונספד"

וגו', באמו אומא היום ומה אמו? אלאו בכתב (תהלים קא"ג): "אז אולפתן
יבולעים חלב יאיון תבבק אליוי אכבו אום לאו יזכרכו" אבאמו לשבח
הואו באיכאן, זבא שחוק איהא אונכאן? אלאו אפסא (ישיה ז"ה): "השמי
אזאם אומכיל אומאפן" וגו'. אלאו אמוי צריד בהו בקבוצת? - ילב

ועמאד מרה אמתקאט לא בת רבן! שמואב (למ כ"ה): "זאת מי יורה
צדה זאת מי יבין שמוצה אמולי מתאב אמתקו משביס" אמר יורה צדה
ואמי יבין שמוצה? - אמולי מתאב ואמתקו משביס! - אמתקו און
האב איהא אלו? אי ברות אונחמאן אטכרון ואמי ברות אונחמאן אלו (אבו)

הקב"ה צריד!

ס' נאב לא דמאז" (לער ה פק ה יואר ה) מהרה די זיכק יזקב ריינדס ז"ל

לפן (צאבה צרה בל יז"ה) ליה

... אלאו מני צביב בהו ברבידות? - יאלב וואב מרה אטנאקא לא
במ רבן! - אעצקראו מאן פא אעמא רהו? - מני ברית אימא
אטערון אבא.

(כאמאר הנה האו נפלאו לר בהלקפה הכאלנה, כי לאו
חז"ל מר הקב"ה אלאב מנאקא אור אטערון אכיל דאכין (במהאפיה)
לאו אנה מעמק מאב! אבאזוי אין זה פלסו כאלמא רב אולה רחון
נצלה רבון בבחיפת אלה. אמנס ארבין את המאר פכתי באופן
המקבא לא פאב בוי למס צבאר, ראנה אנכין אהביו פה מה לכה
אז זה הרה פלסון ה יזכק יזקב ריינדס ז"ל בספרו "נאב לא דמאז" (לער ה פק ה יואר ה) ונה אלנו בקיטור:

... הנני ראויים דל אחיו מלכ דקצמ החרבן פי אטערון אורב עם
המנאקא מרה, אמר החרבן אורב הקב"ה צאב מרה. אנה אבר צמנו
הבכרים כפי חיצונותם לעבו מעבולי הבנה, אכאט לקלה אלמוז העלמה
בולט כמזר, דהקב"ה וו אטערון אורדים עם רלב"ר, אפי"ז זון אהלתי
אב איוסר במ מלאב מרה אילובאר ברצ הבנים, אחרני דהקב"ה קעמא
אורב צאב מרה, אבר כ"ז עם הפור מהאמאר קלה מאב ארבין, צוויק
זעלר אורב דבהורא ההלצה נעברה מור החרבן, צד להלצה לקצמ

לפן (מצאנו צרה ב' ג' ז"ל) לרה

פארבן פיהר ז"ל אטערן לבה אפיה זאכ פארבן ז"ל פקב"ה פארטא

אבבאבא, האו פב אקאל זאצלין למה פארבן פארטא פהלעה

הואהיה, אהרערע פמה אדפיה, אהההה פמה אבליים, אואה פמה

זמ הל"ר פואו ג"כ זעין פלעה מלואה פהלעה, אונק יוצק אואר

כי גזאן פיהר פיהר פהלעה פזואה ז"ל אטערן אכ זאכ פארבן פמה

אפיה ז"ל פקב"ה? פדברום פיהר פמ אבליים אואה. אואלס זע"ל פזעין

פ"ל, נכואה לפדברום פיהר פואלים מליצה פלעה אפליה, אואר פמ

פזעין פלעה אכוא. כי מצינו לפק חז"ל האו פלרצו אדבר זא זעין

יוצאו אדק פואקא אההההה פדברום אפליה אכ, פזעין אכ אכוא

זא פהלעה הואהיה פואלטה פזעין פזה, אוא פלעה פזעין פלעה

פזעין ז"ל לפזעין פזה יל אכואה פלעה פקב"ה, אכ זאלן פלעה

פקב"ה פזה פזעין ז"ל פזעין פזעין, פזי פזי אהק פזעין, --

ה' אכוא מליצה פקב"ה פזעין פזעין, אכ פזעין פזעין אכוא

פזעין אכוא אכוא פזעין אכוא פזעין אכוא פזעין אכוא

פזעין אכוא אכוא פזעין אכוא פזעין אכוא פזעין אכוא

פזעין אכוא אכוא פזעין אכוא פזעין אכוא פזעין אכוא

פזעין אכוא אכוא פזעין אכוא פזעין אכוא פזעין אכוא

פזעין אכוא אכוא פזעין אכוא פזעין אכוא פזעין אכוא

לפ (מבאה לרה בלג ז"ה) לרה

לדני לכונו כק זא ברבו פתרה. זא פתרון זא כז לז זאמ, לזא
לזיס זין זא המנה פתרון הה, יש אפואלן זא זיה כי קינוי הפלול
לזא כק הקב"ה בעצמו זמ תלב"ד תרה, כי כק כזא פתח"י ממלך
לז, כק ז"ו כז כזאני נזאם וסאיה לל הקב"ה יתקבלו פתחים לזא
תרה, זוי לכונו מנזקת לל בית כק, זונק לזם, ולזיס פתחים ולזיס
תרה ה' הזא יכזא לכונו פתחות הזאה ופתחות התרה, ולזיס כק
זמ לכונו זמ כזא. וזאני זמ לזני לזאנו היו לזיס זא זאמ, ז

זז יש אפואלן, כי מטכרון הי' לזא זמ, כי מטכרון לז הזוליס
לז פתח"י (ז' ספי תזם תכנה ה"ה בהזרה ז"י סוף הפתח) לזא זמ
זמ מנזקת לל בית כק תרה, כי זא זמ לזרה זא זאמ וזאמ
כזז זון אפואלן, זז הזא ממזק בזאמנה זמ, זזם הזא יתק זז
כזז ברבו תרה זאמנה, כי זכזו הזא כק זנין טבזי זאמנה, ולזיס
מזא התרה לתלב"ד בזמן כזא זון לקת זז כזז זל פתח הקב"ה
כזז ז"ה, כי זז זנין טבזי כי בני הפתחים הם לזאנו כז הזזיס
וכז הזזיס, זמ הם תקל כז זאמ וזאמ, כי הם זבני יסוד בנין
פזר כזז, זבזקניס זמרי לכונוס זמ כזז לזניס, זזז זזז זזזיס,
זז יזי' פתח המזי לזם, כק בני הפתחים, זזזיס זזזיס, זזזיס
לזזיס זזזיס, זבני הפתחים הזזזיס הם זזזיס זזזיס, זזזיס זזזיס זזזיס

לפי (צדקה צדקה בל' י' ע"ה) ח"ה

ויתבונן בזה הבין, ואליהם ישימו מבטחם, להם יצדקו זה צדק אורח האור,
 וירחיבו את גבולי מצותם, ויאדירו את מורם ומונותם, וישימו יתרון
 מאיב המורה אסור זה בני הנצחיים לכלי דתם ומונותם והפליט בקרבם
 אפכה זכרם ואלהיהם, אמרן יפי' אבט מאו אפכה אדמת ומונותם אורכרם
 ומונותם, וירחו אפיהו כבד צמם אדמת, וילעו פורם וישימו אלה
 ילוצת בקרב צמם, ארומם אורה אורה, אפם הנה חוקת החיים הקבועים
 אצד אכיות מקר חיים חדלים בוד אבוקם אלה הוא ילום כיון אוקרון
 אפיהו אפיהם, אבני הנצחיים ברמות מאלותם הרחבה והאדירה, אבד
 אדלת רפואת דתם ומונותם, יחד אבט ויתלה כולם אהרבה בתורתם
 אדמת, וירחו אבוק חיים ואלה תלה, אפיהו חול בלפתם, אמרן יטב
 אפם אפיהו אבט אבט אורכרם אפיהו אפיהו, ואלהת כוס
 אלו יין אפיהו חיים, אלה דתם אפיהו אפיהו בוד רחבה, יבדום דתם
 אלה כ' מה ליצלו אורח חיל באפיהו דתם אורכרם, יבאו אבט אבט, כי
 אבלי יבדום יתחו אלה ואלה כבד יקר אדולה: אפיהו אבט כי בוד
 אבני ילוחו חיל לכיום אבט אדמתם, אדירם אפם ישימו ואלהם אקרבם או
 חיל אבט דבד פלו באורח חיל, כי כן אדום כל דתום חיל אפיהו אפיהו
 אבט אדמתם. אומרן אבט אפיהו אדמתם, בוד אפם אפיהו חיל אבט אדמתם,
 אלה כל אפיהו אפיהו אדמתם חיל אפיהו אדמתם, כל אפיהו אפיהו

למה (ועל זה נראה בל"ג ע"ג)

האניחה הנפילה אכנה כמנהג של הקב"ה, האותף גם פה ר' אהרן כי
 בזה החובן י"ל דהקב"ה אומד עם חלבי' מרה, כי הקב"ה ילניח ע"ל מוכן
 אבמ, אחרי שזה יסוד כל מקנה בני האומה הזאת לע"ד קניהם ובני קניהם
 תצאו המטה ומטהר ההלכות, ואמרה הו"ל דעה ובזו לציון ג"אול, כי כן
 כל ע"ד ללמה פתרה אינה נפסקה, והואבאר מסכים יסודי אומותם ואלתם
 אבניהם זמניהם, אבניהם אבני קניהם, כן ע"ד י"ל מקנה, כי יבזו ממש ממש
 אהלעך רביות ומטהר, והמטהר הזאת יבאיה לציון כן ע"ד אמה הולדה אהנים,
 ואז י"ל מקנה כי גם הם יאמרו אבניהם זמניהם וכל דבר אבאר יפסיין באעליו האומה.
 ע"ד לילינו המטהר הנבדדה ומטהר ההלכות הרצוי": ע"ל מ"ש בארמיהו. —

(המחבר)

אָפּן (עבדוּת לַיהוָה בְּעֵינֵי הַיָּד) לַיהוָה

(בבבבב א"ל): "ה אטני ביו וזרח אשחר לאו" אבתיב (מקוק ג) "אולה אמתון יביו"
אני בדי בלזר וזני בדי בלזרן? אור ד יומן אורד ללקח הורה והחזירה
הקב"ה זל כז הוואור והאלוור ולו קבולו עד לביו אורד לרזול וקבולו.

כאור: רצה הקב"ה לנהו כז בני נח ראויס לקבל הורה,

ולכן למט בלבד אצור, וכן היה אז רצונו למט בני ישראל וזלו יהיו
ראויס לקבלו, פ"ט: למצן אור יצה אז בניו וזל בורא זוכיו

ושמו ברק ה' לזלור לבקו אלפס, ובלאו ספק הריאור אברהם אפוק

אז רצונו ה' לצוור לבני ישראל אלזר ברק ה', וכן אמר: לו ישראל

יהיה לפניך, ואקום אלזל בני ישראל היה פארן, פ"ט לולב באברה

פארן, וכן קרב אברהם אלזל, עד אזל הוסר ארזקו, וכן ברזלו

ובניו, אך כולס אזו היו ראויס לקבל הורה, פאו למצו למ:

"ראה לבד צוור לקבלו זניהם ולזו קיומו, עד למצו לזלזל".

(ע' מלבור הגזוקים - מלבור הוואם - צב 66 זור הורה חוים יצוק קרול)

לפי (עבודה זרה דף נ"ח ע"ב) לילה

ש"ך זולעניו: כל המטהר נאכל בגיהנום לעומר (משלי פ"ו): לילה יהיה
אלו לאו עולה בעצרת זבון" און עברה אלאו גיהנום דכתיב: "יום
עברה פיום הפאנו אלא" (פסעי ז') .

אכריין סעי אמר "כל המטהר נאכל בגיהנום" באלון הוב ואלו אמר
"נאכל בגיהנום" באלון עמדי? כמות אכרון אהינו פה מ"ש ז' זה הרב
ז' למאן הכ' אברהם למאן ז"ל פארולן בספרו "אב רע" (אומר ז' רע"ש
הב אלהון הל"ב" דף ו') וזה אלון בקיפא :

... "לכל המטהר נאכל בגיהנום", פועל הוא ביסודי ז' כל פסידה אפיסיה
בדלם הדי, מפני למון תאומא אמאליה, ויל למענימ תאומא בנה למון בא
אבלאן את פברי הפאן הוא מפיעד אמתרע אמתרע נעלה וסאפא לבאנו
באו לידי עובד עמא לפת, וזהו מפני תאומא המאכלת את בלר" - ע"ל.

(המאמר)

לפן (עבודה זרה ב' י"ו ע"ג) לרהק

"ויאמר ה' זה שני גוים בהטנק" אמר רב יהודה אמר רב יואל תקרי
שני גוים "ואלו שני גוים", זה אנטונינוס ורבי שלמי פסקו מלחמה לנו
צנון ואלו חזרת ואלו קישור ואלו בימות החמה ואלו בימות הקלמים,
באמר מר: צנון אחתק האוכל, חזרת מהפק האוכל, קישור ארחה
(בני) מעיט. והוא חני דבי רבי ישמעאל אמר נקראו למי קלאוויס? מפני
שהם קליטו אנוך כחזרות? או קליטו הוא בקרבן הוא בואטראו. —

"ואלו צנון ואלו חזרת וכו'". כרב האבשל"א וכו': וכיזה אפרש צדקתו הוא
בשכיח הוא הלחמנא אעילו בימות הפלגים דזון דרין אלו אגדל ולצמח בענתי בימות
הפלגים השכיח הקר, ואולי זהו אגדלניס אומן באחרות ובקלות לזון הקר גולט
בהי פ"כ, וכן הוא דרך בחצרות האופים ולרניס עד היום הזה. זכ"ל. אורח
בארה"ש ז"ל בפירושו "עלה אחרת" זה האבות דזמתי אברמק"ש ז"ל (פסק
רבינו) פירש אמריט זה באופן יפה אמר זה יסוד חפזת הפקד וזה לשונו:
"ואי נראה אפרש מפני ששדד הצנון כתבו חס ולא אסב לאפלו בימות הפלגים
אנצח קריכות האור, ובשדד החזרת כתבו להואו קר אכסב אסב לאפלו
בימות החמה אנצח חוס האור; וא"כ הוא ארצות אנק היו לקלין הפל זה פלס
ואנצני מלקל לקין בימות החמה וקין בימות הפלגים או פסקה זה הלחמנא צנון
אחזרת ז"ל בימות הקיף היו אולפין חזרת, ובימות הפלגים צנון אנצח האור החיצוני
בהפך אפלו, וזה ז"ל נבין אפלי למה כוונת התוס' זכ"ל. (ד"ט) —

לפן (עבודה זרה דף י"א ע"א) (להק)

אולם בין אפילו המהרש"א ז"ל ובין אפילו המהר"ם ז"ל קלה : מצד נקטו
חז"ל דאין משהו לאו פסקו מלחמש לאו צנון ולא חזרת וכו' אמרו בה
גדול משהו לא רבי אונטאנינא שבדקא זה נאה להם המלוא "ענין"
ולאו משהו אחרת? ופי' לא מלכו חז"ל בהם למע משהו אחרת יאמר גדולה
אזו? אומה! האו רבי היה גדול מאד בתורה לחבר האלנה, והיה חסיד
גדול וקדוש עד לצפה להקראו קלם "רבינו הקדוש"; ואונטאנינא גם כן
היה חכם גדול אפילו אלהי אלהי ארץ ישראל והיה יודע לא רבי; והנה משהו
במלואו הן יאמר גדולה ומלכות אזו לאו פסקו מלחמש לאו צנון ולא חזרת?

אבל אפיו המאמר הזה ראוי לנכון אפילו פה עם דעת הרב החכם
מהר"ם יצחק דוב האוי באומהגדול בספרו היקר "קראו באמת" (הוא פירושו
הא"ט את הקרי"ה"ג"ה ומדעית) וזה אלנו (בכוחו לא אמר זה דמספר קרבא דף ע"ג ע"א):
"כלי קדש שחזר פלוגי ה"ה קדשין צנון, חזרת וקילואין, נלאו
אבאוי האו תקרי ופואו: בא"ר הא פסוק זה אמרו וז"ל לני גויס בהטנן
לני גוי גויס זה אמרו באמרו וזה אמרו באמרו לני גוי גויס
אדרינא באומות ולמה קילראו וכו' פלוגי חז"ל בדעה זו נאמר
כאן לאבאוי, ופואו: כאלו אונת בתה"ק שכלאונתה לדבר מדברים להם לניס
דמספר און צדיק אבאוי עם המספר לניס כיון דבאנו הפי משהו רביס לניס,
אום קל דאוי נבד המספר לניס הוא לניס, אפילו אנו מלמ אהי מקל לניס
אומה להפאונת הא יאמר מלניס כגון בספרא פירמי חזרת דבסוק, אום לאו תמלא וכו'

לפי (צדקה צדקה על י"א ע"ו) להרה

המוסר הנ"ל מתבטא דברי ר' שמעון בן שני הנ"ל בפעולות, והיינו דקלוי ליה
 כיון דבטעם "לפי המאורות הגדולים" ומפני כתיבה הלשון והיחזק מילין זמן
 צדיק "לפי" אמרתי יומי מלתי ועבדתי דמתי "לפי" מורה ללתי ללתי ללתי
 ואי זה לפי מקלה מה לפי זה "את המאור הגדול לזה המאור הקטן".
 אברהם הסגן למתי קלם הערסו* אצל הר"י פירש עליו
 שיהי הפסוק "וקרבנו קדחת כסף אמת" תרגם וז"ל אקרבניה דקריה פיולי
 דכסף חדא על דא סמיק [מאונזיף גמארכיוטעט] מזה ותחתן בסלמי קות
 קובלאו הוה מתקלאו מערקו זה דכסף על דא קלם [האזוה גמארכיוטעט]
 לבעין סלמין בסלמי קות קובלאו וכו' וקלם מניו ליה להמרגעם למאופת
 קדוה הכסף היתה צדקה למאופת מערקי כסף היתה לזה חלוו וצדק ומתן
 המזון כיון דבטעם "לתי המאור קדוה" דמתי "לתי" מורה מורה
 בטעם "מלתי" אלן רביש ועבדתי דמתי דמתי דמתי דמתי דמתי דמתי
 וקלם הישוק אפרי לומי סן האו מלקי הקדוה מזה וללתי ללן ומלקי המזיק ללתי
 ללן, אלמו ודאי דהלתינו הי' במהות דפנאמגמ דל קדוה הוה [מאונזיף]
 ולא מוזק דקין [האזוה] עכ"פ"ח. ורמזת להמזון עכ"פ"ח אה"ר פירש
 עליו [פ"ג] וז"ל "מזיק אחר כו' הלל הקדש" און אי אלמו מזיק לתיביל קו
 "הלל הקדש" קדוה מנין ה"ל "לתי המאור סלמי" מה זה הלל הקדש אף זה
 הלל הקדש ר' חנני' בן אחי ר' יהושע אומר און צדיק אהי כהי נאמר "כו'
 כסף הכליס אופניס אד' מאות הלל הקדש" מה ה"ל "לתי המאור" אה"ר ללתי

לפי (צדקה צרה דף י"א ז"ל) להק

במה ומה הפירוש בין קצרה אגודת, קצרה גלגלה צרה אגודת גלגלה דק" זכ"ל.
זכה אגודת כדברי המלך. וז"ל דברי המלך האלו ואל"ף אבארי זכ"ל דבר אחד
בת"י שיה פסוק זה, אבארי: זה "קצרה כסף מאה ולא גמל מלקיה" הוסיף קסארי
במה קבארי" וקלה האו בקצרה אלו כמז "בלקן הקדש" חק המזרח כמז
כן ואמה הוסיף התרגום פן גם בקצרה, ואפי מברש פ"ל נחמו, דהתרגום
אזיל בלגיה ר' חנוני' בן זמרי ר' יהושע דאבאריה שלעיהם בלקן הקדש אלו צדוק
תקרי "לעיהם" דזה ידועין כהר מקראו דכ"ל כסף הכאים בלקן הקדש" וזה כן
תרגם גם לענין קצרה דהוי בסלודי בית קבאריה ומהלכו איורה תוקרי
לעיהם" אבאריה שלעיהם לויס הקדש, ופולר תרגם דאמה. אהנה חכמי

האלון מחלקים מה הפירוש בין תקרי עם אמרי ג"י, ול מהם אומרים לענה
ג"י מורה זה קבול אונגיס מפקדים אמרי עם מורה זה קבול אונגיס לענין
מלבים כל פק, ול אומרים אהפוק; הדעה הראשונה הנעשרת מהלכות
בספרי הכתוב והקלה [דמדה ב"ו, ט"ו] אפריה פנים קלם רל"ף [אבארי
כ"ל ב"ו תלמוד לענין אקאן הסמוק] אפרי אולר הלויים קלם עם; אפריה
הלעיה מהלכות הס' הכתוב והקלה פ' תלמוד קלם אפריהם אומרים אפריה
אפריה מלבים קלודי סי' ג' ז' . אלעזר"ן פהדעה הראשונה אפן נראה אפריה
מ"ר זיכה זה פסוק קבתי אפ"ו והלכו כהר נחמי קבתי עם ומה ה"ל חזני

באיים אלו רבתי בדלות; אונגיס ביורה פ"ו ג"י נקדי מלך ג"ו אה"ו
אומר קבול לכו מלפניה אמת אונגיסו מד, אפי חקרי טקמי מלכד הנאומי,

לפי (עבודה זרה ז' י"א ע"א) (לילה)

זה נקראו לוי [סומאליס-קאריסאריסאן] וזה קבול לוינו מאזכה אתה אנא
לתימלו מד בקמס אתה ליה נקראו עם [מלכ] עם בחיכיק הוזה א המתחיות
יה כנו צאדי צאי צאי [מלכ] וכלה לעם צדי חכ"ל סן וזה כוונתם
באומר פ"ל את תקרי לוי, פאור את רבש לויס א אומה לוינה חלדה
כנו עם אנא אפק פי פאו לוי חלדה וזה המכון בלשון לויס; והלך
באומר רב"ל מלך א פי פאור לוי, אפינו למכ"ל כוונתו לומר זה דקלה
לכאורה אפינו איך הלכו הפקטוים למ אדר ארבה לוי לויס בהט"ק
דמיה לוי מזה ללויס לוי, האו יתק אלו הפוכים זה מזה פדחה
המרה לויס, זה איש חס ילב אולויס, באולי למ אדר הדיקיס הפקטוים
וזה איש צדי לאור יקראו ימי אבא אביו אמין פלג אר אמי, איך יאמר
א אוליס הפוכים זה מזה בועם אדניס הפוק גדול כזה ללויס לויס?
וקל"ל זו מרצו חכ"ל המדל פ"ל, אפינו לזה הפוק זכנו האו הדבר
ללויס לויס אולויס זה אזה, אפינו לזה עסק בתבנית הלואה אדני
בדואם הפקיס אפני, וזה עסק בתבנית החוזק אדני בדואם החולף אבא
אפניס אלהים המדל מלמה אודריסאן; אמין חכ"ל בל"ס הוסיפו אקה
אבא מיה לוי אול"ל אולויס אולויס בואן לפקטוים ארבה רבי' עם
רפואה מלה ונחה אלה היום אול"ל כן האחד, אפינו לויס לויס אולויס
א יתק או יתק חל, לזה כנו א יסוד במרה אבא, אמ מקיס עם אבד
אל קלה אבד אולויס הדיקיס, לוי' חכ"ל אולויס אולויס אולויס אולויס

לפן (זבחה ליה בל שו י"ו) להק

חוקי החכמה האנושית ואלוהי אמונתה אפסיר האמתות, והיות קרה
 והואק זה כי יתחבר עם האו אחטו התורה והקבלה איזוהבס ויכבדס זה לעג
 גם האו הדעת הילראו איכיר עם האו האמת, ואלוהי אמונתהם הילרס והלרס,
 ואלוהי האו חפ"ל רבנו הקדוש אונטאנינאס אפולר יבאר הזבחה
 הדלומה להיעה בין אונטאנינאס ורבי אונק חקר עם אונטאנינאס א האמת,
 ואחר אורו מרבנו הקדוש אהיה האס אבה אהאמתות לקבל אנו אוס רבוס
 אאו יבאו כמותה, אכמוזר הל"ס הנ"ל והיות ביכולתו ס"ק אפ"ג דאט' אגלה,
 אבה מקלור האל תקרי בלמות, אכנפכ אהל. אהיה יבאר עם האו
 דלעון אחרת לקמאר הנ"ל אה נבאן, דפליטאו לעון פאנר האמת כלילאו
 דמה דבר גדול היו הנבטונים מעידיס אוננו רבקה הזה? אונס הכאנר
 אדנ"ד היו כמו לעבור, אהינו: יבאר לפי אדס האוסק התמידות בתורתנו
 הקבלה, אכל אהינו בה אהאקמא ילגה תמיד, אונל כזה תהאמתנה כמותנו
 באפנות אוקרי הצבאל יחל, באופן לשוכלתו אהיה אעס זה האדל קלה
 אהתכל אכריק אדברים האמהרים הצבאל אהמתוקים הבני אהים; לעס
 באנלס האוסקים קלור החכמה אונן הכר האמת עם אהס יאכד סן סני צדק
 סאר אהיה הצון אחקירה אדכילה בחכמה ההן, אפולר תהזקנה כוח פפל
 אה ידי צון הדעני החכמה אהדור כן יחל כה הצבאל, אהל אונכו חפ"ל
 לעס אהר האיה אוננו רבקה לעיאו אונלס אהלציה לעמקרו כמותהם הנפילת

אחלה אכמותהם באפנות יחל באופן אהיו תמיד צנון אחרת וקלסון אה לתנע
 אדמיה הבני אהים אהזק הצבאל, אה ילצו חלצים אהביו החכמה אוננו כאלה תל פיוס אהמת רבני קל"ג. אה -
 (האמת)

לפי (דבארה צרה על כ"ט ז"ל) למה

משנה. למה כפי שלמדנו זאת ד' יהאש כלתו מהלכין בדרך
ומה או: מפני מה אסרו גבולות נכריים? זמרה או: מפני שלמדנו
מורה בקיבה לא נבילה וכו' א"ל: א"כ למה אלו אסרו בהנאה?
הלינו אביר אחר זמרה או: שלמדנו היוק זמרה קרנו "כי טובים
בצדק מין" או "כי טובים בצדק". זמרה או: "כי טובים בצדק"
זמרה או: זמן הדבר כן לפני חבירו אמה אלו "אמת למניק טובים".

"אבירי סונית המלך היוו בזמן הזה. סונית לזול ד' שלמדנו

זמרה ד' יהאש מפני מה אלו אסרו בהנאה? למה פארה הלזנה הזמרה
בדינו ימך למה חפץ להקביל בזויותו לזמרה זמרה הקבולת גם בהנאה
למך בהם איסור אחת זמרה רק ממש זולו הדמיון וזמרה קקמה ד"ל
אז"ל למה הלזנה כלום והלינו אביר זמרה סי למה רצה להקביל או זמרה
בביתו כי דברים כולו מונח נתיים להזמרה אד"כ למך. אד"כ למה
יכול לזמרה הכל בקרה למה או שלמדנו (בשמן חמה והמלך) היוק
זמרה קרנו "כי טובים בצדק" לפיכך ולמה מדברת הפקדה, או
"כי טובים בצדק" להקב"ה מדבר זול כנסת ולמה, והיתה כולנו קנה
למנו אמת זמרה חכה חקוקה ימרה זמרה הלם או זמרה

הסופרים (ד' גניבותם והקנאותם)? א"ל שלמדנו הלזנה או כי הלזנה
קרנו "כי טובים בצדק" לפני סופרים מקובים ממה לא חכה

לפי (מורה נבוכים דף ס"ו ע"ב) להפך

אז"ל בבין הוא שיוכלו המה אימור והחומר לעזר ולתקן כחפצם.
אולם ע"י הולד השלם או שמו יתכן לקרות כן שהיו חמירו מאד אל
"אני למניק טובים" למן תארק למק זא כן זמורת זרהבאק" ענה מאכח
לכנסת שלחיו מצבחה אהקרה אז"ל צריק לקרות "באדיק" כיו צקרי
מלה חבובים יאמר אז"ל זיוון בבין להחפמים יחמירו סל כק אימורא זא
פגביואר גמ בהנאה.

(ע"י צקרי חכמים" מואר המד הקיוון הפכח ד"ר זאק וו. מילאט זא צב 184)

03981

